

ΟΜΕΓΑΛΟ

ΦΙΛΩΡΑΝΣ
ΜΠΑΡΚΛΕΥ

"
Ερωδι
ολε Κιμελα

№102 ΔΡΧ.5

750 Τρελλοκόριτσον
 Α.— Δέν βλέπω καμμία περί-
 πτωσι επαναλήψεις των παιδιών
 σας οχέουσαν. Δι' αυτή σας συνι-
 στώ να βγάλετε αυτή την ιδέα από
 το μυαλό σας. Ο χαρακτήρ σας
 είνε πολύ στενωχώρος και μεμφίμο-
 ρος. Πολύ ατόλμος και αναποφάσι-
 στος. Εα γνωρίσετε πολλές ερωτι-
 κές περιπέτειας στη ζωή σας. Πάν-
 τως, στο ζήτημα αυτό δεν εύνοισθε
 απολύτως. Ο γάμος σας θα γίνη
 απόλυτορα.

Ἄ ὤ βίαν ῥ.— Ἀκούστε με:
 Ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ
 ἐξασκολληθῇ. Ὁ φίλος σας δὲν θὰ
 μπορεῖ πῦτὲ νὰ διορθώσῃ τὰ οἰ-
 κονομικὰ του, ἂν δὲν πᾶρῃ καὶ ἔκτὸ
 τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἀπὸ σᾶς μιὰν
 μακρὰν προθεσμίαν χρόνου, διὰ νὰ
 ἐργασθῇ κατ' αὐτὴν ἐναλλακτικὰ καὶ
 μὲ περισσότερα ἐνδραστηριότητά ἀπὸ
 σημερινήν. Ἀπρόοπτον παρεμβαίνει

Ἄ κ ρ ί τ α ν, ἔφεδρον ἀξιωμα-
τικόν.— Γάμον σύντομον δὲν προ-
βλέπω καὶ οὐτε σὰς συνιστῶ. Τὸ
σημερινόν σας ἀίσθημα διὰ σας ὡ-
ποῶν ἐπὶ μίαν δοκιμασίαν. Πρέ-
πει νὰ εἰσθε περισσότερον ἐπιφυλά-
κτικός. Εἰς τὴν σταδιοδρομίαν σας
βλέπω πολλὰς καθυστερήσεις. Ὁ
δρόμος δὲν εἶνε ἀνοίκτος ἐμπρὸς

Ῥαυμὸς διαβάσει:

Ἄ π ῆ λ π ι ς μέ ν η ν τ. —
Ὁ κί, ἀγαπήθη μοι παῖδι, δὲν ἔ-
γινετε γεροντοκόρη ἐπειδὴ δὲν ἔ-
τε τὴν εὐκαιρίαν να συνάψετε μονί-
μους ἑρωτικὰς σχέσεις. Αὐτὲ εἰνε
εὐτυχῆρα γιὰ σὰς, γιὰτί, μὲ τὴν
ἀτακτοὶ καὶ ἐπιπολαίον διαθεσί-
ν πού ἔχετε, θὰ μποροῦσατε να κά-
μετε πολλὰς παρεκτροπὰς. Μὴν
προσπαθεῖτε να ἐκβιάσετε τὴν τῶ-
κην σας. Ἡ ὥρα σας δὲν ἔλβε ἀ-
κόμη. Σὰς προλέγει πάντως τί θα
πανδρευθεῖτε καὶ μάλιστα εἵπειτα ἀ-
πὸ δυνατόν αἰσθημα. Τὰ σημερινα-
σας φέρτε εἰνε ἀνάξια λόγου καὶ
σὰς συνιστᾷ να παραιτηθεῖτε ἀπὸ
αὐτά.

ἠθανότες γάρου, γὰ ἀργότερα οὐδὲς.
 Καν Π α ν, Β α ρ, Δήμος Πη-
 ρειὸν. Κατ' ἀρχήν, δὲν ἀπαντᾷ
 δι' ἰδιαίτερης ἐπιστολῆς. Διὰ τὸ
 ζήτημα ποὺ μοὶ γράφετε, δὲν ἔλε-
 γω συστηγὰς πιθανότητας νὰ πρα-
 γματευτοποίηση τὸ πόθος σας. Τὸ ἐμ-
 πόδιον εἶναι ὀργανικόν. Ὁπωδιότι-
 ος, θὰ μπορούσατε νὰ ἀποσταθίτε
 εἰς ἑνα εἰδικόν ἱατρὸν τῆς πρώτης
 οὐσίας. Ἀλλὰ, σὰς ἐπαυλοαβάνω,
 δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ πιθανότητες.
 Στὰς ἄλλας σας ἐρωτήσεις θὰ ἀπαν-
 τήσω προθύμως.

δὲν μπορῶ, δυστυχῶς, νὰ σᾶς δώ-
σω μίαν βεβαιωμένη πληροφορίαν. Εἶναι
μᾶλλον πιθανὸν ὅτι δὲν ὑπάρχει τί-
ποτε ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς.
Ἀ γ ρ ι ο λ ο ῦ λ ο υ θ ο Μ.
Μ. Μ. Ρέθυμνο. — Ἡ ἀπάντησις
μου γιὰ τὸν φίλον σας δὲν θὰ εἴνε-
ται δυστυχῶς πολὺ κοδασκευτικὴ γι'
τοὺς. Εἶναι χαρακτηριστὶ ἀστατοί, ὑπο-
λογεῖ καὶ κατὰ βάσιν ἀνελεγκή.

Ὁ Θ ε ὸ λ ο υ.— Ἡ τύχη σὰς
ἐνοεῖ ἀρετὰ καὶ θὰ σὰς ἐννοήσῃ
πολύ περισσότερον στὸ μέλλον. Τὰ
ἐμπόδια ποὺ ἀνανατέτα εἶνε πολὺ
εὐκόλο νὰ ὑπερνικήθω. Ἔχετε ἀρ-
κτὴν δραστηριότητα καὶ πρωτοβω-
λίαν. Πρέπει νὰ τὰς ἀναπτύξετε πε-
ρισσότερον. Ἡ θέσις σας θὰ βελτιω-
θῇ συντόμως. Μὴ ἀνησυχεῖτε καθό-
λου ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς. Γάμον
οὐκ ἔχετε συντόμον. Θὰ θέλα νὰ μοῦ
ἐπέλεγε. Ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς
τοῦ προσώπου διὰ τὸ ὅποιον ἐνδιέ-
φερεσθε, ἔαν θέβαια αὐτὸ σὰς εἶνε
δυνατὸν. Ὁποῦδήποτε, ὁ γάμος σας
δὲν εἶνε κατὰ τὴν αἰσθητικὴν καὶ ἀρ-
κετὰ εὐτυχῆ.

Ἡ ψυχὴ ὁλοκαυτίζεται ἀπὸ τὴν ἐπιπορευομένην αὐτῇ ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν ἐκείνων. Ὁ ναὶ ποῦ ὁλοκαυτίζεται ἡ ψυχὴ! — Ἡ ψυχὴ ἡ τρυφερὴ σου ποῦ σὰς διακρίνει συνδυάζεται μετὰ μίαν δυστροπίαν χαρακτῆρος, ποῦ πρέπει νὰ φρονίστεται ἐν τῇ καταπολεμήσει. Στὸν χαρακτῆρα σὰς διακρίνω πολλὰς ἀνυσυχίας καὶ ἀντιθέσεις. Σὰς ἀνυστῶ ἐπίσης ἐν τῇ βέλπει πολλὴν σθεναρότητα. Ἡ ζωὴ σὰς εὐνοῖται ἀργότερα πολὺ. Περιπλανῶν γαμοῦ δὲν βέλπει ἐπὶ τὸ παρόντος. Διὰ τὸν φίλον σου δὲν μπορᾷ δυστυχῆσαι ἐν ἀντιθέσει.

Τὸ ἴδιον, ἄλλωστε, πραγματοποιεῖται ἀγάπη. Ὁ μὲς σὰς. Περίπτωσις, συμβαίνει καὶ ὁ πόρος. Δὲν νομίζω γάρου δὲν ὁ αὐτὴ πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ σὰς ἀπασχολῇ.

Κ α ρ μ ε ν Α. Χ. Δ. 1929.—

‘Ο φίλος σὰς εἶνε καλὸς καὶ εὐθύς χαρακτήρι. Διπνεύσιν ἀπὸ ἀρτίως διαδρασίης καὶ ἐχει ἀρκέτας ἱκανότη- τας. Εἶνε τύπος θετικὸς καὶ εὐχί- κλης. Παρὰ τὰς σημερινὰς δυσκο- λίας, τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζει, ἔ- χω τὴν γνώμην, ὅτι δὲ προσδοκῇ ἀντι-

Φ ε ι δ ω τ ο ν, Βόσπορον. —
 Ἀγαθὸν φίλε, δὲν μπορῶ νὰ σὰς
 ἐνθαρρύνω εἰς ἕνα ἀσθήμα πού, πι-
 στεύετε με, ἔχρισε ὑπὸ πολὺ περι-
 ῆργους συνθήκας καὶ πού δὲν πα-
 ρουσιάζει μίαν ἐξελίξιν τόσο λα-
 μπρὰν, ὅσον θὰ ἐπιβουλεύσατε. Αἱ ὑ-
 ποψίαι σας διὰ τὸν ἄνθρωπον αὐ-
 τὸν εἶνε ἀδίκαιολογητοί. Ὁ ἄνθρω-
 πος αὐτὸς δὲν εἶνε κακὸς, δὲν εἶνε
 θυμὸς ἐπὶ ἐκείνου πού σὰς ταυρίσ-
 ζει. Εἰς ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει μία με-
 γάλῃ ἐπιποτασιότης ἐκ μέρους του
 καὶ μὴ ἐξ ἰσῶν μεγάλῃ ἀνταρξίᾳ.

Μαίρη η Σκλάβας, Πειραιά. — Μεγάλη άσυντηρία και άκαταστασία. 'Ο έσωτερικός κόσμος είνε ένα πραγματικό χάος, μέσα εις τό όποιον δέν καθορίζετε πρό σροσανατολισθήτε. Τά αισθημάτά σας δέν είνε σταθερά. 'Υφίστανται περιέργους διακυμάνσεις. 'Υγεία όχι πολύ σταθερά. Πρέπει να προσέχετε. 'Ο φίλος σας είνε πολύ καλός χαρακτήρ, μέ άγνά και ευγενικά αισθήματα. Σας άναγκάζει πραγματικά. Δέν βλέπω όμως περίπτωση κόμης ήτοι παρόντος

τὴν προηγουμένην αἰσάντα ὅσα ἐ-
 ξῆς ἕκαστα μόνον γνωρίζω, καὶ
 βλέπε. Δυστυχῶς, δὲν μπορᾶ νὰ
 εἰπῇ καμμίαν τροποποίησιν
 αὐτῶν. Τὰς πιθανότητας γαίον μὲν
 νὰ τὴν ῥοσάσῃ, ἀλλὰ τὸ ὅποιον μὲν
 γράφετε, ὅσα βλέπετε πολὺ μικρὰ,
 σχεδὸν ἀνεύσιμα λόγου, πράγματα ἄλ-
 λωστε ποτὶ νομίζω ὅτι καὶ σεις τὰς
 ἀντιλαμβάνεσθε. Ὁ φίλος σας δὲν
 εἶνε εἰς θεῖαν νὰ πραγματοποιήσῃ
 αὐτὸν τὸν γάμον, τὸν ὅποιον καὶ
 οἱτε ἐπιθυμεῖ ἀπολύτως. Δὲν θέλει
 εἶναι νὰ σὰς στενοχωρήσῃ, διότι
 ῥεῖσι πάντοτε μίαν μεγάλην συ-
 μῖαν ἀπέναντί σας. Σὰς ἐμίλη-
 σα περὶ νέων αἰσθημάτων. Αὐτὸ πο-
 θέτω ὅτι καὶ εἰς τὸν γάμον, καὶ
 βλέπω πάντοτε εἰς ἓνα σύντομον
 μέλλον. Δὲν μπορᾶ νὰ προειπώσῃ
 ἀπὸ τώρα ἐάν θὰ καταλήξῃ ἢ οὐκ
 εἰς γάμον.

σιν γάμοι για το 1940. Υποχώρησε πριν πεπεισθείς αλλά άργότατα και εις χρόνον που δεν μπορώ να προσδιορίσω ακριβώς. Ο γάμος θ' εινε κατόπιν συνουκείου. Επάγγελμα μ' δεν μου εινε δυνατόν να ξερω. Το ταξίδι σας δεν θ'αν πραγματοποιηθ. Διὰ το πρόσωπον που μου γράφετε, δεν βλέπω τίποτε δυστυχώς. Την φροντίδα διὰ τὸν γάμον σας έπευπε να την είχαν αναλάβει άλλοι, που μπορούσαν νὰ το κάνουν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν συμβαίνει δυστυχῶς. Ὡς σὺς

πηρετοῦσε. Ἄφηστε τὸν ἑαυτὸν σὰν
γὰ μίλησθ' ὀδίσσας καὶ πρὸς τὰς
βάρβας καὶ χωρὶς περιτροπῆς ἐκείνου
ποῦ ἐπιθυμεῖτε. 2) Ἡ στιγμή εἶναι
ἀπολύτως κατάλληλη τώρα. Σὰς τὴν
συνοπτὰ μάλιστα. 3) Ἀποκλείει ἐν
τελῶς τὸν τρόπον ποῦ μοῦ προτεί-
νετε. Ἐπιδιώξτε μίαν συνάντησιν
καὶ μίλησθε μὲ ὅδρουν καὶ ἀποφα-
ριστικότητά. Ἐχετε πολὺ μεγάλης
κιβανότητας καὶ ἐπιτυχίες.

Η ΓΡΑΦΟΜΕΝΟΣ Υ

(Διαφάνεια 4. Παγκράτι.)

Κυριακή 19 Μαΐου 1940

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

Νωρίς, τ' άπογεμα. Τέσσερις πορ-
κάτι. Έπάνω στο κομψό «αμφιθέατρ

λο ὁ ἀστικός· Ἐρως, ὁ Ἐρως μὲ τ
μετρημένα οικονομικά!...

Ἡ ἐργαζομένη Κοκκεταρία τῆς δ
κυλῶ, ἡ φτηνὴ κομψότης τῆς φοιτητ
ουλᾶς, ἡ λιτὴ προκλητικότης τῆς «μυλ
μαθητικῆς ποδιάς, ποὺ φουσκώνει κ
ξεφουσκώνει ἀπὸ τὸ «τρακ» τοῦ ἐρωτ
κοῦ «ντεμποίτου», γεμάτης κι' οἱ τρε
ἀπὸ ἀνισιότηεῖς ἢ μᾶλλον ἀπὸ ἀνυμ
για ἀισθηματικῶν συμπεριφορῶν, κ
βουνοὶ στὰ μαύρα μαρμαρίνια τραπέζ
κια καὶ κουδεντιάζουν ἄρες δόλοκλ
ρες, ψιθυριστά, μὲ δυὸ μισοπίστο
«καφέ - φραπέ», λησιμονημένο
μπροστὰ τοὺς. Ὁ καθαλλίερος εἶνε σ
ρεῦτληρος. Κοστοῦμι διατηρημένο
εὐλάβεια, μὲ κάποιες ἐλαφρὲς ὑποψ

κουπίου των σπέρτων...
Είπαμε!... 'Εδώ είναι ό 'Ερως με τ
περιορισμένα οικονομικά! Τόν άπ
σχολεί το άλυτο πρόβλημα του «προ
πολογισμού!» Νά παντρευτούν! Να
Σύμφωνα είναι κι αυτός, 'Αλλά πώ
μας;... Τρείς χιλιάδες παίρνει. Κ
χιλίες πεντακόσιες 'Εκείνη, τασσερί
ση. Δέ φτάνουν. Νά μόν κάνουν κα
μιά άπερισκεψία κι 'ύστερα χτυπά
τό κεφάλι τους!...

Τί ν' άπάντησε 'Εκείνη;... Μ

τὸ στηθάκι φουσκώνει ἀπὸ τῆς θυ-
μῆς τοῦ πόνου!... Σιγή! Μεγάλ-
'Ατέλειωτη.

Αὔριο πάλι τὰ ἴδια.. Καὶ αὔριο κι-
μεθαῦριο καὶ ἀντιμεθαῦριο... Ὁ κα-
μένος ὁ φτωχούλης Ἐρως! Εἶνε δὲ μ-
γάλος μάρτυρας τῆς Ζωῆς.

ΕΥ. →

Οι Ανάβλινάρες
που χορεύουν επάνω στη φωτιά

Πραγματικά, κάθε χρόνο, τέτοιαν εποχή και κατά την έορτή του 'Αγίου Κωνσταντίνου, σε μερικά χωριά της Μακεδονίας, όπως το Κερκίνι και την 'Αγία Ελένη, κυρίως δε το Μελίκι που βρίσκεται κοντά στην Βέροια, λαμβάνει χώρα μία ξεσηρετική θεαματική και παράξενη έορτή, γνωστή με την ονομασία τα «πυροβόλια των αναστενάρηδων».

Ἄλλα σὲ τί συνίσταται ἡ πρωτότυπη
σύτη ἑορτή, ποὺ κατὰ τοὺς εἰδίους, εἶναι
ἀπομεινάρη τῶν παλῶν Διονυσιακῶν μυ-
στηρίων, ἕνα καθαρῶς, δηλαδὴ, ἐλληνικὸ
ἔθιμο, τὸ ὁποῖον ὅμως μὲ τὸ πέρασμα τό-
σον αἰῶνων ἔχασε πρὸς σήμερα τὴν οὐσίαν
τοῦ καὶ παραμένει ἐνὰς ἀπλόου τύπου χω-
ρὶς σημεῖα, ὅπως π.χ. τὸ πῆδημα τῆς
φωτῆς τοῦ Ἀγιαννίου;

Αίγιες μέρες, πρό της εορτής του 'Αγίου Κωνσταντίνου, οι γυναίκες και οι ανήλικες κοπέλες των χωριών αυτών της Μακεδονίας — που προέρχονται από τα μέρη του Πόντου — φορούν τα γιορτινά τους και μεταβιβάζουν μία νύχτα εν πομπή, κοστώντας φιλά στα χέρια την εικόνα του 'Αγίου Κωνσταντίνου, σε κάποιο άχρυστο καντήλι φακκλαράκι.

γίαισα κόνιτις ὠκύκλαστος.
 Ἐκεῖ, ἀφ' οὗ καθάρισον τὸν τόπο ἀπὸ
 τὰ χόρτα καὶ τὰς πέτρες, ἀνάθου μεγάλες
 λαμπάδες, λιβανίσουν τὸν χώρο καὶ κατό-
 πιν, ἀφ' οὗ λείψον στὸ νερό τοῦ ἀνιά-
 σματος καὶ ρίζον στήν πηγή καθεμία ἀπὸ
 εἷς νόμισμα, στήνουν ἕναν περίεργο χορὸ
 τραγουδῶντας ὅλες μαζί κάποιον σκοπὸν

στην ιδιόρρυθμη ποτακτική διάλεκτο.
Υατέρα, όταν πιά κυραστράω, κόβουνται σταυροπόδι σε κύκλο και αρχίζουν να ξερολογούνται ή μια στις άλλες τὰ πὰ κρυφά μυστικά τους... Άν καμιά παρασιώπηση κανένα, κάποια εκου συμπίλαιθα βρεθεί να αποκαλύψει στην ομήγυρι αύτο που τους απέκρυψε.
— Έξω ή γαστράελα!, φωνάζουν τότε οι άλλες γυναίκες.

Καὶ τὴν ἀποκλείουν ἀπὸ τὴν ἱεροτελε-
στία τῆς ἐξομολογήσεως τῶν. Ἡ «ἐπι-
διοπουτία» χάνει τότε τὸ δικαίωμα νὰ
γίνῃ μιὰ μέρα, «ἀνταναγρίσσα», στὸ με-
ταῦ δεῖλο τὸ χωριὸ μαθαίνει ὅτι ἔχει
κάποιον ἀπὸ μυστικὸ πού θέλει νὰ τὸ ἀπο-
κρύψῃ ἀπ' τὸν κόσμον.

Εννοείται ότι στην γυναικεία αυτήν ἀποκλειστικά συγκέντρωση απαγορεύεται ἀπὸ πολλούς ἢ παρουσία τῶν ἀνδρῶν. Ἐπίσης οἱ γυναῖκες ποὺ λαμβάνουν μένος, παίρνουν ὄρκο μεταξύ τους, ὅτι τὰ μυστικὰ τους δὲν πρόκειται νὰ τὰ μάθῃ ποτὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες τῶν.

ΟΙ «ΠΑΠΠΟΥΔΕΣ» ΜΕ ΤΑ ΑΡΓΥΡΑ
ΚΟΥΔΟΥΝΑΚΙΑ

Τὴν Κυριακή, ποὺ προηγεῖται τῆς ἑορ-
τῆς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, γίνεται μιὰ
ἄλλη γιορτὴ στὴν ὁποίαν παίρνουν μέρο-
ς ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν χωριῶν αὐτῶν, οἱ ὁ-
ποῖοι, σημειωτέον, εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον πρόσφυγες τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀπὸ
ὅπου καὶ μετέφεραν τὸ ἔθιμό τους στὴν
Ἑλλάδα.

Με μουσικές και τύμπανα και έντονη
Εξέλιξη όλων για το άγισμα. Οι άνθρωποι
κρατούν στα χέρια τους «παππούδες», τις
εικόνες δηλαδή των «Αγίων Κωνσταντίνων»
και «Ελένης» που έχουν παράξει εμφάνι-
σι με τα χουσα και ασπύζα κοσμημένα
και νομισμάτα που τις στολίζουν και τα
άργυρα κουνουράκια που έχουν κρεμασμένο
πάνω. Οι γυναίκες κρατούν μεγάλα θυ-
μιαστρία με τα οποία συνεχώς εμψυχύν-
ουν τους «άναστηντες», τους μεσημέρι-
δηληρή που έφορταστικά τους «έμο.

«Ας σημειωθῇ ὅτι τὶς εἰκὼν αὐτὴς τὴν Ἑλλάδα οὐ
ἔχουν φέρει μαζί τους στὴν Ἑλλάδα οὐ

EY.—

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

ἀναστενάρηδες μετά την Μικρασιατική καταστροφή και ἀποτελούν ίερά ὁλοκληρωμένα κειμήλια, γιατί τίς κατέχουν κληρονομικῶς ἀπὸ πατῆρος πρὸς παῖπον. Οἱ εἰκό- νες θεωροῦνται ἐξαιρετικὰ θαυματουργές και ἐπιστρατεύονται σὲ κάθε περίπτωσι ασθενείας, θεωρημίας και ἀτυχίας ἐν γέ- νει.

Ἡ πομπή τῶν ἀναστενάρηδων μόλις ἐθάσῃ στὸ ἀγίασμα, ἐπαναλαμβάνει ὁ τι- ἕκαμιν και οἱ ἀναστενάρισσες τὴν πρῶ- τὴν μέρα τῆς γιορτῆς. Ὅλοι, περικλυτοὺν τίς εἰκόνας, προσφέρουν θυμιάματα, νύπτον- ται και πίνουν ἀπὸ τὸ ἀγίασμα και προσ- φέρουν λαμπάδες, θυμίαμα και χρήματα στὸ ἑσκαλῆσι ὅπου βρίσκεται τὸ ἄγίασμα.

Ἐνδεκάτη ἀπὸ τὸ ἀγίασμα ἐπιστρέ- φουν στὰ σπίτια τους, ὅπου ἀκολουθεῖ γέ- ναιο φαγοπότι και ὀργαστικὸς χορὸς. Τὴ νύχτα αὐτὴ ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια νὰ ἐξο- μολογούνται οἱ ἄνδρες στοὺς ἀνεγνωρισμέ- νους ἀναστενάρηδες πολλὰ μυστικά που- τοὺς θαραίνουν τὴν καρδιά... Καὶ οἱ ἀνα- στενάρηδες —οἱ ὅποιοι θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς συγχωριανοὺς τῶν προκίτιζοντων με- κάποιαν θέσι χάρι γιὰ τὸ παρελθὼν περ- πάτησαν ἐπάνω στὴ φωτιά μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου— τοὺς δίνουν τὴν σοφὴ συμβουλή τους και τοὺς ὑποδει- κνύουν τὸν τρόπο τοῦ ἐξισλαμίζεσθαι, ὁ ὅποιος συνήθως συνίσταται σὲ ῥυτίες ζώ- νων και χρηματικὲς προσφορές γιὰ ἀγαθο- εργοὺς σκοποῦς.

ΓΥΜΝΟΠΟΔΕΣ ΧΟΡΕΥΟΥΝ ΕΠΑΝΩ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ!

Ἐνδεκάτη ἀπὸ τὰ προκαταρκτικὰ αὐτά, ἐλάμβανε χώραν ἡ μεγάλη ἐορτὴ τοῦ «πυ- ροβαδισμάτος» τὴν παραμονὴ τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου.

Οἱ ἑορτασταὶ ἀφοῦ φάνε και πίου- ν κατὰ κόρον, συγκεντρώνονται στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ, ὅπου εἶναι ἀναμμένη μία με- γάλῃ φωτιά. Ἡ φωτιά αὐτὴ ποὺ ἀνάφθηκε ἀπὸ ἔλαια ἀγίασμένα κάτω ἀπὸ τὸ εἰκονο- στάσι, θεωρεῖται ἱερά και δὲν ἐπιτρέπεται σὲ κανέναν ν' ἀνάψῃ ἀπ' αὐτὴν τὸ τοιμ- ποῦκι του ἢ τὸ τζάκι τοῦ σπιτιοῦ του. . .

Γύρω ἀπὸ τὴν πυρακτωμένη αὐτὴ φωτιά ἀρχίζει τότε ἕνας μεγάλος χορὸς, στὸν ὅποιον λαμβάνουν μέρος οἱ ἀναστενάρηδες και οἱ ἀναστενάρισσες, ἀλλὰ και ὅσοι ἀ- μύητοι θέλουν ν' ἀναδειχθῶν ἀναστενά- ριας.

Τὰ νταούλια και οἱ ἀσκαυλὶ τονίζουν μὴ θορυβώδη ρυθμικὴ μουσικὴ, ἐνῶ τὰ ἀναστενάρια, ἄνδρες και γυναῖκες, μετὰ χερίκα ὀριζοντίως τεταμένα και κρατῶντας λευκὰ μαντήλια, ποὺ φαντάζουν παράξενα μὲτα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας και κάτω ἀπὸ τὸν τρεμουλιαστὸ φῶς τῆς πυρᾶς, χο-ρεύουν τὸν «ἀντικρυστὸ» χορὸ, κινούμε- νοι δεξιά, ἀριστερά και ἀφίνοντας κάθε τόσο, τὴν ὀργιστικὴ ἰαχὴ:

—Εἰ, εἰ, εἰ, εἰ, οὐχ, οὐχ!
Σιγὰ-σιγὰ στὸ χορὸ παίρνουν μέρος και ἄλλοι, ἐνῶ ὁ ρυθμὸς γίνεται ταχύτε- ρος και ζωηρότερος... Οἱ ἑορτασταὶ χο-ρεύουν σὺν μανιάκοι... Εἶναι ὅλοι γυμνο- ποδες ὡς τὰ γόνατα και περιέκλινον νὰ κάμῃ καλὴ «ἀνταράκα» ἡ φωτιά.

Ὁ χορὸς ἀπὸ μετὰς συνεχίζεται ἐντο- νότερος. Ἡ θορυβώδης μουσικὴ, οἱ ἄγμοι τοῦ κρασιοῦ ποὺ ἵπταν κατὰ κόρον, ἡ ἐ- ρεθιστικὴ τῶν νεύρων παρουσία τῆς πυ- ρᾶς, οἱ φωνές τῶν ἑορταστῶν και ἡ ἐξάφ- νη τοῦ χοροῦ, ὁδηγοῦν σιγὰ-σιγὰ τοὺς πα- νηγυρίζοντας ἀ' ἕναν ὀργαστικὸ ἐνθουσια- σμὸ. . .

Τότε οἱ πολυπρότεροι ἀπ' αὐτοὺς, ἄν- δρες και γυναῖκες προχωροῦν ἐπάνω στὴ φωτιά ἀνυπόδητοι καθὼς εἶναι κρατῶν- τας πάντα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Κων- σταντίνου και χορεύουν ἐπάνω στὴν πυρα- κτωμένη ὀμβρακία ἐπὶ ὀλίγα λεπτά...

Ὅλοι ἀποτόμως σιωποῦν. Ἡ μουσικὴ, ὁ θόρυβος τῶν φωνῶν, τὰ τραγούδια στα- ματοῦν. Ἡ στιγμή εἶναι ἱερά. Οἱ «πυρο- βαδισταί», χωρὶς νὰ δεῖξουν τὴν παραμι- κρὴ ἐναγλήρι, συνεχίζουν εἰς κατὰστάσιν ἐκστάσεως τὸν χορὸ ἐπάνω στὴ φω- τιά... Κι' ἔνδεκάτη, σὺν νεώτεροι παῖδες ἐν καμίνῳ βγαίνουν, χωρὶς νὰ φέρουν κανέ- να ἐγκαύμα. . .

ΟΙ ΑΜΥΗΤΟΙ «ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΠΙΑΝΕΙ Ο ΑΓΙΟΣ»!

Κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ χοροῦ αὐτοῦ τῆς

φωτῆς ἀναδεικνύονται και τὰ νέα ἀνα- στενάρια. Εἶναι οἱ ἀμύητοι οἱ ὅποιοι θέ- λουν νὰ πάρουν τὸ χρίσμα τοῦ ἀναστενά- ρη, νὰ «τοὺς πιάνη ὁ ἅγιος», ὅπως λέγουν οἱ ἴδιοι.

Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς λοιπὸν, καταλαμ- βάνονται ἀπὸ ἕναν ὀστρο ἐνθουσιασμοῦ: Πηδῶν κι' αὐτοὶ μέσα στὴν φωτιά, ἀρ- χίζουν νὰ τρέχουν ἐπάνω σ' αὐτήν, νὰ φωνάζουν, νὰ μαίινονται. Ἐνδεκάτη, ὅταν ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν καταπέσει και κατα- παύσῃ ἡ διέγερσις ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι, πέ- φτουν σ' ἕνα εἶδος λιποθυμίας... Ὅταν συνέλθουν, ἀσπάζονται τίς εἰκόνας τῶν ἁ- γίων και χρίονται ὑποψήφια μέλη τῆς ἀ- δελφότητος τῶν ἀναστενάρηδων, μετὰ με- ρικὲς δὲ ἀκόμη δοκιμασίαι ἐνομάζονται και «ἀναστενάρηδες».

ΟΙ ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΗΔΕΣ, ΔΙΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ...ΜΕΝΤΙΟΥΜ!

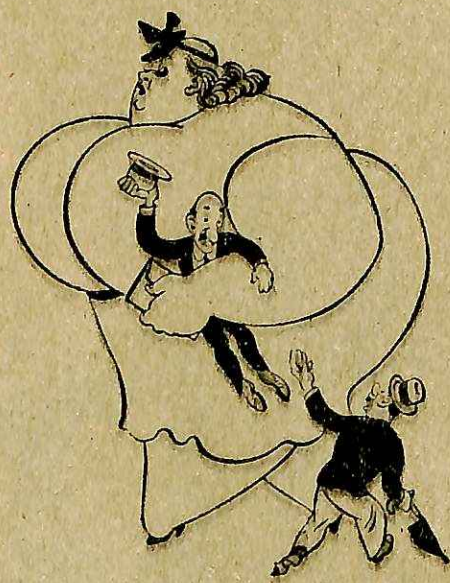
Οἱ «ἀναστενάρηδες» συνήθως ἀποτελοῦν ὀδελφότητα, και ἔχουν ἀρχηγὸ τους τὸν ἰκανότερο ἢ γρηγορότερο, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὸν ὀνομάζουν «ἀρχιστενάρη». Ὅτι γιὰ νὰ γίνῃ δεκτός στὴν ἀδελφότητα τοὺς κανεῖς πρέπει νὰ «τὸν πιάσῃ ὁ ἅγιος», νὰ περ- πάτῃσιν δηλαδὴ στὴ φωτιά, και νὰ κατε- λήθῃ ἀπὸ ὀστρον.

Οἱ «ἀναστενάρηδες» διάγουν συνήθως εἰς ἀσκήσιον ἠθικὴν και θεωροῦνται πρό- σωπα σεβάστα ἀπὸ τοὺς συγχωριανοὺς τῶν.

Ἀλλὰ οἱ «ἀναστενάρηδες» εἰς αὐτὴν συνή- θως προκίτιζονται και μετὰ πολλὰς ψυχοφυ- σιολογικὰς ἰκανότητες. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς και ἴδιοι οἱ «ἀναστενάρισσες» εἶναι τέ- λεια «μεντιουμ», και μποροῦν, πεμπιπτον- τες σὲ κατὰστάσι ὑπνώσεως, νὰ χρησιμ- οδοῦν, νὰ ἀποκαλύπτουν κλέπτες, νὰ ἐρ- μηνεύουν ὄνειρα. . .

Ἀς σημειωθῇ ὅτι τὸς τὸν περίεργον ἑορταστικὸν αὐτὸν ἔθιμον τῶν ἀναστενάρη- δων ὅσον και οἱ ψυχοφυσιολογικὰς ἰκανό- τητες τῶν ποὺ ἐκδηλώνονται μετὰ διαισθη- τικὰ και ψυχομετρικὰ φαινόμενα, ἰκδελώ- νονταν πολὺ ἐντονότερα και ἐνυτέρα κα- τὰ τὰ πρῶτα χρόνια μετὰ τὴν Μικρασιατι- κὴ καταστροφή, ὅταν οἱ «ἀναστενάρη- δες» ἦσαν περισσότερον συγκεντρωμένοι και πολυαριθμότεροι. Σήμερα, τὸ ἔθιμον αὐτὸ τείνει ὀλοένα νὰ ἐκλείψῃ... Γι' αὐτὸ και ἡ ἑταιρεία Ψυχικῶν Ἑρευνῶν ἀπέστει- λε εἰδικούς ἐπιστημονὰς τῆς ἐπὶ χωρίᾳ αὐτῆς τῆς Μακεδονίας γιὰ νὰ μελετήσῃ ἐπὶ τοῦτον κατὰ τὴν ἐορτὴ τοῦ Ἀγίου Κων- σταντίνου τὸ ἐξαιρετικὸν αὐτὸ φαινόμενον τοῦ πυροβαδισμάτος...

MIX. XANN.

Ὁ πεζὸς: —Ὁρα καλὴ, φίλε. Γιὰ ποὺ τὸ θέλεις;

Ὁ...ἐπιβάτης: —Ἐβγάλα τὴν γυ- ναῖκά μου περίπατο, νὰ πάρῃ λίγο ἀέρα.

Ο ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Οἱ ἰππῶται δὲν πέθαναν

Ὁ ρωμαντισμὸς —ὅπως τοῦλάχιστον τὸν ἐμάθαμε ἀπὸ τὰ ἱπποτικὰ μυθιστορή- ματα— δὲν εἶνε φρούτο τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ εἰκοστὸς αἰὼν δὲν σηκώνει αἰσθηματο- λογίαις. Γινήκαμε ὅλοι πρακτικοί, λιγόλο- γοι, δυναμικοί. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀντίληψις ποὺ ἐπικρατεῖ γενικῶς.

Καὶ ὅμως, ὁ ρωμαντισμὸς δὲν ἐπέθα- νε! Ὑπάρχει ἀκόμη και σήμερα, και μάλι- στα μερικὰ ἐπεισόδια ἀποδεικνύουν ὅτι βρίσκεται φωλιασμένους ἀκόμη και στὴν ψυχὴ ἐκείνων ποὺ θεωροῦνται ὡς οἱ σκλη- ρότεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, δηλαδὴ τὸν ληστῶν και τῶν κακοποιῶν. Ἀκούσθη με- ρικά τέτοια ἐπεισόδια γιὰ νὰ πείσῃτε.

Ο ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Ἐδῶ και δυὸ μῆνες περίπου, μὴ ὁμορ- φη και πλούσια Βερολίνηζα, ἀνυπνιτῶ κορίτσι, ἐκατοικοῦσε μετὰ τὴν οἰκογενί- α τῆς σ' ἕνα πολυτελέστατον διαμέρισμά τῆς Λουμσεχόλ.

Μία μέρα, κατὰ τίς πέντε τὸ πρωί, ἡ νέα ἐξύπνησε ἀπὸτομα ἀπὸ ἕναν ὑπόκα- φο θόρυβο, και στὸ φῶς ἑνὸς ηλεκτρικοῦ φανοῦ ποὺ τὴν ἐθάμπεσε, εἶδε νὰ λαμπο- κοπᾷ μπροστὰ τῆς ἕνα ὀλοκαίνουργον πιστόλι.

Ἐκείνος ποὺ κρατοῦσε τὸν ηλεκτρικὸ φανὸν και τὸ πιστόλι, ἦταν ἕνας νέος, ὡς εἰκοσιπέντε χρονῶν, κομψὸς και εὐπαρ- οντισίαςτος, ποὺ τὴν διέταξε νὰ τοῦ παρα- δώσῃ ἀμέσως τὰ κοσμήματά της. Ἡ νέα δὲν τρομοκρατήθηκε. Ἐκράτησε τὴν ψυ- χραιμία της και θῆκε τὸ θάρρος νὰ τοῦ πῇ:

—Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ κλείσετε τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴν ἐξυπνήσῃ ὁ ἀδελφός μου ποὺ κοιμάται στὸ διπλὰνὸν δωμάτιο;

Ὁ κακοποιὸς, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου μεταμορφωμένος, ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παράκλησιν τῆς. Ἐνδεκάτη, βλέποντας πῶς ἡ νέα ντρεπόταν νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ κρεβ- βάτι τῆς, τῆς ἔδωσε μὴ ῥόμπια ποὺ ἦταν ριγμένη ἐπάνω σ' ἕνα καθίσμα, κι' ἐγύρισε ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, γιὰ νὰ μπορέσῃ ἐκεῖνη νὰ ντυθῇ.

Μετὰ πέντε λεπτά, ἡ δεσποινὴς τοῦ εἶ- νε τὰ κοσμήματά της, ἀξίας 120 χιλιά- δων δραχμῶν, και ὁ κακοποιὸς ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἴδιον παράθυρον ποὺ εἶχεν ἔρξει.

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, ἡ νέα ἔλαβε ταχυδρομικῶς ἕνα κουτί, μέσα στὸ ὅποιον ὑπάρχον ὅλα της τὰ κοσμήματα ἐκτός ἀ- πὸ ἕνα μικρὸν μενταγιόν, ὅπου ἦταν πλα- σιωμένη ἡ φωτογραφία τῆς Μαρί μετὰ τὴν τιμαλφὴ ἦταν και ἕνα χαρτονόμισμα τῶν 20 μάρκων καθὼς κι' ἕνα σημείωμα ποὺ εἶπε:

«Σὰς ἐπιστρέφω τὰ κοσμήματά σας, ἐκ- τὸς ἀπὸ ἕνα ποὺ τὸ ἐκράτησα γιὰ ἐνθύ- μιον και γιὰ τὰ ὅποια σὰς στέλνω τὴν ἁ- ξία του. Μοῦ φερθήκατε τόσο εὐγενικά και εἰσασσε τόσο ὁμορφὴ και ἀξιοπρεπὴ, ποὺ δὲν θέλω νὰ κλάψετε ἐξ αἰτίας μου. Σὰς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσετε γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαμα».

Ἡ νέα ἐχρυσόδεσε τὸ νόμισμα τῶν εἰ- κοσι μάρκων και σὲ μὴ φιλὰ τῆς εἶπε πῶς προτιμᾷ νὰ χάσῃ ὅλα της τὰ κοσμήματά παρά νὰ στερηθῇ τὸ δειγμά ἐκείνου τῆς χάριτος και τῆς ὁμορφίας τῆς.

Μιὰν ἄλλη νύχτα ὁ νεαρὸς κακοποιὸς τὴν ἐπεσκέψθη πάλι, ὅχι δέξασθαι γιὰ νὰ τὴν ληστεύσῃ, και ὑστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ οἱ δυὸ νέοι παντρεύθηκαν.

Η ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΗ

Τὸν περασμένο Ὀκτώβριον, ἕνα τραῖνον ἐσταμάτησε στὴ γραμμὴ Μουζέου—Μιζὶλ τῆς Ρουμανίας. Τὶ εἶχε συμβῇ; Μήπως καμμιὰ βλάβη τῆς μηχανῆς;

Ἀπὸ τοὺς πυροβολισμοὺς ποὺ ἀντήχη- σαν στὴ σιγῇ τοῦ κάμπου, οἱ τρομοκρα-

τημένοι ἐπιβάτες ἐκατάλαβαν ἀμέσως πε- ρὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ἦταν ὁ τρομερὸς ληστὴς Λίβιον Καρ- τεάνου, ὁ ἐφιάλτης ὅλης τῆς ἀνατολικῆς Ρουμανίας.

Τὰ μέλη τῆς συμμορίας τοῦ ἐδεσαν ἀ- μέσως τοὺς μηχανικοὺς τοῦ τραῖνου κι' ἐλίσσασαν τοὺς ἐπιβάτες.

Κι' ἐνῶ οἱ λησταὶ ἀπεκόμιζαν τίς ὑα- λίτζες τῶν ἐπιβατῶν, ὁ Καρτεάνου, ποὺ δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ τριάντα χρονῶν, εἶδε μὴν ὁρμήν νῆα ποὺ φοροῦσε τὸ ἐ- θνικὸν ρουμανικὸν ἔνδυμα, νὰ κλαίῃ και νὰ ὀδύρεται στὴ γωνία ἑνὸς θαγониоῦ δευτέ- ρας θέσεως.

Τὴν ἐπλησίασε και τὴν ἐρώτησε γιὰ τὴν αἰτία τῆς ἀπελπισίας τῆς. Ἡ νέα τοῦ ἀπάντησε πῶς ἐπήγαγε στὸ Μιζὶλ γιὰ νὰ παντρευθῇ και ὅτι μέσα στὶς βα- λίτζες της, ποὺ τίς ἔπῃραν οἱ ἄνθρωποι του, ὑπάρχον τὸ νυφικὸν τῆς φόρεμα, τὰ χερτὰ τὸν γάμου και ἐκατὸ χιλιάδες λεῖ, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν προίκα τῆς.

Ἀκούοντας αὐτὰ ὁ ἀρχιληστής, ἔσπευ- σε νὰ θῇ τὴν βαλίτσα της, τῆς τὴν ἐπέ- στρεψε μετὰ μίαν ἱπποτικὴν χειρονομίαν, τῆς ἐχάρισε ἄλλες ἐκατὸ χιλιάδες λεῖ γιὰ νὰ διπλάσιάζῃ τὴν προίκα της, τὴν ἐτοποθέ- τησε σ' ἕνα διαμέρισμα πρώτης θέσεως, και ἀφοῦ ἐλευθέρωσε τοὺς ὁδηγοὺς τοῦ τραῖνου, τοὺς διέταξε νὰ φύγουν ἀμέσως γιὰ τὸ Μιζὶλ, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ὁ γάμος τῆς νέας.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΦΙΛΙ

Τελευταίως στὴ Βουδαπέστη, μὴ νέα δεκαεφτά χρονῶν, κατάρθωσε νὰ συγκινή- τῃ τὴν ρωμαντικὴν καρδίαν ἑνὸς λωποδύτη ποὺ εἶχε τρυπαστὸν στὸν δαμάτιόν της.

Ἡ νέα βρισκόταν μόνη στὸ σπίτι, ὅταν ὁ λωποδύτης τὴν ἐξύπνησε και ὑπὸ τὴν ἀπείλην ἑνὸς περιστροφῆς, τῆς ἔπῃρε τὰ χερήματα και τὰ κοσμήματά της.

Ἡ ὁμορφιά ὅμως τῆς νέας καθὼς και ὁ φόβος της, συνεκίνησαν τόσο πολὺ τὸν λωποδύτη, ὥστε, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκει- το νὰ φύγῃ, τῆς ἐξήτησε ἕνα φιλὶ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ νέα δὲν τοῦ ἀρνήθηκε, αὐτὸς τῆς ἔδωσε ἕνα θερμὸ φιλὶ στὸ στόμα.

Ἐνδεκάτη, βλέποντας τὰ κλοπιμαία και τὸ κλαψιάρικον ὄφρος τῆς νέας, ἐγκατέλειψε τὴν λέια του στὸ πάτωμα, ἐχαίρετῃσε εὐ- γενικά και ἔφυγε, σάμπως νὰ εἶχε ἔρξει γιὰ μίαν ἀπλὴν ἐπίσκεψιν.

ΚΙ' ΕΝΑΣ «ΤΙΜΙΟΣ» ΚΛΕΦΤΗΣ

Ἐνα ἄλλο ἐπεισόδιον συνέβη στὴ μονα- χικὴ ἐπαυλὶ τῆς δεσποινίδος Σέλμς, κοντὰ τῇ λίμνῃ τοῦ Μπρέντ.

Μία νύχτα, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου της ἄνοιξε ἀθρόωτα και μὴ σκία ἐγγύστησε μέσα. Χωρὶς νὰ φοβηθῇ καθόλου, ἡ Σέλμς ἔπῃρε τὸ πιστόλι της, ποὺ τῷχε κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλον, τὸ ἐπρότεινε ἀποφασιστι- κὰ κατὰ τῆς σκιάς κι' ἐπείσε τὴν σκηνάδα.

Μιὰ κραυγὴ πόνου ἀντήχησε και ἀκού- σθηκε ὁ γδούπος ἑνὸς σώματος ποὺ σω- ριάστηκε βαρὺς στὸ πάτωμα. Ὅταν ἀνα- ψὰ τὸ φῶς, ἡ Σέλμς εἶδε ἕναν ἄνθρωπον ἐσπλωμένον κάτω, μετὰ τὸν ποικάμισόν του βουτηγμένον στὸ αἷμα. Τότε ἐσκυψε ἐπά- νω του και τοῦ εἶπε:

—Ἄν μπορῇς, φύγε ἀμέσως, πρὶν ἔλ- θουν οἱ ὑπηρετές μου και σὲ συλλάβουν.

—Ὅχι, ἀπάντησε τότε ὁ λωποδύτης. Σὰς εὐχαριστῶ ποὺ με χτυπήσατε. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐπεχείρησα νὰ κλέψω. Θέλω νὰ με συλλάβουν και νὰ με τιμω- ρήσουν. Γιὰτὶ μόνονα ἔτσι θὰ γίνω τίμιος ἄνθρωπος. . .

Καὶ ξέσπασε σὲ κλάματα. . .

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

* Ὅταν εἶσαι ἄτυχος, μπορεῖς νὰ σπάζῃς τὰ δόντια σου τρώγοντας και μπα- νάνα.

* Ὅποιος θέλει νὰ χτυπήσῃ ἕνα σκυλί, βρίσκει εὐκόλα ἕνα ξύλον.

* Ἡ μετριοφύλις περπατᾷ ἴσο σιγὰ, ὥστε ἡ φτώχεια μπορεῖ σὲ μὴ στιγμή νὰ τὴν φθάσῃ.

40Ν.- ΣΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ ΣΙΛΗΣ

Ἐσπλωμένοι σὲ μὴ φουκόπλεχτη πο- λυθρόνα, μέσα στὸ σπουδαστήριον τοῦ σοφοῦ Νισάβ, ὁ Πάνος Σπάρταρόπου- λος προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τίς σκέψεις του ποὺ χοροπηδοῦσαν μέσα στὸ παραγμένο μυαλὸ του. Αὐτὰ ποὺ εἶδε, και ἔβλεπε, αὐτὰ ποὺ ἀκούσε, δὲν τοῦ ἄφιναν πιά καμμιὰ ἀμφιβολία: Ἀ- σφαλῶς βρισκόταν σ' ἕνα μέρος ποὺ κάτι τὸ παράξενο συνέβαινε μετὰ τοὺς πελώριους σ' ἀνάστημα ἄνθρώπους και μετὰ τὰ πράγματά τους... Οἱ ἀπὸ ἀνω- στη, γι' αὐτόν, οὐσία κατασκευασμέ- νες περίεργες ἐκείνες φόρμες, ποὺ φο- ροῦσαν οἱ γύρω του ἄνθρωποι, και ποὺ τώρα φοροῦσε κι' αὐτός, οἱ ἀπέραντοι ἐκείνοι διάδρομοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐ- πέρασε και ποὺ παρ' ὅλο ποὺ δὲν εἶ- χαν οὔτε ἕνα παράθυρον, ὅπως δὲν εἶχε και τὸ σπουδαστήριον στὸ ὅποιο βρι- σκόταν τώρα, φωτίζονταν ὡστόσο υπέ- ροχα ἀπὸ τὴν ἡλιακὴν ἀκτίνην, τὰ πε- ριέργα ἑνα-γύρω ποὺ ἀντικείμενα ποὺ ἐπὶπλυνον τὸ σπουδαστήριον, ὅπως τὸ ἀπεκάλεσε ἐκεῖνος ὁ ἀλλόκοτος γίγας ποὺ στεκόταν σκεπτικὸς πρὸς τὴν πύρα, ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν δέξιας πράγματα συ- νησιζόμενα. . .

Πολυταξιδεμένος ὁ Σπάρταρόπουλος σὺν ἀνταποκριτῇ τῆς μεγαλήτερης ἐλ- ληνικῆς ἐφημερίδος ποὺ ἦταν, εἶχε ἐπι- σκεφθῇ ὅλες τίς εὐρωπαϊκὰς πρωτεύου- σες, εἶχε ταξιδέψῃ στὴν Ἀμερικὴ, στὴν Ἰνδία, στὴν Κίνα, στὴν Αὐστραλία, στὴν Ἀφρική, μὰ πο' ἔνθα δὲ θυμῶταν ν' ἀντίκρισε παρόμοιους ἄνθρώπους και πράγματα. . . Κι' ἔπειτα, ποῖα ἦταν αὐτὴ ἡ «Κεντρικὴ Ἠθὸς Ἀδ» στὴν ὁ- ποία βρισκόταν, ὅπως τοῦ εἶπαν, και ποὺ βρισκόταν αὐτὴ ἡ Εὐρωπαϊκὴ Συμ- πολιτεία στὴν ὁποία δῆθεν ἀνῆκε τὸ ἀγνωστὸν τοῦ αὐτοῦ νησι; . . .

Ἦθελε νὰ ρωτήσῃ, νὰ μάθῃ γιὰ ὅλα αὐτὰ, μὰ μὴ γλυκεῖα κουρασίς, ποὺ ἄρχισε νὰ τὸν καταλαμβάνῃ σιγὰ-σι- γὰ, σὺν νάχῃ κουρασθῇ ἀπὸ ἐντατικὴν πνευματικὴν ἀπασχόλησιν, τὸν ἔκανε νὰ παραμῇ σιωπηλὸς, ἐνῶ τὸ μυαλὸ του ἄρχισε τὰ πρῶτα ν' ἀπασχολήται μετὰ ἄλλες σκέψεις. . . Ὡ, πόσα δὲν θάχε νὰ τηλεγραφήσῃ στὴν ἐφημερίδα του! . . .

Τὶ συναρπαστικὴ ἀνταπόκρισι βάσταλ- νε, μετὰ τὸ πρῶτον ἀεροπλάνον, γι' αὐτὰ ποὺ εἶδε στὸν τόπον αὐτόν! . . . Ὡ, τὸν ἐπίστευαν ὅμως ἡ θὰ τὸν ἐπαιρναν γιὰ τρελλό; Τρελλό; . . . Ἀλήθεια, μήπως αὐτοὶ ποὺ εἶδε γύρω του ἦσαν τρελλοὶ και δὲν ἤξεραν τί τοῦλεγαν; . . . Μὰ αὐτὰ ποὺ εἶδε; . . .

—Εἶναι. . . εἶναι. . . ἕνας φίλος, ἕ- νας ἄνθρωπος σὺν ἑαῖς, εἶπε παραγ- μένος κάπως ὁ Νισάβ, ποὺ ἔνοιωθε τὸν λόγον τῆς ταραχῆς τοῦ ἑαυτοῦ.

Στὸ μετὰς ἡ Σπάρταρόπουλος, πλησιάζοντας μετὰ ἑῷα ὁδογὰ πρὸς τὸν καθηγητὴν και κυττάζοντας διαρκῶς τὴν δυσωφὴ κοπέλλα μετὰ μάτια ποὺ φανέ- ρωναν κάτι περισσότερο ἀπὸ κατὰπλη- ξιν, ἐρώτησε πρὸς σοφόν:

—Στὰ πόσα χρόνια εἶπε ὅτι υπαί- νει σήμερον ἡ. . . ἡ μικρούλα αὐτὴ;

—Στὰ ἐξήντα ὀκτώ, εἶπε ἡ νέα χαμογελοῦσα και ἐξετάζοντα μετὰ πε- ριέργειαν τὸν συνομιλητὴν της.

—Ναί, θὰ σὰς ἐξηγήσω, ἐπρόσθεσε ὁ Νισάβ μετὰ κάποιαν δυσφορίαν εἶναι ἡ κόρη μου ἡ Σίλη, θὰ σὰς ἐξηγήσω. . .

—Κατάλαβα, κατάλαβα, μουρμου- ροῖσε ὁ δυστυχὸς δημοσιογράφος, κα- θὼς ὡπισθοχωροῦσε σαστισμένος. . . Αὐτὴ ἡ δυσωφὴ κοπέλλα ἀσφαλῶς θέ- ναι τρελλή, συνεπλήρωσε μέσα του. . .

Καρφώθηκε ὅμως στὴ θέσι τοῦ σὺν ἀποσβολωμένον ὅταν ἀκούσε τὴν νέα νὰ λὴν γελαστὴ στὸν σοφόν:

—Μπαμπά, θὰ μοῦ πᾶν γιὰ τὰ γενεθλία μου, ἐκεῖνο τὸ ὑποβόλχιον τῶν δυὸ θέσεων ἀπὸ γυαλομέτρη ποὺ εἶ- δαμε στὴν ἐκθεσὶ 505;

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

—Επέρασε ένας μήνας.
—Όλο αυτό το διάστημα ή κοσμική 'Α-θίνα επέρασε ημέρες πλήξεως με την απουσία της υψηλής κυρίας. 'Επείμειναν δ'λοι εναγωνίως νέα της μαντάμ Σουσους αλλά κανείς δεν είχε την παραμικρότερην είδηση. Διότι από τον καιρό που επαν-τρεύτηκε τον κ. Μηνά ή πυργωδέσποινα του Μπύθουλα άρχισε να προσελκύη το ένδιαφέρον του καλού κόσμου όπου ο πεινα-λέος αριστοκράτης ήταν ευφώνως γνωστός.

—Μά που πήγαν;
—Στο Παρίσι, φυσικά.
—Θα μείνουν πολύ;
—Κανείς δεν ξέρει.
—Τί κρίμα...

—'Ελπιούντο πολύ μ' αυτή την απουσία. Όσοι συνέβη να την γνωρίσουν την μαν-τάμ Σουσου ήθελαν πολύ να την δουν πα-ρά το πλευρόν του κ. Μηνά. Όσοι δεν την ήξεραν άκουσαν τόσα πολλά, ώστε δεν έδλεπαν την ώρα να κάνουν την γνωρι-μιάν της.

—'Επί τέλους ένα πρωί άνηγγέθη ότι το ζεύγος έγύρισε από το γαμήλιον ταξίδι. Όλοι, λοιπόν, εκείνοι που έπληραν τις προσκλήσεις για τους μεγαλοπρεπείς γά-μους και ήσαν πικρότατα μετανοιωμένοι γιατί δεν έσπευσαν να παρευρεθούν, έν-θουσιασθήκαν, διότι επί τέλους θα έσπευ-δαν να της κάνουν επίσκεψιν, και να την γνωρίσουν.

—Μηνά,
—Σ' άκούω, Σούζη.
—Θα έχωμε επισκέψεις σήμερα.
—Μάλλον.
—Πολλά άνθη βλέπω. Πάσα πολλά άνθη. Τοποθέτησέ τα μονάχα σου, ζε δου-πρί, στα βάαα και σόλισε το σαλόνι, πούρ μουά ζε σουί πολύ κουρασμένη. Τρό! Τρό!

Χωμένη σε μία θαθεία πολυθρόνα ή Σουσου έκρατούσε ένα άνθος στα χέρια, το έμύριζε με ύφος τρομερά μπλαζε και έδιδε στον κ. Μηνά οδηγίες:

—Άκουσε, Μηνά.
—Ορίστε, Σούζη.
—Άνοιξε την τουαλέττα μου και πάρε μερικά πεντοχιλιόδραχμα και σκόρπισέ τα εδώ κι' εκεί.
—Πώς;
—Χαρτονομίσματα.

—Τί να τὰ κάνω;
—Σκόρπισέ τα, σου είπα μόν σέρ. 'Α-φού θα έλθουν σήμερα οι κυρίες της αρι-στοκρατίας να δουν...
Και έπειδή ο αξιότιμος κύριος δεν πο-λυκαταλάβαινε από αυτά τὰ στρατηγήμα-τα της συζύγου του, έσηκώθηκε εκείνη, έ-πληρε ένα μάτσο πεντοχιλιάρια και χιλιά-ρικά και έτοποθέτησε ένα έδώ, έπάνω στο τραπέζι, δυό-τρία άλλοι, άλλο έπάνω σε μία καρέκλα, τρία-τέσσερα μαζεμένα έπάνω σε άλλο έπιπλο, εις τρόπο τέτοιο, σάν να εξεχάστηκαν εκεί δήθεν από άπρο-σεξίαν της οικοδεσποίνης.

—Τρέ μπιέν.
—Μά, Σούζη...
—Σιλάνε!
Με τον Μηνά, βέβαια, οι σχέσεις είχαν αποκατασταθι απόλυτως. 'Εκεί στή Θεο-σαλονίκη όπου επέρασαν τον μήνα του μέ-λιτος, ο πολύζερος και πονηρός σύζυγος της έκανε με τρόπο και μερικά μαθήματα συμπεριφοράς, αλλά ή Σουσου ήταν άδυ-νατον να βγί από τον χαρακτήρα της. Της είπε έξασνα, να ξέρη τον Σηκουάνα, την Νότρ-Ντάμ, τὰ μπουλνάρ των Παρισί-ων, το Λούβρο, το μετρό, τις Βερσαλλίες, την Μονμάρτη, αλλά να αποφυγή τις πολλές κουβέντες επ' αυτών. Γιατί μπο-ρούσαν να την μπλέξουν σε συζητήσιν, το τέλος της οποίας δεν θα ήταν ασφαλώς ευχάριστον ούτε για τον έαυτο ούτε για τον άλλον. Διότι και ο ίδιος όπου ήξερε περί Παρισίων τὰ έβυμόταν απ' τον κινηματο-γράφο. Για όλα αυτά ή Σουσου είχε πει-σματώσει και ήθελε να μη στο μάτι του καλού κόσμου απλώνοντας έδώ κι' έ-κει τὰ λεφτά της.

—Άκουσε, Σουσου.
—Μπαρντόν;
—Έχε υπ' όψει σου ότι είναι πόλεμος τώρα και το Παρίσι είναι μελαγχολικό. Έτσι;

—Άστειο πράμα!
—Να προσέχης.
—Ανόητε! Έχει γούστο να μη ξέρω τώρα πώς μελαγχολεί το Παρίσι όταν έχη πόλεμο!

—Συμφωνώ.
—Τότε λοιπόν τί έννοεις;
—Καλύτερα ν' αποφυγής τις πολλές συζητήσεις. Άλλωστε δεν είναι πολύ σί-κα, δεν νομίζουν πώς πήγαμε πρώτη φορά στο Παρίσι.

—Εγώ;
—Ναί.
—Για πρώτη φορά στο Παρίσι;
—Έτσι θα πούν,
—Τὰ τσάκαρα;
—Ποιά τσάκαρα;
—Αυτές που θα τὰ πούν αυτά. Και έ-γώ δεν είμαι καμιά απ' αυτές που ξέ-ρεις. Τις σαχλές! Και να μου κάνης τη χάρη να μαζεψής! Βλαξ! Πολύ άέρα σου έδωσα!

Δεν τὰ έδλεπε καθόλου καλά τὰ πράγ-ματα ο Μηνάς. Το μόνο που ήλπιζε ήταν να μην πατούσε κανείς στο σπίτι του για να αποφευχθί κανένα φοβερό ρεζιλίκι. Ός που να διαμορφώση την Σουσου, να την κάνει να μπορεί να στέκεται μέσα στον κό-σμο δεν ήθελε να έχη έπαφή με κανένα.

—'Αλλά, δυστυχώς, ο κόσμος έμυρίστηκε πρό πολλού τον περίεργο αυτό γάμο και τὰ αίτια του κι' ή περίεργεια έκανε πολ-λούς να δείχνουν εξαιρετικό ένδιαφέρον. Έτσι το απόγευμα το σαλόνι της Σου-σους ήταν γεμάτο από επισκέπτας που ήλθαν να χαιρετίσουν το ζεύγος. Ήταν δλοι γνωστοί και γνωστές του κ. Μηνά, κάτι κυρίες ψηλμούτες, κάτι κυρίες μεγα-λοπρεπείς που έδιψούσαν να γνωρίσουν την περίφημη πυργωδέσποινα του Μπύθουλα.

Θαύμα ήταν ή Σουσου σ' αυτή την πρώτη πραγματική έπαφή της με τὸ... δύ-σκολο κοινό. Άλλη στή θέσι της ίσως θα είχε τράκ. Ή λαϊκή Σουσου όμως, αφού τὸν έκανε δλους κι' έπείμειναν τούλα-χιστο μιά ώρα, έπιτηδες, έμπηκε με δλο τὸν άέρα και την μεγαλοπρέπειαν της με-γάλης δεσποίνης.

Ο Μηνάς έσπευσε να συστήση την γυναίκα του. Ή Σουσου άπλωνε το χέρι σχεδόν με περιφρόνησιν και κάθε φορά που έχαιρετούσε καμιά έφήμερη τὰ φα-σμαιν στα μάτια της και την μόζεζε έ-πισταμένως.

—Μπαρτόν, πώς σας λένε;

—Κυρία Ντρίλλια.
—Νόστιμο ονοματάκι! Έσας μανδάμ;
—Σας είπα...
—Μπαρτόν, δεν τὸ ήκουσα.
—Κυρία Χιλιάδη.
—'Α, μάλιστα. Μερσί. Χιλιάδης. Γνω-στούταiko όνομα. Ο άνδρας σας νομίζω είναι καρβουνιάρης.

Η κυρία έγινε κατακόκκινη:
—'Οχι, κυρία μου. Θα λέτε για τον κ. Άνδρέαν, ο οποίος είναι διευθυντής της εταιρίας 'Ανθρας.

Η Σουσου έγύρισε:
—'Α, μάλιστα. Έσείς είσατε ο καρβου-νιάρης.

Οι επισκέπται άρχισαν να μειδιούν με-ταξύ τους, ενώ ο Μηνάς δεισιμονίζεταν στην καρέκλα του. Τέλος, επενέβη για να άλ-λάξη την συζητήσιν. Άλλά, φυσικά, ή κουβέντα ήλθε άμέσως στο Παρίσι. Πρώτη έρώτηση ή κυρία Χιλιάδη:

—Λοιπόν, μαντάμ, πώς σας φάνηκε το Παρίσι;

Η Σουσου έπληρε ένα πεντοχιλιάριο έ-πάνω απ' το τραπέζι και τὸ τσαλάκωσε στα χέρια της παίζοντας δήθεν με άφέ-λειαν.

—Τὸ Παρίσι;
—Μάλιστα.

—Πώς να μού φανή; Σάμπως τὸ είδα για πρώτη φορά; Άστειο πράμα! Τού-λάχιστον δεκαπέντε φορές τὸ έπείσεκθήην.
—Με συγχωρείτε. Έννοώ τώρα με τον πόλεμο.

—'Α! Υποφέρει! Υποφέρει!
—Μπα; έρώτησε με ένδιαφέρον ένας φαλακρός κύριος. Έγώ πρό μηνός που ήμουν δεν φαινόταν πολύ.

Η Σουσου έκανε την σκέψιν ότι ο κύ-ριος είχε πάει στή Θεσσαλονίκη και ίσχυ-ρίζετο ότι έπήγε στο Παρίσι. Έφ' ο και έδοκίμασε να τὸν πάρη λιγάκι στο φιλό:

—Μπα; Επήγατε;
—Πώς...

—Πότε;
—Πρό μηνός, σας είπα.

—Είσατε βέβαιος;
—Ο κύριος έθιγν:

—Γιατί; Άμφιβάλλετε;
—Η Σουσου έμειδίασε συγκαταβατικώς:

—'Οχι. Ποσώς! Έλεγα!
—Μάλιστα, συνέβη να ιδώ και τρείς αλάρμ!

Και προτού προφθάση ο κύριος να πε-ριγράψη τούς τρείς συναγεμους που είδε, τὸν δέικομε ή Σουσου:

—'Αλάρμ;
—Σας δειδιώ.
—Είδαμε και έμεις τούς αλάρμ! 'Ε, Μηνά;

Ο Μηνάς έδαγκώθηκε μέχρις αίματος. Έβλεπε την φοβερή γκάφα που έτοιμάζε ή Σουσου και έπροσπάθησε να επέμβη, αλλά φεύ! ήταν άργα. Και έτσι έπληρω-σε ακριβὰ τὸ γεγονός ότι εξέχασε να μιλήση στην Σουσου για τούς 'αλάρμ—τούς άνταρραπορτικούς συναγεμους—που είναι στην ήμερησία διάταξιν στο έμ-πόλεμο Παρίσι.

—Στον Μηνά άρεσαν πολύ οι αλάρμ! Έμένα όμως μού άρεσε καλύτερα ο Ση-κουάνας!

—Μπα; έκανε πονηρά μιά κυρία.
—Δεν λέω, έσυνέχισε ή Σουσου, και οι αλάρμ είναι καλοί, αλλά εκείνα τὰ σπίτια τους είναι πολύ μαύρα! Μελανκο-λικά! Τρέ μελανχολικά μαντάμ!

Έγινε μιά όδυνηρή παύσις. Οι άλλοι έκυττάζοντο με τὸν κανθόν του όφθαλμού μεταξύ τους και ή Σουσου έκασθάν με θριαμβευτική μακαριότητα στην πολυθρό-να της, βεβαία ότι έθριάμβευσε. Ύστερα έστρεψε πάλι την προσοχή της στον κύ-ριον που ήθελε να γ'εντήση:

—Τὸ καυμένο τὸ Παρίσι! Τὸ θυμόσα-στε τὸ Νότρ-ντάμ;

—Πώς... Βέβαια.

—Σας ήρεσε;
—Δηλαδή; Δεν σας έννοώ.

—'Ε, φυσικά, έκανε χαριεντιζομένη ή Σουσου. 'Ε, Μηνά; Τὸν ρωτῶ για τὸ Νότρ-Ντάμ και δεν με έννοεί. Χά, χά. Στην Θεσσαλονίκη, μοσιέ, δεν έχει από δαύτα!

Και ενώ ο κύριος την έκτύπωσε κατὰ-πληκτος, ή Σουσου, ένθουσιασμένη με τὸ πνεύμα της, έσηκώθηκε και έδωσε τὸ σύν- (Τὸ τέλος στή σελίδα 45)

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΓΚΑΝΙΑΝ...

(«Έστενογραφημένα πρακτικά» από την πραγματικότητα, διασκευασμένα με λίγη φαντασία!)

Υπό Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Πενηντάρης μεγαλο-στός. Άγαθό μούτρο. Λίγη κοιλία. Φα-λάκρα. Γυαλιά.

Η ΚΥΡΙΑ. — Εικοσιεπτά χρονών. — Πλα-στική. Κομφή. Γοητευτική. Ο γνήσιος τύπος της «μπέλ-φάμ». Πολύ ζωηρή. Πολύ προκλητική.

Ο ΝΕΟΣ. — Εικοσιπέντε χρονών. Άφιο-γο ντύσιμο. Όμορφος. Ευγενικός. ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΝΕΟΣ.

Η Σκηνή σ' ένα θεωρείο της «Πεζας», στον Ίπποδρομο του Φαλήρου, λίγο πριν αρχίσουν οι κούρσες. Ο Νέος κάθεται και ρίχνει ματιές μάλλον αδιάφορες στο πρόγραμμα. Τὸ ζεύγος μπαίνει. Ο Σύ-ζυγος είναι καταφώνως νευρικός. Έκείνη έχει ύψος μπλαζεδιστικό κι' ελαφρώς έ-νωχλημένο.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Δέ χάνει ή «Ξάνθη», παι-δί μου, έδώ! Είπ' ανωτέρας κλάσεως άλο-γο. Μην τὸ συζητήσ!

Η ΚΥΡΙΑ (δραμεστημένη): Ποιός τὸ συζητῶ;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (κυττώντας τὸ πρόγραμ-μα): Ποιός θα τὴ χτυπήση; «Κύκνος»; Κομική υπόθεσις. «Οδύσσεια»; Άδυνα-τον!

Η ΚΥΡΙΑ: «Οδύσσεια» είναι ή δική μου κάθε Κυριακή!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Ενωχλήθηκες πάλι;

Η ΚΥΡΙΑ: Φυσικά. Δεν μπορώ να σε βλέπω έτσι έξαλλο!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Μά είμ' έξαλλος τώρα;

Η ΚΥΡΙΑ: Άμ' τί είσαι;... «κάμω» (Σιγή). Τὸ βλέμμα της κυρίας συναντά-ται με τὸ βλέμμα του Νέου για πρώτη φορά).

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (κυττώντας τὸ πρόγραμ-μα)... Κι' έδώ κερδίζει ο «Ράσεμ»!... Με πενηντατρία κιλά; Και με τὸν Παπα-δόπουλο; Ούτε συζητήσι! «Ράσεμ» κερ-δίζει! Τὸ κεφάλι μου κόβω.

Η ΚΥΡΙΑ: Κόψτο!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Ά, μά είσαι περιεργή, τὸ καταλαβαίνεις; Στις κούρσες είμα-στε, και για κούρσες θα μιλάμε! Δε μπο-ρούμε να κουβεντιάσουμε για τὴ Νορβηγία!

Η ΚΥΡΙΑ: Πραγματικώς!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (στον Νέο): Θα σας πῶ έγώ τί να παίξετε. Και θα κερδίζετε ασφαλώς.

Ο ΝΕΟΣ: Μερσί.

Η ΚΥΡΙΑ: Μην τὸν άκούτε! Θα σας παρασύρη και θα χάσετε!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (της ρίχνει πάλι τὸ ά-γριο βλέμμα και γυρίζει στον Νέο): Εί-σαστε τυχερός που μάς συναντήσατε ση-μερα.

Ο ΝΕΟΣ (κυττάζοντας κατόματα την

Κυρία): Ά, σ' αυτό συμφωνώ κι' έγώ!...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Θα κερδίσωμε, θα δῆτε. Έγώ τώρα πάω να κάνω μιά δέλτα κά-τω. (Μυστηριωδώς). Θέλω να δῶ τὸν Μπα-λωμένο να μού πῇ αν πάη τ' αλογό του για κούρσα! (Φεύγοντας). Έφθασα!...

Ο ΝΕΟΣ: Όρεβουάρ!... (Μόλις ά-πομακρυνθί ο Σύζυγος). Νομίζω πως σας πλήττουν οι κούρσες.

Η ΚΥΡΙΑ (με θάρρος): Ίσως να μη φταίνε αυτές!

Ο ΝΕΟΣ (έπιτηδες): Σας έκνευρίζει ο μπαμπάς σας;

Η ΚΥΡΙΑ (γελώντας ένθουσιασμένη): 'Ο μπαμπάς μου; Χά, χά! Άν σας ά-κουγε!... 'Ο άντρας μου είναι!

Ο ΝΕΟΣ (με προσποιημένη άμηχα-νία): Ω! παρτόν!...

Η ΚΥΡΙΑ: Μά τί παρτόν; Ήταν πολ-λύ φυσικό να τὸ νομίζετε!... Μπ' περνάει... τριάντα χρόνια! Προχθές έκλεισε τὰ πενηνταδύο!

Ο ΝΕΟΣ: 'Ε, βέβαια. Είναι... αρκετή διαφορά!

Η ΚΥΡΙΑ: Είναι φυσικό λοιπόν να πλήττω στις κούρσες! (Σε λίγο): Και παντού δηλαδή!

(Έν τῷ μεταξύ τὰ βλέμματα και τὼν δύο φλαρουν αδιάκριτα κι' ή συνεννόησις προχωρεί).

Ο ΝΕΟΣ (άφου μελετήση τὴ φράσι): Στα χρόνια σας, μία γυναίκα προτιμά να παρακολουθῇ τις κούρσες τὼν θαυμαστὼν για τὸ έπαθλο της καρδιάς της!

Η ΚΥΡΙΑ: Είσατε... ποιητής;

Ο ΝΕΟΣ: Όχι! Ξετρελλαμένος!

Η ΚΥΡΙΑ: Τόσο γρήγορα;...

Ο ΝΕΟΣ: Νομίζω πως είναι... πολύ έγκαιρος!... (Σε λίγο). Τί λέτε λοι-πόν;... Να τρέξω;

Η ΚΥΡΙΑ (γελώντας): Για τὴν κούρ-σα... τὸ έπαθλο της καρδιάς;

Ο ΝΕΟΣ: Φυσ. ι!

Η ΚΥΡΙΑ: Όπως θέλετε!

Ο ΝΕΟΣ: Νομίζω πως θα κερδίσω!... Πρώτα-πρώτα... έχω τὰ μισά κιλά ή-λικίας απ' τὸν άντρα σας!...

Η ΚΥΡΙΑ (γελώντας): Χά! χά! Είσα-στε λοιπόν πολύ έξυπνος!

Ο ΝΕΟΣ: Κι' έσείς, ή πιο χαριτωμένη γυναίκα που είδα στην ζωή μου!

Η ΚΥΡΙΑ (δῆθεν θυμωμένη): Ά, προ-χωρείτε!

Ο ΝΕΟΣ: Καθόλου! Μόλις τώρα έκα-να τὴν «έκκλινσι»!...

Η ΚΥΡΙΑ: Προσέξτε, μη φουσκώσετε, γιατί... ή απόστασις είναι μεγάλη!

Ο ΝΕΟΣ: Δε με τρομάζει! Είμαι σέ «φόρμα» κι' έλπίζω πως τρέχω... με συν-θῆκες ευνούκης!...

Η ΚΥΡΙΑ (προειδοποιεί): 'Ο Άντρας μου!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (φθάνει κατακέκινος, ι-δρωμένος, ξεφουσιώντας και κρατώντας στο χέρι τὸ πρόγραμμα, διάφωρα «δελ-τία», τὸ μαντήλι του κι' ένα πεντακοσάρι-κο): Λοιπόν!... Έμβα!... «Σύνθε-τος» σίγουρο τὸ 3 X 5. Στην πρώτη κερ-δίζει «Κύκνος» όπωσδήποτε. Στὴ δευτέ-ρη «Κουρμπέτι»!... (Στὸ Νέο): Έλατε λοιπόν, σηκώθητε! Μόλις προφταίνομε!

Βγήκαν τ' άλογα!...

Ο ΝΕΟΣ (συνέρχεται): Ά, ναί! Μερ-σί! Παρ' όλιγο να ξεχάσω! (Σηκώνεται).

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Τρέξτε!... Τὸ τρία ἐπὶ πέντε! (Κάθεται). Θα δῆς τώρα πως θα κερδίσω ο «Κύκνος»! Τέντε μήκη μπρο-στα θάοθ!... Θα τὸ δῆς!...

Η ΚΥΡΙΑ: 'Ε, καλά! Τί κάνεις έτσι;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Πώς κάνω δηλαδή;

Η ΚΥΡΙΑ: Σαν παλαδάς!...

(Σιγή).

Ο ΝΕΟΣ (ξαναγυρίζει με μερικά «δελ-τία» στο χέρι): Προφθασα!... Άλλά... με συγχωρείτε! Δε σας συστήθηκα. Ρο-δάνης, δικηγόρος.

Η ΚΥΡΙΑ: Χαίρω πολύ.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (με φόρα για τὴν κυτ-τάζει τ' άλογα): Κι' έγώ! Κι' έγώ!

Η ΚΥΡΙΑ: Μά πῆς τ' όνομά σου!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Ε; Ά, ναί! Παυλά- (Τὸ τέλος στή σελίδα 45)

Πώς αγαπούν οι άνδρες και πώς οι γυναίκες

ΜΙΑ ΒΑΣΙΚΗ ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΝΤΙΛΗΨΕΩΝ. — Ο ΑΝΔΡΑΣ ΕΙΝΕ ΕΓΩΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΥΠΕΡΙΣΧΥΕΙ Ο ΣΑΡΚΙΚΟΣ ΔΟΘΟΣ ΚΑΙ Η ΔΙΨΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΩΣ. — Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΖΗΤΑΕΙ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ.

Στον έρωτα, λέμε συχνά πως οι άνδρες δεν καταλαβαίνουν τις γυναίκες κι' αντίθετα πως οι γυναίκες δεν καταλαβαίνουν τους άνδρες. Κι' αυτό είναι μια μεγάλη αλήθεια, που έχει την αφορμή της στο ότι άνδρες και γυναίκες δεν αγαπούν κατά τον ίδιο τρόπο.

Με το μεγάλο αυτό πρόβλημα ασχολήθηκε επί χρόνια η γνωστή 'Ιταλίς συγγραφέας Τζίνα Λομπρόζο, κόρη του διασημού ανθρωπολόγου Καίσαρος Λομπρόζο, και τα κατασταλάγματα των παρατηρήσεων και των έρευνών της εδημοσίευσεν σ' ένα βιβλίο, του οποίου μια ώραία μετάφραση, καμωμένη από τον λογοτέχνη κ. Γ. Σημηριώτη, εκκκλοφόρησε πριν από λίγο στα ελληνικά.

ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΝ ΟΙ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

Στην ανδρική αγάπη, λέει η Τζίνα Λομπρόζο, επικρατούν οι αισθήσεις και η ροπή προς το πάθος. Ο άνδρας βλέπει μόνο την κατάκτηση και την άπολαυση. Η αγάπη του είναι γι' αυτό εγωιστική και ποτέ δεν υποτάσσεται στη λογική.

Ο άνδρας, που είναι τόσο ικανός να δείξει τον ευγενικό αλτρουισμό του στην κοινωνική ζωή, δείχνει έναν άγριο εγωισμό στην αγάπη του. Μπορεί να κάνει τις μεγαλύτερες θυσίες για τη γυναίκα που αγαπάει, μα μόνον όταν τον σπρώχνει το πάθος της ήδονης ή όταν οι θυσίες του αυτές ικανοποιούν τον πόθο της κατακτήσεως, της φιλοδοξίας και της επιδείξεώς του.

Για τη γυναίκα που αγαπάει θα προσπαθήσει να ανεβή στα ανώτατα πολιτικά αξιώματα, θα πάη ν' ανακαλύψη έναν καινούργιο κόσμο, θα ριχθί στην έφοδο, φορώντας τα άσπρα γάντια στα χέρια του και θα πολεμήσει όπως πολεμούσαν μια φορά οι ιππότες, στην έποχή των σταυροφοριών.

Όταν όμως η γυναίκα του ζητήσει να θυσιάση γι' αυτήν, όχι τη ζωή του, αλλά κάτι από τις τιμές, που τις απέκτησε προς χάριν της... έ, τότε τα πράγματα αλλάζουν.

Ο άνδρας είναι ικανός να πεθάνη για την αγάπη του, να αυτοκτονήσει, να σκοτώση άνθρωπο (κι' αυτό το κάνει πολύ εύκολα), όχι για να σώση την αγαπημένη του, γιά να την κάνει εύτυχισμένη ή να την αναδείξη, άλλ' από λύσσα, είτε γιατί δεν κατόρθωσε να την κατακτήσει, είτε από εκδίκηση, γιατί νομίζει 'δτι έχει προσβληθί ή φιλοτιμία του. Και στη μία και στην άλλη περι-

πτωση, πιστεύει πως του έκλεψαν κάτι που του άνηκε και δεν θέλει να απολαύσουν άλλοι εκείνη που θεωρεί ως κτήμα του.

Το ήθικό και πνευματικό μεγαλείο της γυναίκας ή οι ήρωισμοί της προκαλούν τον θαυμασμό του άνδρος, μα ποτέ δεν τον κάνουν να την αγαπήσει ή κι' αν την αγαπήσει, ποτέ δεν τον κάνουν να την αγαπήσει περισσότερο.

ΤΗΝ ΘΕΛΕΙ ΚΑΤΩΤΕΡΗ ΑΠ' ΑΥΤΟΝ

Για τον άνδρα δεν είναι καθόλου απαραίτητο να εκτιμά τη γυναίκα που αγαπάει. Γιατί κάνει πάντα μια αυστηρή διάκρισι ανάμεσα στην αγάπη και στην εκτίμησή του. Πολλές φορές μάλιστα φθάνει στο αντίθετο ακριβώς αποτέλεσμα. Έλκεται περισσότερο από τις γυναίκες που εκτιμά λιγώτερο, παρά από εκείνες που εκτιμά υπερβολικά.

Ένα περίεργο φαινόμενο, άλλ' όχι ανεξηγήτο, είναι πως ο άνδρας είναι ευχαριστημένος όταν παντρεύεται μια γυναίκα που είναι κατώτερη απ' αυτόν πνευματικά και ψυχικά. Γιατί τότε ο εγωισμός του ικανοποιείται. Θέλει να διακρίνεται ή γυναίκα του στις κοσμικές συνεντεύξεις, γιατί κι' αυτό ακόμη ικανοποιεί τον εγωισμό του. Αλλά κάθε άλλη διάκρισι —στο πνευματικό, εξάφνα, ή το καλλιτεχνικό επίπεδο— την βλέπει με ύποπτο μάτι και συμβαίνει τότε, πολλές φορές, να παύη να αγαπάη τη γυναίκα του, γιατί αρχίζει ακριβώς να την εκτιμά. Δεν συγχωρεί ποτέ στον εαυτό του να είναι ο καύζυγος της κυρίας Τάδε.

Το γεγονός λοιπόν ότι ο άνδρας, στην αγάπη του, βάζει στην πρώτη γραμμή τα στοιχεία του πάθους, της ήδονης και της κατακτήσεως είναι ακριβώς εκείνο που κάνει την αγάπη του αυτή άστοχη και παροδική, ακόμη κι' όταν συμβαίνει να είναι ειλικρινής και μεγάλη.

ΟΙ ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΟΡΚΟΙ

Οι έρωτικοί του όρκοι έχουν πολύ μικρή σημασία και, γενικά, θα μπορούσε να πη κανείς πως ο άνδρας είναι ανεύθυνος για τα αισθήματά του. Γιατί τα αισθήματα αυτά δεν στηρίζονται επάνω στη λογική.

Γι' αυτό, ο άνδρας κουράζεται εύκολα από τη γυναίκα που αγαπάει, όταν αυτή αρχίζει να θυγάει τις πρώτες ρυτίδες ή άρρωσθήση, γι' αυτό η αγάπη του μεγαλώνει ή λιγοστεύει τόσο εύκολα σε κάθε αλλαγή της αγαπημένης του. Γι' αυτό ακόμη δεν βρίσκει ασυμβίβαστο για την αγάπη του να

έχη σχέσεις με άλλες γυναίκες, που γοητεύεται από τη σωματική τους καλλονή.

Για τον άνδρα, η γυναίκα που αγαπάει πρέπει να είναι πάντοτε ώραία. Είναι τόσο σκληρός, που δεν συγχωρεί καμμία μεταβολή στην ομορφιά της. Κι' όταν αυτή επέρχεται, δοκιμάζει μόνο ένα αίσθημα οίκτου απέναντί της.

Έπειδή λοιπόν η αγάπη του είναι τόσο αλληλένδετη με την ήδονη κι' εκείνη που μπορεί να τον ρίξει σε περιπέτειες και κινδύνους περισσότερο από εκείνη που βρίσκεται μέσα στην αγκαλιά του, που αποτελεί με άλλα λόγια κτήμα του.

Για τον ίδιο λόγο, νομίζει πως πρέπει να κατακτήσει την αγαπημένη του με την πέννα του και τη μελέτη, με τον ήρωισμό του, με τα αξιώματα, με τη θέλησή του και το χρήμα, όπως και όλα τα άλλα αγαθά που επιδιώκει να αποκτήσει, ακολουθώντας το εγωιστικό ένστικτό του.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΙΝΕ ΛΟΓΙΚΗ

Αλλ' αν η αγάπη είναι για τον άνδρα μια παραφορά των αισθήσεων και του εγωισμού του, ένα απλό επεισόδιο μέσα στη ζωή του, δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με τη γυναίκα.

Γιατί η γυναίκα στην αγάπη της είναι και παραμένει πάντοτε λογική.

Ο άνδρας, που είναι τόσο λογικός στις κοινωνικές του σχέσεις, δεν μπορεί να καταλάβη τη θέση της λογικής στην αγάπη. Αλλ' η γυναίκα που είναι τόσο λογική στην καθημερινή της ζωή, καταλαβαίνει πως είναι απαραίτητο να συμβαδίση η αγάπη με τη λογική.

Γι' αυτό, όχι μόνο είναι πιο πιστή από τον άνδρα στους έρωτικούς όρκους, αλλά συγχρόνως απαιτεί την ίδια πίστι και από τον άνθρωπο που αγαπάει.

Με άλλα λόγια, είναι περισ-

σότερο αποκλειστική από τον άνδρα στην αγάπη της. Εκτός αυτού άφοσιώνεται ολοκληρωτικά στον άνθρωπο που αγαπάει και στην ιδέα της αγάπης της.

Η ολοκληρωτική αυτή αγάπη δεν υπάρχει ποτέ στον άνδρα. Και οι πιο περιπαθείς έρωτευμένοι είναι αδύνατον να παραμερίσουν τα πάντα —τιμές, δόξα, πλούτο, κοινωνικές διακρίσεις— και να άφοσιωθούν αποκλειστικά στην ιδέα της αγάπης τους. Και αν το κάνουν, θα είναι για πολύ λίγο διάστημα, όσο ακριβώς διαρκεί η φλόγα του πάθους των.

Ο άνδρας θέλει να φαντάζεται τη γυναίκα κατώτερη του κι' ευχαριστείται μάλιστα γι' αυτό. Αντίθετως για τη γυναίκα είναι απαραίτητη η εκτίμησι και ο θαυμασμός προς τον άνθρωπο που αγαπάει.

Είναι αδύνατο μια γυναίκα ν' αγαπήσει έναν άνδρα, που δεν τον εκτιμά και δεν τον θαυμάζει.

Κι' αν αυτό συμβή καμιά φορά, αν δηλαδή έρωτευθί έναν άνδρα ανάξιο της, το κάνει γιατί δεν τον πιστεύει τέτοιο και γιατί νομίζει πως τον συκοφαντούν ή πως είναι θύμα άτυχιών, που αυτή είναι προσωρινή ή και τις κάμη λιγότερο αισθητές ή και να τις εξαφανίση εντέλως. Όταν όμως πείσθι ότι ο άνδρας είναι ανάξιος της, τότε παύει να τον αγαπάη.

Έννοείται πως η εκτίμησις και ο θαυμασμός μιας γυναίκας είναι από τα πιο παράδοξα πράγματα. Μπορεί, εξάφνα, να αγαπήσει και να άφοσιωθί με το ίδιο πάθος σ' ένα μεγάλο σοφό, σ' έναν ένδοξο στρατηγό, σ' έναν ξεκουσμένο ποιητή ή συγγραφέα και συγχρόνως σ' έναν ξεχωριστό εγκλημασία, σ' έναν κακοποιό ή σ' έναν τυχοδιώκτη, άρκει να βρῃ σ' αυτούς κάτι που να τους διακρίνη από τους άλλους.

Στη ροπή αυτή της γυναίκας προς τον ένδοξο ή τον έξοχο άνδρα, υπάρχει πάντοτε κάποια ματαιοδοξία. Αλλ' αυτό δεν κάνει την αγάπη της, ούτε μικρότερη, ούτε λιγώτερο ειλικρινή.

ΗΤΑΝ Η ΙΔΙΑ ΠΑΛΗΑ ΙΣΤΟΡΙΑ...

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΗΗΜΑΤΑΚΙ ΤΗΣ ΜΟΝΤ ΟΥΕΛΣ

Ο Ρίτσαρντ Σπένσερ, έκυτάζε με προσοχή την ώραία νέα που του έστειλε το γραφείο εργασίας.

—Λυπούμαι πολύ, της είπε εύγενικά, αλλά δεν μου κάνει.

—Μά... Είμαι πεπειραμένη, έχω πιστοποιητικά. Έχετε παρακαλώ την καλασύνη να μου εξηγήσετε γιατί δεν σας κανω, κυρίες Σπένσερ;

—Δεν αμφιβάλλω, μίς Λάιτον, ότι είσθε πολύ καλή στην εργασία σας, αλλά υπάρχει κάτι σοβαρόν εναντίον σας.

—Και τί είναι αυτό;

—Η εμφάνισή σας, της είπε ψυχρά. Τα όρσια κριτόρια υπήρξαν καταστροφή για το γραφείο μου. Μόλις άρχισαν να συνηθίζουν στη δουλειά και έμενα ικανοποιημένος, έρωτευονταν και έφευγαν, γιά να παντρευθούν.

Η Μάρτζυ άναστήναξε.

Ο Ρίτσαρντ έκούνησε το κεφάλι του έτίμωνα.

—Θα είσθε ίδια με όλες, γιατί είσθε πολύ ώραία.

Και έγύρισε προς το γραφείο του προσθέτοντας:

—Λυπούμαι πολύ, αλλά είναι αδύνατον. Καλύτερα κυττάξετε σε κανένα άλλο γραφείο.

Η Μάρτζυ Λάιτον έπέμεινε:

—Κύριε Σπένσερ, του είπε σταθερά. Ούτε είμαι έρωτευμένη, αλλά ούτε και σκέπτομαι να έρωτευθώ.

Ο Ρίτσαρντ χαμογέλασε.

—Κανείς δεν σκεπτεται να πάθι καμμία άρρώστεια...

Το πρόσωπο της Μάρτζυ κοκκίνισε άφαινα.

—Δεν πιστεύω να ξέρετε καβόλου τι θα πη έρως, του είπε με πεποίθησι.

—Ούτε καν πιστεύω ότι υπάρχει, είπε ο Ρίτσαρντ. Φαντασθε πως ένας δικηγόρος μπορεί να έχη τέτοιες ψευδο-απάτες, έπειτα από το πλήθος των υποθέσεων διαλυγίων και άσέτησεων ύποσχέσεων που άκούει.

—Πολύ πιθανόν, είπε η Μάρτζυ εύγενικά.

Και έπρόσθεσε σε λίγο με αύστηρόν τόνο:

—Κύριε Σπένσερ, θέλω αυτή την εργασία... Σας υπόσχομαι έπίσημως ότι ούτε θα έρωτευθώ, ούτε θα παντρευθώ... Αν παραβώ την ύπόσχεσί μου θα σας πληρώσω ποινική ρήτρα πεντακοσίων δολλαρίων.

Ο Ρίτσαρντ την έκύταξε κατάπληκτος. Έπειτα της είπε χαμογελώντας:

—Πολύ καλά, μίς Λάιτον. Αν είσθε πάντοτε τόσο θοραλέα, θα είσθε εύρημα γιά το γραφείο.

★

Έτσι λοιπόν, η Μάρτζυ Λάιτον έγινε γραμματέας του Ρίτσαρντ Σπένσερ, του δικηγόρου, ο οποίος είχε ήδη γίνει διάσημος. Και γρήγορα ο Ρίτσαρντ συνεχάρη τον εαυτόν του που την προσέλαβε, γιατί άπεδείχθη ή ίκανότερα γραμματέας. Πριν περάσουν τρεις μήνες άνεκάλυψε ότι ούτε ήξερε τόσο καλά τίς υποθέσεις του, όσο κι' αυτός.

—Αν έξακολουθήσης, της είπε μια μέρα άστεινόμενος, να μαθαίνης έτσι καλά τίς λε-

πομέρειες της εργασίας μου, μόνο το δίπλωμα θα σου λείπη γιά να γίνης ένας λαμπρός δικηγόρος.

Η Μάρτζυ χαμογέλασε ήρεμα. Απ' όλα τα προσόντα της αυτή ή ήρεμία θα σου λείπη διαίτητως Σιγά-σιγά έγιναν περισσότερα φίλοι παρά προίσιότιμοι και γραμματέας. Μο-λαταύτα, ο Ρίτσαρντ δεν βγήκε ποτέ έξω μαζί της να δειπνήσουν, όπως συνήθως συμβαίνει. Την συνήντησε μόνο με ρικές φορές σε νυκτερινά κεντρα και χορεύαν μαζί. Παρετήρησε όμως άσες φορές την συνήνηση, ότι συνωδευόταν από τον Χάρρυ Τσένλερ, τον γυιό μιας γνωστής και πλούσιας οικογενείας της Νέας Υ-

όρκης. Άντελήφθη από ώρι-σμένα λόγια της, ότι έδγαινε συχνά τα θράδια, αλλά αυτή ή κουρασί δεν έλαττωνε καθόλου την δραστηριότητά της. Η δουλειά του γραφείου προχωρούσε θαυμάσια υπό την επίδρυσή της και ο Ρίτσαρντ ήταν κατενθουσιασμένος. Μετά έξη μήνες περίπου από την πρόσληψί της στο γραφείο, άρχισε να παρατηρή μίαν άρετά σημαντική μεταβολή. Όχι πως ήταν λιγώτερο δραστήρια, ή ότι δεν ένδεφερέτο πιά γιά τα συμφέροντα του γραφείου. Η μεταβολή αυτή ήταν στην έκφρασί της.

Όστερα από λίγον καιρό, άνεκάλυψε ο Ρίτσαρντ τυχαίως ότι το μεγάλο γαλάζιο άεροδυναμικό αυτοκίνητο του Χάρρυ Τσένλερ σταματούσε κάθε άπογευμα έξω από το γραφείο και περίμενε την Μάρτζυ. Τότε, ο Ρίτσαρντ έννοισε ότι δοήκε την εξήγησι και έπειτα απ' αυτό περίμενε στενοχωρημένος να του μιλήση αυτή.

Δεν χρειάσθηκε να περιμένη. Η Μάρτζυ μπήκε μια μέρα στο ίδιοτερο γραφείο του και άσπασε ένα σημείωμα επάνω στο τραπέζι του. Έγραφε:

«Σας άφειλω πεντακόσια δολ-λάρια».

Ο Ρίτσαρντ το κύτταξε και είπε με δυσφορία:

—Πάλι ή ίδια παληά ιστορία...

Η Μάρτζυ κοκκίνισε στενοχωρημένη.

—Λυπούμαι, λυπούμαι πολύ... πάρα πολύ. Δεν... δεν φανταζόμουν ποτέ ότι... θα συνέβαινε...

—Υποθέτω ότι πρόκειται γιά τον Τσένλερ και ότι φεύγει άμέσως, έ;

Η φωνή του Ρίτσαρντ ήταν ψυχρή.

Η Μάρτζυ κοκκίνισε περισ-σώτερο, φαινόταν ταραγμένη, και με φωνή που έτρεμε, είπε:

—Ναι, φεύγει... Αλλά μη στενοχωρηθε... Σας θρήκα την γραμματέα που σας χρειάζεται. Είναι ήλικιωμένη και πολύ εργατική. Και σας μοιάζει.

Δεν... πιστεύει κι' αυτή στον έρωτα... τα κορόιδεύει όλα αυτά!...

★

Έτσι ή ήλικιωμένη γραμματέας πήρε τη θέση της Μάρτζυ. Φορούσε γυναιά, άσπρη φορέματα γεροντοκόρης και είχε ένα πρόσωπο με μίαν έκφρασι παγερή, άμετάβλητη. Ο Ρίτσαρντ την έκύταξε και άναστήναξε. Έπί τέλους, θρήκε, μια γραμματέα που δεν θα του έφευγε. Και ήταν πολύ εργατική.

Καθώς όμως περνούσαν οι μέρες, άνεκάλυψε πως ήταν περιέργως δυσάρεστημένος, εξαιριέρως δυσάρεστημένος.

Τέλος, ή αλήθεια του άπεκαλύθη και τον κατέπληξε. Ήταν έρωτευμένος με την Μάρτζυ! Τόσον καιρό δεν το είχε αντιληφθί. Ένόμιζε ότι όλος ο θαυμασμός του ήταν γιά την εργατικότητα της, την ικανότητά της... Τώρα μόνον καταλάβαινε ότι ήταν γιά την ίδια την Μάρτζυ, γιά την γυναίκα!

Αυτυχώς, άργά το κατάλαβε. Η Μάρτζυ είχε φύγει πιά

τελείως από τη ζωή του. Δεν ήξερε καν πού βρισκόταν. Δεν είχε καμμία διεύθυνσι. Χωρίς άλλο θα είχε παντρευθί και θα ζούσε σε καμμία έπαυσι.

Πέρασαν δυό μήνες από την άναχώρησί της και ξαφνικά συ-νέθη το άπρόσπτο.

Έλκεδε ένα σύντομο γράμμα της, που περιείχε ένα τσέκ γιά την έξοδυσή του χρέους της. Στον ράκελλο υπήρχε ή διεύθυνσις του άποστολέως.

Πήγε άμέσως να την δῃ. Έκπληκτος, την δοήκε να εργάζεται στο γραφείο ενός άλλου δικηγόρου, στην άλλη άκρη της πόλεως. Εύτυχώς την θρήκε μόνη.

Η Μάρτζυ κοκκίνισε άπότομα, ένωσε την ήρεμία της μόλις τον είσε να στέκεται επάνω από το γραφείο της, με το τσέκ στο χέρι.

—Ένόμιζα ότι είχατε καταλάβει, ότι δεν ήθελα να πληρώσετε μια γελοία ποινική ρήτρα, της είπε.

—Ήταν ένα χρέος τιμής. Και... έπίμνω να το πληρώσω, του άπάντησε τρέμοντας.

Αυτός έκούνησε το κεφάλι.

—Αν πρέπει να πληρώση κάποιος ποινική ρήτρα, αυτός είμαι έγώ. Ξέρετε, είμαι και έγω έρωτευμένος... Με σας!...

Έτσι, είμαστε πάλι. Ξέρω πως είναι πολύ άσφα τώρα που σας το λέω, αλλά ήθελα έπωσ-σώποτε να το μάθετε.

Η Μάρτζυ βρισκόταν σε άμηχανία.

Τέλος, είπε:

—Νομίζατε πως πρόκειται γιά τον Χάρρυ Τσένλερ, τον έξαδ-δω μου... έ;

—Έπειτα έσώκωσε τα όρσια της μάτια, που άστραφταν από χαρά και συνέχισε:

—Ξέρετε όμως; Ήταν ή ίδια παληά ιστορία! Μία δακτυλογράφος που έρωτεύεται τον προϊστάμενό της.

ΜΟΝΤ ΟΥΕΛΣ

ΕΝΑΣ ΔΕΚΑΛΟΙ ΟΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ

ΕΥΤΥΧΙΑ

Γιά να υπάρξη ειρήνη στην οικογενειακή έστια — γραφείο άμερικανικό περιόδιο — ή γυναίκα πρέπει ν' ακολουθή τον έξης δεκάλογο:

1. Να μη σεβήρη στο σύζυγό της στο τραπέζι κοινο-βέας, αλλά φαγητό μαγειρεμένο στο σπίτι, εί δυνατόν από την ίδια.

2. Να μη μιλή στον άνδρα της γιά λούσα μόλις της πηέκινος, ότι έκαμε μια καλή δουλειά και έκέρδισε άρκετά.

3. Να φροντίξη να γελά τρανταχτά σε κάθε του χωριστό.

4. Να άφήνη στη ντουλάπα τουλάχιστον το ένα τέταρτο του χώρου κενό γιά να κρεμά τα ρούχα του.

5. Να τον υποδέχεται γελαστή όταν γυρίξη άργά το θρά-δυ.

6. Να τον άφήνη να νομίζη πως τον ζηλεύει λίγο, γιατί αυτό φαίνεται πως κολακείει ποδερά τους άνδρες!

7. Ν' άποφεύγη τα παρά-πονα και τίς κλάφες.

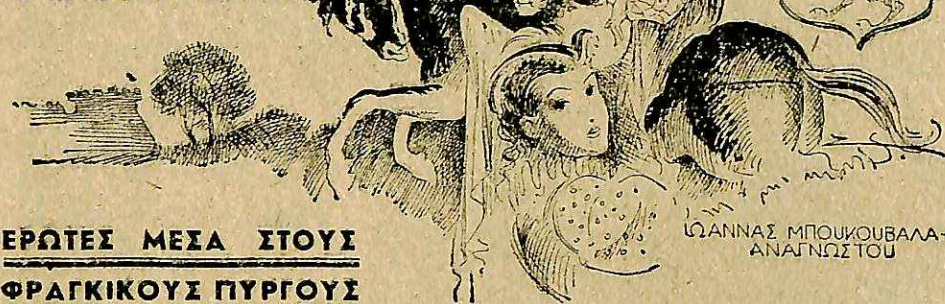
8. Να μην παίξη μπριτζ με τους γείτονες.

9. Να φροντίξη να στέλνη τη μητέρα της στην έσχλη, και

10) Ν' άφιερώνη μόνο ένα τέταρτο της άρας στην τουα-λέττα της.

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΟΥ ΜΩΡΕΩΣ

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΦΡΑΓΚΙΚΟΥΣ ΠΥΡΓΟΥΣ

4ον

Στη μεγάλη αίθουσα των τελετών, τα φώτα έδειχναν παραμυθένιες τις φανταχτερές κουλετέτες των γυναικών. Και να ήθελε κανείς να βρῇ ασχήμια εκεί μέσα, δε θα μπορούσε. Τα στολίδια κι' η χαρά έδειχναν όμορφες και τις άσχημες, νέες και τις μαρμαίνες. Μόνο στής γρήας μαρκησίας 'Ισαβέλλας ντε Καταβά την χλωμήν, κλειστή φυσιογνωμία, η χαρά δεν έφθνε όμορφη.

Ούτε κι' έδειχνε χαρά η γερόντισσα. Τα μάτια της, μικρά και μαύρα σαν κάρδουνο, παρακολουθούσαν λοζά κάθε κίνηση, κάθε έκφραση της υψής της.

Καθισμένη λίγο πιο πίσω, ανάμεσα από τις νεώτερες άρχόντισσες, η 'Αντέλα έβριχνε γύρω της ματιές αδιάφορες, κουρσομένες. Πλάι της, ο Τζάν ντε Καταβάς της έλεγε, της έλεγε, ό Τζάν ντε Καταβάς όταν έφάνηκε στην πόρτα της λαμπερής αίθουσας ο Γοδεφρείδος, το χρώμα έξωρίσπε στο μάγουλο της νέας γυναίκας. Την είδε εμέσως κι' ο ίππότης ανάμεσα στο πλήθος. Κι' έρωτευμένος να μην ήταν, θα την ξεχώριζε. Γιατί η όμορφη της Έλαμπε, ξανθεία, αιδέρια, μέσα στις τόσες όμορφες. Με μια κίνηση αυθόρμητη, ήρθε κοντά της. Με το θάρρος που του έδινε τριών έτών κοινή αιχμαλωσία, χαιρέτησε τον Καταβά, και δίχως να περιμένη να του το προτείνουν, εκάθισε κοντά του. 'Από το σκοτεινίσια της φυσιογνωμίας του άνδρος της, κατάλαβε η 'Αντέλα πως θα του είχε πετάξει το δηλητήριό της ή μάνα του.

Και θα του είχε πει για τις ύποπιες της. Μα και το κοκκινίσια της 'Αντέλας θα ήταν αρκετά ευχλωτό. Η ματιά της καρφόθηκε ίκετευτική στον ντε Μπρυγιέρ. Ο Γοδεφρείδος όμως ήταν πολύ εύτυχης που καθόταν κοντά της, έστω κι' αν τους έχωριζε το χλωμό πρόσωπο του στρωτήγυ Τζάν, και δεν έσκέφθηκε να προσέξει την ίκεσία της ματιάς της.

— Στρατηγέ Τζάν, είπε εύθυμα. Αμυδρσαι πώς είχαμε νοσταλγήσει εκεί στην Πόλη αυτές τις γιορτές.

— Από μακριά τα φαντάζεται κανείς όραία αυτά τα πράγματα, αποκρίθηκε άκεφα ο Καταβάς.

— Γιατί; έκαμε ζωηρά ο νέος. 'Απογοητευθηκες κιόλας πριν αρχίσουν; 'Εγώ σου λέω πως θα είνε από τους πιο ένδιαφέροντες αγώνες τραγουδιού. Γιατί κι' άλλοι να μην αξίζουν, ο μικρός μας ο Ραούλ ντε Καρεντάνα, που θα λάβει μέρος, είνε έκτακτος.

— Αλήθεια; έφώναξε η 'Αντέλα παίρνοντας την ευκαιρία να μπη κι' αυτή στη συζήτηση. 'Από τότε εξελίχθηκε σε τραγουδιστή;

— Μα από τον καιρό που έρωτεύθηκε, αποκρίθηκε γελώντας ο Γοδεφρείδος.

— Είναι έρωτευμένος ο νεαρός ίππότης; έρώτησε με γέλια κι' η 'Αντέλα. Και με ποιάν;

10

— Α, αυτό είναι το μεγάλο μου μυστικό. Ούτε και στο Θεό νομίζω πως θα τῶχει μαρτυρήσει. Μα όταν έπιγαμε στην Κωνσταντινούπολη, — ήταν δεκάξι χρονών τότε —, κατάλαβα πως ήταν έρωτευμένος. Και τώρα, που γύρισε, φαίνεται πως η κολή του δεν τον απογοήτευσε, γιατί είνε ακόμα πιο έρωτευμένος.

— Θα λάβης κι' εσύ μέρος, λοιπόν, στον αγώνα του τραγουδιού; έρώτησε ο Τζάν ντε Καταβάς απότομα.

— 'Εγώ; έκαμε γελώντας δυνατά ο Γοδεφρείδος. Πώς σου ήρθε τέτοια ιδέα στρατηγέ Τζάν; Με φαντάζεσαι έμένα με τη λύρα στο χέρι;

— Αφού λες πως ο έρωτας έκανε τραγουδιστή το Ραούλ, γιατί να μη σε κάνει κι' εμένα;

Τα κιτριναρικά μάτια του Καταβά καρφόθηκαν μ' αυτά τα λόγια στα άστραφτερά μάτια του νέου. Κοκκίνισε αυτός γύρω, που η 'Αντέλα έγύρισε με τρόπο αλλού τα μάτια, για να μην τον βλέπει. Η καρδιά της έπιγε να σπάση όταν άκουσε τη φωνή του, φαινομενικά ξεγνοιαστή, αλλά, γι' αυτήν που την γνώριζε καλά, γεμάτη αγωνία.

— Και ποιός σου είπε πως είμαι έρωτευμένος εγώ, στρατηγέ;

— Στριγγό, κούβιο, άκούστηκε το γέλιο του Καταβά. Κι' έπειτα, η φωνή του, ειρωνική, απειλητική σχεδόν:

— Όστε γελάσθηκε, στρατηγέ Γοδεφρείδε; 'Εσύ, ο πιο άφραξος ίππότης, του Μωριά, δεν είσαι έρωτευμένος;... Κρίμα!... Και όμως, τόσες όμορφες θα ήταν ευτυχισμένες μ' ένα σου χαμόγελο.

Το πρόσωπο του Γοδεφρείδου ήταν σκοτεινό. Ο θυμός άστραψε στα μάτια του. 'Όστόσο, βλέποντας την αγωνία της 'Αντέλας, συγκρατήθηκε κι' έψαλε κι' αυτός δυνατά, φωνάζοντας αψηφάστα τάχα:

— Με κανείς και ντρέπεται, Τζάν, μα την αλήθεια. Πάντας, ένα είναι βέβαιο, πως δε θα λάβω μέρος στους αγώνες του τραγουδιού. Βγάλε λοιπόν όποιον συμπέρασμα θέλεις. 'Αλλά αύριο το πρωί θα λάβω μέρος στις κονταρομαχίες. Θ' εγωμιστής κι' εσύ;

Τώρα ήρθε η σειρά του Καταβά να γίνη κοκκινός από ντροπή και από θυμό.

Η 'Αντέλα τούρριξε μια ματιά γεμάτη τρόπο, κι' ο Γοδεφρείδος αποκρίθηκε μόνος του στην έρώτησή που είχε κάνει.

— Α, ναι, ξεχάσα τους ρευματισμούς σου. Σε πονάνε αυτό τον καιρό;

Η συζητηση μπορούσε να γίνη επικίνδυνη. Τόνοιωθε με αγωνία αυτό η Αντέλα, και μάταια προσπαθούσε, με ματιές γεμάτες ίκεσία, να προλάβει τον άγαπημένο της. Μα ο Γοδεφρείδος φαινόταν αποφασισμένος να διεκδικήσει την αγάπη της, και δεν είχε σκοπό να κακομεταχειριστή τον Τζάν. Εύτυχώς, έκείνη τη στιγμή ο θόρυβος που έγινε στην αίθουσα, σταμάτησε όλες τις κουβέντες. 'Εμπαιναν οι 'Αρχοντες του Μωριά, ο Γουλιέλμος Βιλλεαρδουίνος με την 'Αννα Κομνηνή, που άκτινοβολούσε σήμερα με μια γλυ-

κειά, μελαγχολική όμορφη. Πίσω τους, πρώτη μέσα στην ακολουθία της 'Αννας, ακολουθούσε η Ρωξάνη, ένα ανοιξιάτικο όνειρο χάρης και έδρωιās μέσα στο λευκό της φουστάνι.

Κι' άμέσως ο Βιλλεαρδουίνος άνήγγειλε την έναρσί του αγώνος.

— Αρχοντες και άρχοντισσες, είπε, τέσσερα χρόνια έχουν ν' άκουστούν τραγούδια στην αίθουσα αυτή. Σήμερα καλέσαμε τους νέους τραγουδιστές μας να μας θυμίσουν την παλιά μας όμορφη. Το θέμα που όρισαμε είνε η αγάπη. Την αγάπη τη στερηθήκαμε τόσα χρόνια έμεις οι πολεμιστάι, κι' έσεις οι ώρφανεμένες οι γυναίκες. Γι' αυτό με χαρά θ' άκούσωμε τον ύμνο της αγάπης από τους συναγωνιστάς. Το δάφνιο στεφάνι θα το πάρη ο νικητής από τα χέρια της αγάπης μένης του βαφτισιάς, της Ρωξάνης.

Σε λίγο, ένα ανατρίχισμα πέρασε άνάμεσα στο πλήθος. Στις πρώτες στροφές του έρωτικού τραγουδιού, που έτόνιζε ο πρώτος από τους διαγωνιζόμενους, ένας όμορφος και νεαρός ίππότης, έδάκρυσαν τα περισσότερα μάτια. Γιατί σ' άλλους φαινόταν όνειρο αυτή η γιορτή της αγάπης και της ειρήνης, μετά τις συμφορές του πολέμου. Μα πιο βαθειά ένοιωθαν τη συγκίνηση, έπειδή συλλογίζονταν πως το χαμόγελο αυτό της τύχης ήταν έφημερο, και πως σε λίγες μέρες ο πόλεμος ίσως θάναβε άγριος σ' αυτά τα μέρη, όταν θα προσπαθούσαν να ξαναπάρουν οι Φράγκοι τα Κάστρα που θα παρέδιδαν προσωρινά.

Μεστές, νεανικές, άλλες σαν φωνές αγέλων ανέν, άλλες γεμάτες φλογα και καυμο, αντιλαλούσαν οι φωνές των νέων τραγουδιστών. Μέσα στις πλούσιες φορεσιές τους έφαινανταν όλοι όμορφοι, και πολλά κοριτσίστικα μαγουλάκια εγίνονταν αλικά, όταν καρφύνονταν νιά μια στιγμή σ' ένα όρισμένο πρόσωπο τα μάτια του τραγουδιστή.

Τελευταίος παρουσιάστηκε ο Ραούλ. Μέσα στην πλούσια, γαλαζία του φορεσιά, ήταν πιο όμορφος κι' από τις εικόνες των άγγέλων στις εκκλησίες. Τα χρυσά μαλλιά του, σε πλούσιες μπούκλες έπεφταν στους ώμους του, και τα γαλαζία του μάτια, γλυκά και φλογερά, έγύριζαν άθελα κάθε τόσο προς τα πριγκιπικά καθίσματα κι' εγύρευαν τα μάτια της Ρωξάνης.

Η 'Ελληνοπούλα φαινόταν χαρούμενη, αλλά τα δελουδένια της μάγουλα δεν κοκκίνιζαν σ' αυτές τις ματιές. Χαμογέλασε η νουνά της, και παρακολουθούσε τις ματιές της μικρής, που κάθε τόσο έγύριζαν κλεφτά — κλεφτά προς το μέρος του Γοδεφρείδου.

Μα ο ίππότης ντε Μπρυγιέρ ούτε μια φορά δεν έσκέφθηκε να ρίξη τη ματιά του προς το μέρος της και της του κατ' επισημίας της.

— Όστόσο, η φωνή του Ραούλ έγέμιζε την πελώρια αίθουσα, γλυκεία, άγγελική, και όλα τα μάτια έδάκρυναν με τον συγκινητικό ύμνο στην αγάπη που έτόνιζαν τα όρσέρια του χείλι.

— Μου φαίνεται πως σ' αυτόν ανήκει το δαδείο, φηθίρισε η 'Αννα στον Γουλιέλμο, μόλις άντηχησαν οι τελευταίες νότες της άρπας και κάθισε κι' ο Ραούλ πάλι στη θέση του.

Έκείνη τη στιγμή, όμως, έγινε κάποιο θόρυβος στην είσοδο, και μπροστά στα έκπληκτα μάτια των Φράγκων άρχοντων, παρουσιάστηκε ένας νέος, που από τη φυσιογνωμία του φαινόταν 'Ελληνας. Ήταν απλά ντυμένος με μια βαθυγαλάνη φορεσιά, και το μελαχροινό του πρόσωπο έδειχνε τόλημη κι' έξυπνάδα.

— Αφέντη μου, είπε με φωνή σταθερή κάνοντας μια βαθειά ύποκλιση μπροστά στο Βιλλεαρδουίνου. 'Αν οι νόμοι σας δεν άπαγορεύουν σε ξένους να λαδώνουν μέρος στους ποικητικούς σας διαγωνισμούς, επιτρέψτε σ' έναν 'Ελληνα να διεκδικήσει το δαδείο από αυτούς τους ευγενείς ίππάτας. 'Αν διατάξετε να διαγωνισθήτε με άνθρωπο μη ευγενή, σας καθιστούμαι. 'Ονομάζομαι 'Αλέξιος, κι' είμαι γιουός του Κωνσταντίνου, που είνε απόγονος των Λεόντων. Καθώς ξέρετε οι Λέοντες ήταν οι άφέντες σ' αυτό τον τόπο, πριν κατά-

κτήση τον Μωριά ή 'Εκλαμπρότης σου και η γενεά της.

Στεκόταν, νερός, άθλητικός, στη μέση της αίθουσας, κι' η φωνή του, ενώ ήταν ήρεμη, είχε κάποιον λανθάνοντα τόνο άπειλής.

Ο Βιλλεαρδουίνος δεν άποκρίθηκε άμέσως. Στο τέλος, είπε ήγεμονικά, αλλά μ' ευγένεια:

— Άλέξιε, ο νόμος μας δεν άπαγορεύει στους ξένους να διαγωνίζονται. 'Αφού λοιπόν κατάγεις από τόσο ευγενική γενεά, πάρε τη λύρα σου και άρχισε το τραγούδι.

Ο ψιθύρος που άκούστηκε από τα γυναικεία στοματα, έδειξε πως οι άρχοντισσες έπεδοκιμασαν την άποψη του Γουλιέλμου, γιατί τις έκαίε η περιεργεια ν' άκούσουν τον τολμηρό αυτόν τραγουδιστή, από τη φυλή των εχθρών τους. Κι' η φωνή του 'Αλέξιου Λεόντος σηκώθηκε σαν κύμα στη φωτισμένη αίθουσα. Οι πρώτες της νότες έφεραν ρίγος. Ποτέ δεν είχαν φαντασθή τέτοια φωνή οι άρχοντες κι' οι αρχοντισσες της Φραγκιάς. Η ύναμι της έτράνταζε τους τοίχους, κι' η γλυκά της έσπαρσε την καρδιά. Και τα λόγια ήταν φλογερά, θλιμμένα, άπελπισμένα. Ούτε μια στιγμή η ματιά του τραγουδιστή δεν καρφόθηκε σε όρισμένη γυναίκα. Μα καθώς τραγουδούσε έτσι την κοπέλλα που μάταια ποθούσε, η 'Αννα Κομνηνή, η 'Ελληνίδα, ένοιωσε πως τραγουδούσε ίσως τη χαμένη του πατρίδα, τη χαμένη λευτεριά. Αυτό θάνοιωσε κι' η Ρωξάνη, η 'Ελληνοπούλα, γιατί τα μάτια της σε μια στιγμή έγέμισαν δάκρυα, που έστازαν γοργά στο λευκό της σουστάνι. Τότε μοναχά της έρριξε μια ματιά ο 'Αλέξιος, και σ' α να περίμενε κάποιο σύνθημα, σ' α να ήταν αυτό το σύνθημα, σταματήσε. Κρατώντας τη λύρα του, ψηλά, εύθυνης, προχώρησε και κάθισε σεμνά ανάμεσα στους Φράγκους ίππότες.

Μια παράξενη σιγή απλώθηκε για λίγο στην αίθουσα. Τα κεφάλια των πιο μεγάλων άρχοντων έσκυψαν έπειτα για λίγο σε μια γρήγορη συνενόηση, και ο Βιλλεαρδουίνος έδωσε το δάφνιο στεφάνι στη Ρωξάνη, ψιθιρίζοντας της κάτι.

Καθάρια άκούστηκε η φωνή του κήρυκος:

— Νά προχωρήση ο 'Αλέξιος Λέοντας να πάρη το δαδείο!

Σ' α να ήταν κάτι φυσικό, σ' α να το περίμενε, προχώρησε ο 'Ελληνας έγονάτισε μπροστά στη Ρωξάνη. Γελαστή, μα με μια παράξενη συγκίνηση, του τσποθέτησε η 'Ελληνοπούλα το στεφάνι της νίκης στα σγουρά σκούρα... μαλλιά. Έξαφνα, ανατρίχισε συγκορμη. Ο νικητής άκουμπουσε τα χείλη του στο άδρό της χεράκι, με τα παιδιάτικα λακκάκια. 'Ενα φίλι, γεμάτο σεδασμό. Κι' όμως, ποτέ κανείς δεν της είχε φιλήσει το χέρι ως τώρα έτσι της παιδούλας.

Και πριν συνέλθη από τη σαστιμάρα της, που έμοιαζε με τρόπο, έπρόφασε και είδε τα γαλαζα, παιδιάτικα μάτια του Ραούλ ντε Καρεντάνα, στηλωμένα στον νικητή, με μια παράξενη έκφραση, που έμοιαζε με μίσος.

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΚΟΝΤΑΡΟΜΑΧΙΑ

Το άλλο πρωί ήταν ζεστό, πιο αληθινά καλοκαιρινή ημέρα. Η ζέστη, πάντως, δεν έμπόδιζε ούτε τους άρχοντες ούτε το λαό να μαζεύουν πλήθος στην πεδιάδα, έξω από το Μυστρά. Οι κονταρομαχίες ήταν το πιο άγαπητό θέαμα του μεσαιώνος, και έβθανε να ξέρουν πως θα λάβει μέρος και ο ντε Μπρυγιέρ για να συνωστίζονται ποιάς θα πάρη την καλύτερη θέση.

Η 'Αντέλα ντε Καταβά δεν είχε την ψυχρή αδιαφορία που έδειχνε στον χθεσινό ποικητικό αγώνα. Καθώς καθόταν στη βασίλική εξέδρα, δίπλα στον άντρα της από το ένα μέρος και στη Ρωξάνη από το άλλο, η καρδιά της χτυπούσε να σπάση. Τη νύχτα, στον κήπο της, είχε ιδη το Γοδεφρείδο. Με θανάσιμο τρόπο στην ψυχή, είχε κατεβή μόλις τον ένοιωσε, με τη διαίσθησή της έρωτευμένης γυναίκας, να μπαίνει κλεφτά στον πυργό της. Και της είχε αναγγείλει την άποφασί του ο ίππότης, ν' άγωνιστή με τα χρώματά της.

— Όχι ότι ήταν τόσο άσυνήθιστο πράγμα να άγωνιστεί ένας ίππότης με τα χρώματα μιας γυναίκας παντρεμένης. Ό ιδανικός, ο πλατωνικός έρωας δεν ήταν άμάρτημα. Δικαίωμα κάθε γενναίου να έμνημνη, ο ιδανικός του μια άρχόντισσα και ν' άμνημνη, ο ιδανικός της πόλεμης γι' αυτήν. 'Αλλά από τη χθεσινή στιχομυρία μεταξύ του άγαπημένου της, ο ιδανικός της ψυχής της. Τώρα άρχισε να βλέπει ζωντανούς τους κινδύνους που ως τώρα μονάχα με τη φαντασία της έπλαθε. Ο Γοδεφρείδος όμως ήταν άνένδοτος. Με το ζωηρό, άψηφιστο...

...είπινιες του και δεν ένοιωσε να την θυσιάση. Και στο τέλος — η άποστόμωση, λέγοντας της αυτά τα λόγια:

— Μήπως θέλεις να με ίδης ν' άγωνίζωμαι με τα χρώματα της Ρωξάνης; Δεν θέλησε να της πη πως η θεία του τον είχε κρατήσει δύο ώρες κοντά της λέγοντάς του θαύματα για τις χάρες της βαφτισιάς της. Και της έκρυψε πως όταν του έπρότεινε ν' άγωνιστή στις κονταρομαχίες με τα χρώματα της προστατευμένης της, αυτός της άποκρίθηκε, προσπαθώντας μάταια να μην κοκκινίση:

— Ό! μ' άρέσουν οι κονταρομαχίες. Μα πάντα φοβάμαι. 'Όταν άκουω να χτυπάνε τα σίδερα πάνω στις ναυοπλίες, σταματάει η καρδιά μου... Η νουνά μου μου λέει πως σπάνια συμβαίνει δυστυχία, γιατί οι ίππότες δεν πολεμάνε με μίσος, αλλά μονάχα για την τιμή... 'Η μου δεκατριών χρονών, εδώ και τέσσερα χρόνια όταν είδα τις τελευταίες κονταρομαχίες εδώ, στην κοιλάδα του Ευρώτα... Μα θυμάμαι καλά... Ο Γοδεφρείδος ντε Μπρυγιέρ έγκρέμισε δέκα ίππότες απ' τ' άλογά τους... Κι' όταν, στο τέλος του αγώνος γυρίσαμε στο παλάτι, ένοιωσα εγώ πως θα ήταν λιποθυμισμένος από την κούραση. Μα αυτός έβγαλε την ύρματωσία του, σ' α να γύριζε από τον πιο άναπαυστικό περίπατο, και γελώντας για το φόβο μου, μ' έσήκωσε ψηλά, σαν ποίπουλο και μου είπε:

— Νά, για να ίδης αν είμαι κουρασμένος...

»Τού θυμωσα τότε και του είπα πως είμαι δεκατριών χρονών, και πως δεν πρέκει να μου φέρεται σ' α σε μικρό παιδάκι, κι' αυτός γελάσε πιο πολύ.

— Έλεγε, έλεγε, η 'Ελληνοπούλα, σε μια παράξενη υπερδιέγερση. Κι' η 'Αντέλα μόνο τ' όνομα του άγαπημένου της άκουγε, μέσα σ' όλη αυτή τη χαρούμενη φλυαρία, και ένοιωσε την εχθρότητα για την όμορφη παιδούλα μέσα της, σαν να μεγάλωνε, σ' α να ρίζωνε από στιγμή σε στιγμή.

Μά όταν άρχισαν οι κονταρομαχίες, έσάπασαν όλες οι φωνές.

Καμαρωτοί, σιδεροφραγμένοι, παρήλασαν οι ίππότες πρώτα με τάξι και χαιρέτησαν τον Πριγκίπα. Πρώτος ο Γοδεφρείδος, άστραφτερός μέσα στη χρυσάφια φορεσιά του. Όλα έλαμπαν άπάνω του. 'Από την γυαλιστερή του περικεφαλαία, ως την σιδεροπλεγμένη του χρυσάφια πανοπλία. Στην άσπίδα του κυμάτιζε μια γαλαζία κορδελίτσια. Σε κάθε της κυμάτισμα, η καρδιά της 'Αντέλας κυμάτιζε κι' αυτή, και τα μάτια της πότιζε έγγύριζαν με τρόπο προς τον άντρα της και την πεθερά της, τότε καρφώνονταν κάτω στη γη, και το αίμα της έφούντωνε τα διάφανα μάγουλά της, λες κι' ένοιωθε πως όλο έκείνο το πλήθος έμάντευε το μυστικό της.

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Αδύνατον να σ' εύχαριστήσω, αγαπητή μου θεία. 'Αλλά έχω κιόλας διαλέξει τα χρώματα της 'Αντέλας ντε Καταβά.

Τώρα, καθώς καθόταν δίπλα στη Ρωξάνη, η έρωτευμένη γυναίκα δε μπορούσε να εξηγήση τις κάπως κρύες ματιές που της έριχνε η 'Αννα Κομνηνή. Στην αρχή νόμισε πως γελάστηκε, μα έπειτα κατάλαβε καλά πως η Πριγκίπισσα απέφενε συστηματικά να της άπειθυνη το λόγο.

'Αντίθετα, η Ρωξάνη ήταν γελαστή και της φερνόταν σαν πάντα με την παιδική της τρυφερότητα της. Γιατί η 'Ελληνοπούλα ένοιωσε από μικρή μιαν έλξη προς την όμορφη γυναίκα του στρατηγού Καταβά. Δεν είχαν φθάσει στ' αυτή της όφημες για τον άτυχο έρωτα της 'Αντέλας και του Γοδεφρείδου. Η νουνά της προσπαθούσε με κάθε τρόπο να της το κρύψει, για να μην την δαλή σε έγνοιες, κι' η Ρωξάνη, άνιδη, καταλάβαινε πως άνάμεσα στις τόσες άρχοντισσες, η Αντέλα ήταν η πιο πλούσια φύσις, η πιο αυθόρμητη και προσπαθούσε να κερδίση τη φίλια της. 'Ως χέος κι' η 'Αντέλα ντε Καταβά ένοιωσε μια θερμή στοργή για την παιδούλα. Παράξενο όμως πράγμα. Τα λίγα λόγια που πέταξε άψηφιστα γι' αυτήν ο Γοδεφρείδος μετέβλεαν με μιάς τη στοργή αυτή σε μιαν λαθάνουσα εχθρότητα. 'Ελεγε μέσα της η 'Αντέλα πως δεν ήταν σωστό, πως ήταν τρέλα της να δογάη βαθύτερα συμπεράσματα. Μα ο λόγος του άγαπημένου της ήταν άρκετός για να την πείση να δεχθή να παρουσιασθή στη στους αγώνες με τα χρώματά της.

Και, τώρα, από το πολύ χτύπημα της καρδιάς της, δεν καταλάβαινε σχεδόν τα λόγια, που με παιδιάτικη εύθυμία της έλεγε η Ρωξάνη.

— Ό! μ' άρέσουν οι κονταρομαχίες. Μα πάντα φοβάμαι. 'Όταν άκουω να χτυπάνε τα σίδερα πάνω στις ναυοπλίες, σταματάει η καρδιά μου... Η νουνά μου μου λέει πως σπάνια συμβαίνει δυστυχία, γιατί οι ίππότες δεν πολεμάνε με μίσος, αλλά μονάχα για την τιμή... 'Η μου δεκατριών χρονών, εδώ και τέσσερα χρόνια όταν είδα τις τελευταίες κονταρομαχίες εδώ, στην κοιλάδα του Ευρώτα... Μα θυμάμαι καλά... Ο Γοδεφρείδος ντε Μπρυγιέρ έγκρέμισε δέκα ίππότες απ' τ' άλογά τους... Κι' όταν, στο τέλος του αγώνος γυρίσαμε στο παλάτι, ένοιωσα εγώ πως θα ήταν λιποθυμισμένος από την κούραση. Μα αυτός έβγαλε την ύρματωσία του, σ' α να γύριζε από τον πιο άναπαυστικό περίπατο, και γελώντας για το φόβο μου, μ' έσήκωσε ψηλά, σαν ποίπουλο και μου είπε:

— Νά, για να ίδης αν είμαι κουρασμένος...

»Τού θυμωσα τότε και του είπα πως είμαι δεκατριών χρονών, και πως δεν πρέκει να μου φέρεται σ' α σε μικρό παιδάκι, κι' αυτός γελάσε πιο πολύ.

— Έλεγε, έλεγε, η 'Ελληνοπούλα, σε μια παράξενη υπερδιέγερση. Κι' η 'Αντέλα μόνο τ' όνομα του άγαπημένου της άκουγε, μέσα σ' όλη αυτή τη χαρούμενη φλυαρία, και ένοιωσε την εχθρότητα για την όμορφη παιδούλα μέσα της, σαν να μεγάλωνε, σ' α να ρίζωνε από στιγμή σε στιγμή.

Μά όταν άρχισαν οι κονταρομαχίες, έσάπασαν όλες οι φωνές.

Καμαρωτοί, σιδεροφραγμένοι, παρήλασαν οι ίππότες πρώτα με τάξι και χαιρέτησαν τον Πριγκίπα. Πρώτος ο Γοδεφρείδος, άστραφτερός μέσα στη χρυσάφια φορεσιά του. Όλα έλαμπαν άπάνω του. 'Από την γυαλιστερή του περικεφαλαία, ως την σιδεροπλεγμένη του χρυσάφια πανοπλία. Στην άσπίδα του κυμάτιζε μια γαλαζία κορδελίτσια. Σε κάθε της κυμάτισμα, η καρδιά της 'Αντέλας κυμάτιζε κι' αυτή, και τα μάτια της πότιζε έγγύριζαν με τρόπο προς τον άντρα της και την πεθερά της, τότε καρφώνονταν κάτω στη γη, και το αίμα της έφούντωνε τα διάφανα μάγουλά της, λες κι' ένοιωθε πως όλο έκείνο το πλήθος έμάντευε το μυστικό της.

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

— Α, με τα χρώματά σου θ' άγωνισά το!

σθῆ ὁ Γοδεφρείδος; ἄκουσε ἔξαφνα τὴ Ρωξάνη πλάι της νὰ ρωτᾷ τὴ ζωγρά.

Ἡ φωνὴ τῆς παιδοῦλας ἔδειχνε ἐκπλη-
ξι καὶ κάποια στενοχώρια. Ὁ θυμὸς ἐ-
δίωξε γιὰ μιὰ στιγμή τὸν τρόμο ἀπὸ
τὴν καρδιά τῆς Ἀντέλας. Ἀποκρίθηκε
σαστισμένη, μὰ ζωηρὰ κι' αὐτὴ:

— Σοὺ κάνει ἐντύπωση; ... Νά, τόσοι
ἱππότες ποὺ ἀγωνίζονται μὲ τὰ χρώματα
τῶν ἀρχοντισσῶν. Ὁ Σὲν Ζερβαὶ ἔχει τὸ
πράσινο τῆς μαρκησίας ντ' Ἀνζού, ὁ
Ντελακρουὰ τὸ λευκὸ τῆς γυναικὸς τοῦ
Στρατηγοῦ Λεκουβέρ ... Τί σοὺ φαίνεται
λοιπὸν παράξενο γιὰ τὸ Γοδεφρείδο;

— Ὡ, τίποτα, ἔκαμε ἡ Ἑλληνοπούλα,
γιὰ μιὰ στιγμή ὅμως τὰ θελοῦναι κα-
στανά της μάτια σὰ νὰ σκοτεινιάσαν.

Στὸ μεταξὺ, ἀφοῦ τελείωσε ἡ παρέλα-
σις τῶν ἱπποτῶν, ἄρχισαν οἱ ἀγῶνες.

Δύο - δύο, σιδεροφραγμένοι, παρουσιάζ-
ζονταν οἱ ἀγωνιστὰι. Ἐπαιρναν τὶς θέ-
σεις τους ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλον, καὶ
μετὰ σπληνώνονταν τ' ἄλογά τους. Πει-
θαρχημένα θαυμάσια τὰ ζῶα ἤσαν πῶς
ἔπρεπε νὰ ὁρμήσουν τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ
ἄλλο. Τὰ σίδηρα χτυποῦσαν, τὰ κοντά-
ρια ἀστραφταν, κι' οἱ φωνὲς τοῦ ἐνθουσι-
ασμένου πλήθους δονοῦσαν τὸν ἀέρα. Ὁ
ταν ἐπὶ τέλους ἔπεσε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς
δύο καθ' ἑαυτὸν, ὁ νικητὴς ὑποκλινόμενος
σεμνὰ μπροστὰ στὸν πρίγκηπα, ἔβγαλε
τὴ σιδερένια του μάσκα, καὶ ἀπεσύρε-
το.

Ὁταν ἦρθε ἡ σειρά τοῦ Γοδεφρείδου,
τὸ πλήθος ἀλάλαζε προκαταβολικὰ ἀπὸ
χαρὰ. Μὰ, καθὼς προχωροῦσε ὁ ἱππότης
γιὰ νὰ πάρῃ τὴ θέσι του στὸ στίβο, σὲ
μιὰ στιγμή οἱ χαρούμενες φωνὲς ἐκόπη-
καν. Περιεργὸ πρᾶγμα! Γιὰ τὸ ἄλογο
τοῦ ντὲ Μπρυγιέρ νὰ φαίνεται τόσο τα-
ραγμένο; Μὲ ἀνησυχία τὸ πλήθος ἔδλεπε
τὸν ἀγαπημένο του πολεμιστὴ ν' ἀγωνί-
ζεται νὰ κρατήσῃ τὸ χαλινάρι. Ὁταν ἔ-
να ὑπέροχο, κατὰμαυρο ζῶο. Γυαλιστερό
δέρμα, μάτια φωτιά. Μὰ ἀφροὶ ἔβγαλιναν
ἀπὸ τὸ στόμα του, κι' ἕνα ρίγος ἔκανε τὸ
θαυμάσιο τρίχωμά του νὰ σηκώνεται. Μὲ
ἀφάνταστη βέλγησι τὸ ἀνάγκασε ὁ Γο-
δεφρείδος νὰ ἀπακούσῃ. Ἐπὶ τέλους, οἱ
δύο ἀντίπαλοι ἐστάθηκαν ἀντίκρου ὁ ἕνας
στὸν ἄλλον. Ὁ ντὲ Μπρυγιέρ θ' ἀγωνιζό-
ταν μὲ τὸν στρατηγὸν Σὲν Ζερβαὶ, ἕναν
γερό ἀντρα τριάντα χρονῶν, ποὺ ἦταν ὁ
πιο τοῦς πιδ ἀγαπητοῦς συμπολεμιστὰς
του.

Στὸ σύνθημα τοῦ κήρυκος, τὸ ἄλογο
τοῦ Σὲν Ζερβαὶ ὥρμησε σὰ σάιτα. Μὰ
τοῦ ντὲ Μπρυγιέρ τὸ ἀτίθασσο ζῶο ση-
κώθηκε γιὰ μιὰ στιγμή στὰ πσιναῖα του
πόδια, κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν
τρελλό, σὰ νᾶθελε νὰ ἀποφύγῃ τὸν ἀντί-
παλο. Μερικοὶ ἐγέλασαν μέσα στὸ πλῆ-
θος, κι' ὁ Γοδεφρείδος κατάρρε με λύσσα
τὸ μασιγίγιό του στὰ πλευρὰ τοῦ ἀλό-
γου. Ὁταν τὸ ξανάφερε στὴ θέσι του, τὸ
ζῶο ἔτρεμε σύγκρομο. Ξαναδόθηκε τὸ
σύνθημα, κι' ὁ Σὲν Ζερβαὶ ὥρμησε πάλι.
Τότε ἔγινε κάτι ἀναπάντεχο. Τὸ ἀτίθα-
σο ἄλογο, ποὺ ἀρνήθηκε ἐπιμονὰ νὰ προ-
χωρήσῃ, μὲν εἶδε τὸν ἀντίπαλο, ὠρθώ-
θηκε στὰ πσιναῖα του πόδια. Μὲ κόπο ἐ-
κράτησε τὴν ἰσορροπία του ὁ ἱππότης.
Μὰ τὸ ζῶο φαίνονταν σὰν τρελλό. Σὰ νὰ
μὴ τοῦ ἔφθανε αὐτὴ ἡ ἐνδείξις τῆς ἀνυπα-
κοῆς, ἄρχισε ἔξαφνα νὰ στριφογυρίζῃ
σὰν τρελλό. Ὁ Σὲν Ζερβαὶ σὲ μεταξὺ
ἔφθανε σὰν σάιτα. Ἀποσβολημένος νὰ
κρατήσῃ τὴν ἰσορροπία του ὁ Γοδεφρεί-
δος δὲ μπορούσε νὰ προβάλῃ τὸ κοντά-
ρι του γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Κι' ἔξαφνα,
μιὰ κραυγὴ ἀκούστηκε ἀπὸ ὅλα τὰ
στήθεα. Ἀν καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν κἀν
κακὸ, ὁ Σὲν Ζερβαὶ ἔπεσε μ' ὅλη του τὴν
ὁρμή στὸν ἀντίπαλό του. Μὰ καθὼς τὸ
ἄλογο ἐξακολουθοῦσε νὰ στριφογυρίζῃ,
δὲ μπόρεσε νὰ κανονίσῃ τὸ χτύπημα του,
καὶ πὸ κοντάρι του ὤρμησε τὸν ντὲ Μπρυ-
γιέρ ἀνυπεράσπιστο. Βαρὺ ἐχτύπησε στὸ
μπράτσο ποὺ κρατοῦσε μὲ ἀπόγνωση τὸ
χαλινάρι. Σὰν παραλυμένο χαλαρώθηκε τὸ
χέρι τοῦ ἱπποῦ. Ξετρελλανόμενος τὸ ζῶο
ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν τρελλό, παρασύρε-
τας πίσω του τὸν Γοδεφρείδο, ποὺ ζαλι-
σμένος εἶχε κυλίσει στὸ χῶμα.

Ὅλοι οἱ θεατὰι σηκώθηκαν μὲ στριγ-
γὲς φωνές, κι' ὁ Σὲν Ζερβαὶ, ὁ νικητὴς,
ἐστάθηκε σὰν μαρμαρωμένος.

Ἡ Ρωξάνη ἐστριγγίλε, ἀπλώνοντας
τὰ χέρια της, σὰ νὰ ἤθελε νὰ πιάσῃ τὸ
ἀτίθασσο ζῶο. Ὁρθή, χλωμὴ σὰ νεκρή, ἡ
Ἀντέλα δὲν τολμοῦσε νὰ φωνάξῃ. Μέσα
στὴν παραζάλη της, ἐνοιῶθε τὸ κοκκαλι-
άριο χέρι τοῦ ἀντρός της νὰ τῆς σφίγγῃ
τὸ μπράτσο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν κρα-
τήσῃ γερά, σὰ νὰ φοβόταν πῶς θὰ ἦταν
ικανὴ αὐτὴ νὰ ὁρμήσῃ στὸ στίβο γιὰ νὰ
σώσῃ τὸν ἱππότη ποὺ ἐκινδύνευε. Ἐξα-
φνα, ἡ καρδιά της σταμάτησε. Ἀνάμεσα
στὶς στριγγίλες φωνὲς τοῦ πλήθους, ἄκου-
σε στὸ αὐτί της, σὰ σφύριγμα φιδιῶν τὴ
φωνὴ τῆς πεθερᾶς της.

Ὁ ὑπερήφανος ταπεινώνεται! ...
Αὐτὸς εἶνε ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνομος
τιμωρεῖται.

Δὲν ἐγύρισε νὰ ἰδῇ τὴ γερόντισσα, μό-
νο ἐνοιῶσε πῶς ἐπάγωνε ὀλοκλήρη.

Κι' ἔξαφνα, μέσα στὴν τρελλὴ ἀναστά-
τωση, ἕνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ ἔσβυσε
ὅλες τὶς ἄλλες φωνές.

Κάποιοι νέος ἐπήρθε ἀπὸ τὴν ἐξέδρα
στὸ στίβο. Γερός, ἀθλητικός, ἐστάθηκε
στὸ διάβα τοῦ ἀφηνιασμένου ζώου. Μὲ
δύναμι ἥρακλεια, ἄρπαξε ὅταν ζῶγωνε
τὸ χαλινάρι. Ἐσφύρηκε κι' αὐτὸς κάμπο-
σὴ ὥρα στὸ χῶμα, ὥσπου αὐτὸ τέλος ἀ-
νάγκασε τὸ ἄλογο νὰ σταθῇ. Καὶ τότε
ἔγινε κάτι ποὺ παραξένεψε πρὸς πολλοὺς.
Τὸ ζῶο, στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, τρέμον-
τας σύγκρομο, κι' ἔξαφνα σωριάστηκε
σὰν κεραυνόπληκτη. Ἡ ἀνάσα του, γεμά-
τῃ ἀγωνία, ἐτράνταξε ὅλο του τὸ κορμὶ,
κι' ἀφροὶ ἔβγαλιναν ἀπὸ τὸ στόμα του.

Κανένας ὅμως ἐκείνῃ τὴ στιγμή δὲν εἶ-
χε τὸ νοῦ του νὰ δώσῃ περισσότερη προ-
σοχή στὸ ζῶο. Ὅλοι ἔτρεξαν στὸ Γοδε-
φρείδο. Μέσα στὴ σιδερένια του χρυσα-
φία πανοπλία, ποὺ εἶχε λερωθῇ στὸ χῶ-
μα, ὁ ἱππότης κοιτῶν ἀνάσθητος, ἀ-
κίνητος. Ἐνα αὐλάκι αἵμα στὸ χῶμα ἔ-
δειχνε πῶς εἶχε πληγώθῃ.

Μεταξὺ τῶν πρώτων ποὺ ἦρθαν κοντὰ
του, ἦταν ὁ Βιλλεαρδουίνος, χλωμός,
συγκινημένος. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀκούστηκε
ταραγμένη:

— Νὰ μεταφερθῇ ἀμέσως στὸ παλάτι.
Μέσα στὴ νεκρὴ σιγῇ τοῦ πλήθους,
ἐπέρασε ἡ θλιβερὴ συνοδεία. Καθὼς τοῦ-
δύγαλαν τὴ μάσκα, τὸ πρόσωπο τοῦ Γο-
δεφρείδου φαίνονταν πρόσωπο νεκροῦ. Τὰ
μακρὰ, μαῦρα, μαλλιά του ἐκρέμονταν
σὰν ψυχὰ κι' αὐτὰ στοὺς ὤμους του. Τὸ
λεβέντικο κορμὶ τοῦ φαίνονταν τσακισμέ-
νο.

Ἡ Ρωξάνη δὲν συλλογιζόταν πιά νὰ
κρύψῃ τὸν πόνο της. Ἐκλαίγε μὲ λυγ-
μοὺς καθὼς προχωροῦσε θιαστικὴ πρὸς
τὸ παλάτι πλάι στὴν ταραγμένη νουνά
της. Καὶ μέσα στὸ πλῆθος ποὺ διαλυό-
ταν μὲ συγκίνησι καὶ μὲ λυπημένα σχό-
λια, ξεχώριζε μιὰ μικρὴ ὁμάδα. Ἐμπρὸς
προχωροῦσε ἡ Ἰσαβέλλα, ντὲ Καταβὰ
στεγνὴ, σκελετωμένη, μέσα στὸ μαῦρο
της φορεσιάν. Κουνοῦσε τὰ χέρια της σὰ
νὰ ἀγόρευε, καὶ τὰ χεῖλιά της ἀναθεύον
ταν δίχως νὰ ἀρθρώσουν λέξι.

Πίσω, ὁ Τζᾶν ντὲ Καταβὰς, βαστών-
τας πάντα ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴν Ἀντέλα,
τῆς ἔλεγε μὲ τὴν κούφια, ἀντιπαθητικὴ
φωνή του:

— Τί περίεργο πράγμα! Ἀνεξήγητο.
Ὁ ντὲ Μπρυγιέρ τὰ κατάρρε πάντα μὲ
τὰ ἄλογα. Πῶς δὲν κατάρρωσε νὰ τιθασ-
σεύσῃ κι' αὐτό;

Δὲν ἀνοίγε τὸ στόμα της ν' ἀποκριθῇ
λέξι ἡ Ἀντέλα, γιὰτὶ καταλάβαινε πῶς
ἀν ἀνάθεμε μονάχα τὰ χεῖλιά της ἐστρου-
σε σὲ οὐρλιαχτὸ, σὲ θρήνο. Σὰν αὐτόμα-
το, ἀλύγιστη, προχωροῦσε, σφυρομένη
σχεδὸν ἀπὸ τὸν ἄντρα της, ποὺ ἦταν μι-
σὸ κεφάλι πιδ κοντός ἀπ' αὐτήν, καὶ
ποὺ φαίνονταν κομικὰ ἀδύνατος μπροστὰ
στὸ ἀγαλματένιο της κορμὶ.

Πρὶν περᾶσῃ τὴ βαρεῖα πόρτα τοῦ
πύργου της, σταμάτησε μιὰ στιγμή. Ἐ-
τέντωσε μὲ ἀγωνία τ' αὐτιά της, μὴν ἄ-
κούσῃ καμμιὰ φωνή, πέρα ἐκεῖ ποὺ ἦταν
ἀκόμα τὸ πλῆθος μαζεμένο. Μιὰ λέξι ποὺ
θὰ τὴν πληροφοροῦσε ἂν ἐζοῦσε ἢ ἂν εἶ-
χε πεθάνει ὁ ἀγαπημένος της.

Μὰ μέσα στὸ σκοτεινὸ βουιτὸ τοῦ λα-

οῦ τίποτα δὲν ξεχώριζε. Κι' ὅταν ἡ πόρ-
τα ἐκλείσε βαρεῖα πίσω της, εἶχε τὴν
ἐντύπωσι πῶς ἐκλείνε ἀπάνω της ἡ πόρ-
τα κάποιοι τάφου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΟ ΤΟΥ ΠΛΗΓΩΜΕ-
ΝΟΥ

Δύο ἐφιαλτικὰ μερόνυχτα ἐπέρασαν
μέσα στὸ παλάτι. Ἡ αὐγὴ ποὺ θὰ ἀ-
νέτελλε, εἶχαν πῇ οἱ γίαιτροι, θάδειχνε ἂν
ὁ Γοδεφρείδος θὰ ξαναγύριζε στὴ ζωὴ, ἢ
θάβαζε ὀριστικὰ πλῆρη γιὰ τὸ αἰώνιο
ταξίδι. Οἱ πληγὲς του δὲν ἦταν καὶ τόσο
φοβερές. Μὰ ὁ κλονισμὸς φαίνονταν ἀνε-
πανόρθωτος.

Ὁταν στὸ ἥσυχο δωμάτιο μῆτχαν οἱ
πρώτες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, ὄρθκαν δυὸ
γυναίκεῖα πρόσωπα σκυμμένα μὲ λαχτά-
ρα ἀπάνω στὸ προσκεφάλο τοῦ ἀρρώ-
στου. Χλωμές κι' οἱ δυὸ, ἐξαντλημένες ἀ-
πὸ τὴν ἀσπνία κι' ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἡ
Ἄννα Κομνηνὴ κι' ἡ Ρωξάνη, δούβες, ἐ-
πρόσμεναν τὴν ἐλαχίστη ἐνδειξί ποὺ θὰ
τοὺς ἔδινε μιὰν ἐλπίδα. Ὁ πόνος εἶχε
ἀδυνατίει τὴν Ἑλληνοπούλα αὐτὲς τὶς
δυὸ ἡμέρες, καὶ τὸ σωματάκι της φαίνό-
ταν πιδ παιδιατικό. Μέσα στὰ σοβαρά
της μάτια, ὅμως, φαίνονταν πῶς εἶχε ὠρι-
μάσει ἡ γυναίκα κι' αὐτὲς τὶς δυὸ ἡμέρες
τῆς ἀγωνίας. Δὲν εἶχε τώρα ἡ παιδοῦλα
τὴ φοβισμένη ἔκφρασι τῆς παρθένας ποὺ
τρέμει μὴ γίνῃ γνωστὸ τὸ μυστικὸ της.
Μὲ τὸ θάρρος τῆς ἀπελπισίας ἔδειχνε πιά
φανερὰ τὴν ἀγάπη της.

Ὁταν ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πληγωμέ-
νου ἀκούστηκε ὁ πρώτος βαθὺς ἀναστε-
ναγμός, πρώτῃ ἔτρεξε κοντὰ του ἡ κο-
πελλίτσα. Κι' αὐτὴν ἀντίκρουσε πρῶτα,
μέσα στὶς ἀχτίδες τῆς αὐγῆς ὁ νέος,
μόλις ἀνοίξε τὰ μάτια. Τοῦ χαμογέλασε,
καὶ τὰ δάκρυα ἀστραφταν στὰ βλέφαρά
της. Τὴν ἐκύτταξε δούβος κάμποσὴ ὥρα,
ὅπως θὰ κύτταξε καμμιὰν ὀνειροφαντα-
σία. Ὁταν ὅμως ἐγύρισε λιγάκι τὰ μά-
τια του κι' ἀντίκρουσε καὶ τὴν χλωμὴν φυ-
σιογνωμία τῆς θείας του, χαμογέλασε ἀ-
χνά.

— Ὡραία τὰ κατάφερα, ψιθύρισε ἀνα-
στενάζοντας. Σὲ πόση ἀγωνία σὰς ἔβα-
λα!

Τοῦ πέρασε ἡ Ἄννα τὸ λεπτὸ της
χέρι στὰ σγουρὰ του μαλλιά μὲ μιὰ κι-
νησι μητρική. Ἡ Ρωξάνη δὲ βάσταξε ἄλ-
λο. Κάτι στὸ βλέμμα του, στὴ φωνή του
τῆς εἶπε ἀμέσως πῶς ὁ ἀγαπημένος της
εἶχε σωθῇ. Κι' ἡ εὐτυχία ποὺ τὴν πλημ-
μύρισε ἔξαφνα ἐξέσπασε σὲ λυγμούς.
Παραξενεμένος τὴν ἐκύτταξε ὁ Γοδεφρεί-
δος. Ἀπὸ τὴν ἐκπληξί μάλιστα ἔκανε ν'
ἀνασηκωθῇ. Μὰ ἡ Ἄννα τὸν ἐκράτησε
μαλακά.

— Δὲν πρέπει νὰ σηκωθῇς, εἶπε μὲ
γλυκὸ χαμόγελο.

— Γιὰτὶ κλαίει ἡ Ρωξάνη; ρώτησε ὁ
Γοδεφρείδος.

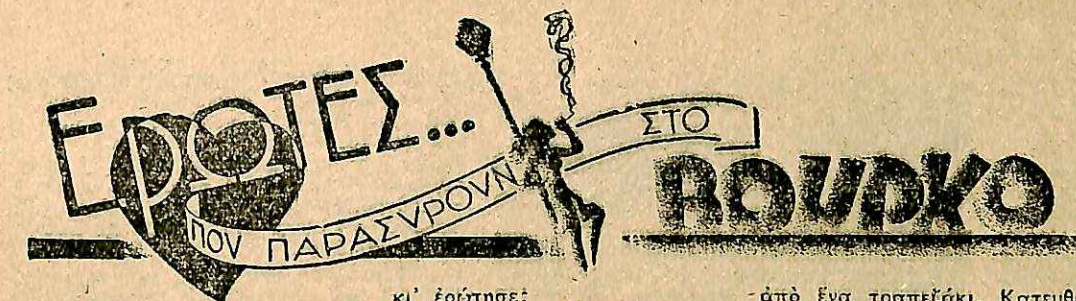
— Νά ... ἀποκρίθηκε σιγὰ ἡ Πριγκί-
πισσα ... Ἐχει ἐκνευρισθῇ. Δυὸ μερόνυ-
χτα ἐξαγρύνησε μαζί μου ... Ἡ χαρὰ τᾶ-
ρα ποὺ σὲ βλέπει ζωντανό, τὴν ἐτάρα-
ξε...

— Ρωξάνη, εἶπε ὁ νέος μαλακά, Δὲν
πρέπει νὰ κλαίς. Νά, εἶμαι μιὰ χαρὰ. Αἰ-
σθάνομαι πῶς ἔγινε ἐντελὸς καλὰ ...

Τῆς ἐχάιδεψε ἀνάλαφρα τὰ σγουρὰ
μαλλιά, καθὼς ἦσαν σκυμμένα. Σταμάτη-
σε ἡ παιδοῦλα τὰ κλάματα κι' ἔμεινε ἀ-
κίνητη, λές κι' ἤθελε νὰ παρατείνῃ τὸ χά-
ρι τοῦ. Ἐπειτα ἐσήκωσε τὰ θελοῦναι
της μάτια ὥρᾳ καὶ πρώτῃ φορὰ ἀπὸ
τόν καιρὸ ποὺ εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν αἰχ-
μαλωσία, τὸν ἐκύτταξε θαθεῖα στὰ μά-
τια. Τὴν ἐκύτταξε κι' ὁ Γοδεφρείδος προ-
σεκτικὰ καὶ πρώτῃ φορὰ, σὰ νὰ τὸ πέ-
ρασε ἀπὸ τὴ σκέψι πῶς ἡ συγκίνησις τῆς
Ἑλληνοπούλας, καὶ ὅταν τὴν πρωτοεῖδε
στὸν Παραλάμ, καὶ τώρα, μπορούσε νὰ
ἔχῃ πιδ θαθεῖα αἰτία. Πρώτῃ φορὰ ποὺ
ὕπνιπε ἔβλεπε πῶς τὰ σχέδια τῆς θείας του
νὰ τὸν παντρεύῃ μὲ τὴν βαφτισιμὰ της
δὲν ἦταν ἴσως μόνον ἕνα ὄνειρο μιάς ἀφω-
σιωμένης συγγενίσσας, ἀλλὰ ὁ πῶθος μι-
ὰς ἐρωτευμένης κοπέλλας.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς τοκοῦσαν τὴ λαλιά
του καὶ τὴ φυσικότητά του κάμποσὴ ὥ-
ρα. Ἐπειτα εἶπε ὅσο μπορούσε πιδ φυ-
σικά:

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΜΕ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Ἡ Μάρθα ἔβλεπε ὅταν νοσο-
κόμος σὲ μιὰ χειρουργι-
κὴ κλινικὴ τῶν Ἀθηνῶν.
Κάποια ἡμέρα, ἦρθε στὴν
κλινικὴ ἕνας νέος ἄνδρας μὲ
τυλιγμένο τὸ χέρι του σὲ ἐπι-
δέσμο. Ἦταν, ὅπως ἐδήλω-
σε, ἐργολάβος δημοσίων ἔργων
καὶ εἶχε τραυματισθῇ, ἐνῷ ἐπι-
στατοῦσε στὴν ἀνέγερσι μιᾶς
οἰκοδομῆς.

Ὁ γιατρός ἀνέλαβε νὰ πε-
ριποιήσῃ τὸ τραῦμα ποὺ ἦταν
ἄρκετὰ βαρὺ. Καὶ ἡ Μάρθα
σεκόταν δίπλα κι' εἶνε στὸ
γιατρὸν κάθε φάρμακο ἢ ἐργα-
λεῖο, ποὺ τῆς ζητοῦσε. Σὲ ὅλο
αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς ὀδυνη-
ρῆς χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως
τὰ μάτια τοῦ τραυματίου ἦσαν
στηλωμένα ἐπάνω της. Ζητοῦ-
σαν, θαρρεῖς, μέσα στὸ πνιγ-
ρὸ περιβάλλον τοῦ χειρουργι-
κοῦ θαλάμου, τὸ φορτωμένο ἀ-
πὸ ὀσμήν ἰωδίου καὶ ἄλλων
φαρμάκων, λίγη παρηγορία
καὶ τρυφερότητα πρὸς χαριτω-
μένο, ὁρσορὸ πρόσωπο τῆς
νεαρᾶς νοσοκόμου.

— Θὰ ἔρχεσθε κάθε μέρα,
γιὰ νὰ κάνωμε ἀλλαγὴ, εἶπε
ὁ γιατρός στὸν τραυματία, ὁ-
ταν ἐτελείωσε τὴν περιποίη-
σιν τοῦ τραύματος.

Κάθε πρωὶ ὁ ἐργολάβος ἀ-
νέβαινε τὰ σκαλιά τῆς κλινι-
κῆς. Τὶς δυὸ-τρεῖς πρώτες ἡ-
μέρες τὴν ἀλλαγὴ τὴν ἔκανε
ὁ γιατρός. Μὰ κατόπιν, ὅταν
τὸ τραῦμα ἄρχισε νὰ παρου-
σιάζῃ σημεῖα ἐπουλώσεως, θὰ
μπορούσε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀλ-
λαγὴν μιὰ νοσοκόμος. Τὴν ἀ-
νέλαβε, λοιπὸν, κατόπιν ἐντο-
λῆς τοῦ γιατροῦ, ἡ Μάρθα.

Ὁ τραυματίας ἐδέχθηκε
τὴν ἀντικατάστασι μὲ κρυφὴ
εὐτυχία. Σ' ὅλο τὸ διάστημα
ποὺ ἡ Μάρθα τοῦ περιποιόταν
τὸ τραυματισμένο χέρι, μιὰ
γλυκεῖα συγκίνησις ἔρριχνε
ρόδιες ἀνταύγειες στὴ μορ-
φή του κι' ἐπλημμύριζε τὰ μα-
τια του μὲ τὴν λάμψι αὐγινού
φωτός. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα
τοῦ ἐφάνηκε πῶς δὲν ἐπανεσε
καθόλου.

ΣΤΗ ΓΟΝΔΟΛΑ ΤΩΝ ΕΡΩ-
ΤΙΚΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

Ἦναι ποιητὴς λέει: «Τὸν
πόνο τὸν ἀνακουφίζει
μόνο τὸ χέρι τῆς ἀγά-
πης». Τὴν ἀλήθεια αὐτῆς τῆς
ὥραίας γνώμης, χωρὶς νὰ τὴν
ἔχῃ διαβάσει ποῦθεν, τὴν ἐ-
νοιασε θαθεῖα ὁ ἐρωτευμένος
τραυματίας. Οἱ περιποιήσεις
τῆς πληγῆς του ἀπὸ τὰ χέρια
τῆς Μάρθας ἦσαν γι' αὐτὸν ἄ-
δρα, θεῖα χάρις ποὺ τοῦ ἀγ-
γίλαν τὴν ψυχὴ.

Ἐνα πρωί, ποὺ ἐπῆγε στὴν
κλινικὴ γιὰ τὴν τακτικὴ ἀλα-
γῇ, ἦρθε μιὰ ἄλλη νοσοκόμος,
νὰ τὸν περιποιήσῃ. Σκιά λυ-
πῆς ἔπεσε στὸ πρόσωπό του

κι' ἐρώτησε:

— Πού εἶνε ἡ δεσποινὶς Μάρ-
θα;

— Ἐχει ἄλλη δουλειὰ αὐτὴ
τὴ στιγμή.

— Θὰ μπορούσα νὰ περι-
μένω, μέχρις ὅτου τελειώσῃ,
γιὰ νάρθῃ νὰ μοῦ ἀλλάξῃ αὐ-
τὴ τὸ χέρι.

— Γιατὶ; ρώτησε λίγο πρὸς
δεξιὰ τὴν ἄλλη νοσοκόμο.

— Διότι τὸ ἔχει συνθιβεῖ
τὸ τραῦμα μου καὶ πᾶς νὰ
σὰς πῶ; Ὁταν τὸ ἀλλάξῃ ἡ
δεσποινὶς Μάρθα, πονᾷ λιγώ-
τερο...

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἔμεινε
ἡ Μάρθα στὸν θαλάμο κι' ἄ-
κουσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ
νέου. Ἐνα ζωρὸ κοκκίνισμα
ἀνέθηκε στὰ μάτια της. Χωρὶς
νὰ πῇ τίποτα, ἐπλησίασε, ἐ-
πῆρε τ' ἀπαράτητα τῆς ἀλ-
λαγῆς ἀπὸ τὴν συνάδεφά της
κι' ἄρχισε τὴν περιποίησιν τοῦ
πονεμένου χεριῶ.

Ὅλη τὴν ὥρα κρατοῦσε τὰ
μάτια της προσηλωμένα στὴ
δουλειὰ της. Δὲν τὰ ἐσήκωσε
οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή ν' ἀντι-
κρύσῃ κατὰ πρόσωπο τὸν τραυ-
ματία. Καὶ στὰ χέρια της εἶ-
χε γλυστρήσει μιὰ ἐλαφρὴ τρε-
μούλα.

Ὁ ἔρως εἶχε ἀρχίσει νὰ κά-
νῃ τὴ δουλειὰ του. Ἐσκηνο-
θετοῦσε ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο
μέσα στὸν χειρουργικὸ θαλά-
μο. Μὲ τὴν μαγικὴ του δύναμι
μετεμόρφωσε τὸ στυγνὸ περι-
βάλλον τοῦ χειρουργείου σὲ
γυναικίαν τοῦ Παραδείσου. Ὡς
καὶ οὗτὲς οἱ ἀποπνικτικὲς ὁσμές
τῶν φαρμάκων ἐγίνονταν εὐω-
δίες ἀνοξιάτικων πνύων.

Θαυματουργὲ ἔρωτα! Ἐναν
θάλαμο κλινικῆς τὸν μεταμορ-
φώνει σὲ γόνδολα ὀνείρων
καὶ στεναγμῶν. Ἐναν πεζὸ
ἐργολάβον τὸν μεταβάλλει σὲ
ποιητὴν, ἱκανὸν νὰ πῇ ὥραία,
θελκτικὰ λόγια.

— Νομίζω, εἶπε στὴ Μάρθα
ὁ νέος μιὰ μέρα, πᾶς ὅταν
γιατρεύθῃ τὸ τραῦμα τοῦ χε-
ριοῦ μου, θὰ φύγω ἀπὸ δῶ με-
σα μ' ἕνα ἄλλο τραῦμα... στὴν
καρδιά.

Καὶ ἡ ἐρωτικὴ λαχτάρα ἔρ-
ρανε μὲ φλογερὰ ρόδα τὰ πρό-
σωπα τῶν δύο νέων...

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΤΗΣ
ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἦρθε ἡ μέρα, ποὺ ἡ Μάρ-
θα ἔχει ἔξοδο ἀπὸ τὴν
κλινικὴ. Ντύνεται νὰ βγῇ
καὶ μιὰ γλυκεῖα ἀνυπερβαστὴ
τῆς σφίγγει τὴν καρδιά. Χαμό-
γελο εὐτυχίας πεταλούδιζει
στὰ χεῖλιά της καὶ ἀπὸ τὰ μά-
τια της σταλαῖε ἡ φωτεινὴ
γλυκὴ ἐρωτικὸ πῶθος.

Σὲ κάποιο ἥρεμο, ἀπόμειρο
ζαχαροπλαστεῖο τὴν περιμένει
ὁ ἐργολάβος.

Τὰ τακουνάκια της συνδέονται
στὸ περὶδρόμιον τὸ χαρούμενο
μὰς τῆς ἐρωτικῆς λαχτάρας,
καθὼς σπεύδει στὸ πρῶτο ραν-
τεβό. Μπαίνει στὸ μικρὸ ζα-
χαροπλαστεῖο καὶ βλέπει τὸ
πρόσωπο χαμόγελο τοῦ πίσω

Η ΤΕΧΝΗ

—'Απ' όσες γυναίκες έν γνώρισα στη ζωή μου, μία μόνη μου μένει αλίσμωτη, μούλεγε μία μέρα ένας φίλος γιατρός. Τη γυναίκα αυτή την έν γνώρισα στο Παρίσι κι' ήταν Γαλλίς. Μου μένει αλίσμωτη, όχι γιατί μούδωσε την αγάπη ανυστερόβουλα, μ' όλη τη βέρμη μίς γυναίκας που αγαπάει, αλλά γιατί μ' έκαμε να πιστέψω πώς είχαμε τον ίδιο χαρακτήρα, την ίδια νοοτροπία, τὰ ίδια γούστα. Δεν υπήρχε τίποτε που ν' άρεσε σ' έμένα και να μην άρεσε και σ' αυτήν. Δεν μ' έκούρασσε ποτέ με αντίρρήσεις, με γκρίνιες... Γι' αυτό και μου μένει αλίσμωτη.

—Μά δε μου λέτε, γιατρέ, τέν έρώτησα, άραγε ήταν πραγματικά η γυναίκα αυτή ένα πιστό σας αντίγραφον, όπως την παρουσιάζετε;

—Δεν ξέρω. Έκείνο που ξέρω είναι, πώς είχε την τέχνη να με κάνει να το πιστεύω. Είπε μεγάλο πράγμα αυτό.

Προσέξατε: «Είχε την τέχνη!» Πραγματικά, είχε μια τέχνη αυτό, που δεν μπορεί να την έχη καθεμία μας. Τό να καταφέρει να πείσει τον άνδρα πώς είναι πιστό του αντίγραφο, στον χαρακτήρα, στη νοοτροπία, στα γούστα, θα πη πώς έχεις δύναμη —τέχνη— για να το επιτύχεις. Δεν είναι δηλαδή διόλου εύκολο, άφοδ ποτέ δ ένας άνθρωπος δεν μοιάζει απόλυτα με τον άλλον.

Αλλά και αν συνέβαινε πραγματικά να μοιάζουν απόλυτα δυο άνθρωποι, πάλι δεν είναι δυνατόν να συμπίπτει την ίδια στιγμή που επιθυμεί ο άνδρας κάτι, να το επιθυμεί κι' η γυναίκα.

Λέει, π.χ., εκείνος:

—Ντύσου να πύμε να κάνωμε ένα περίπατο ως την Κηφισιά.

Για να μην φέρη καμμιάν αντίρρηση, εκείνη και να δεχθή προθυμότητα να τον ακολουθήσει, πρέπει να έχη και την ψυχική διάθεση για κάτι τέτοιο. Είπε όμως δυνατόν να συμβαίνει αυτό; Όχι. Δεν είναι δυνατόν να συνυπάρχη οποιαδήποτε στιγμή η αυτή ψυχική διάθεση. Άρα, για να τον ευχαριστήση, καταρθώνει να δείξη το αντίθετο από εκείνο που αισθάνεται. Έτσι δεν φέρει καμμιάν αντίρρηση, δεν κάνει διόλου γκρίνια, κι' εκείνος μένει ικανοποιημένος, γιατί βλέπει πώς συνταυτίζονται τα γούστα τους.

Αυτό, ώστόσο, είν' ένα μικρό παράδειγμα. Άλλα υπάρχουν άπειρες λεπτομέρειες μικρές και μεγάλες, στην καθημερινή μας ζωή, που μπορούν να δημιουργήσουν την άσμφωνία. Πώς τις αντιμετωπίζει κανείς όλες αυτές; Χρειάζεται τέχνη, σου λένε οι άνδρες. Αυτή η τέχνη όμως δεν μπορεί να είναι μονομερής. Γιατί δεν μπορεί η γυναίκα να έχη πάντοτε θέσιν ύποτακτικού δίπλα στον άνδρα. Και αν αυτή το δεχόταν, εκείνος δ' ίδιος θα κουραζόταν μία μέρα. Θα τον έκυριε η άνία. Η άνία που κυριεύει τον άνθρωπο όταν τα βρίσκει όλα εύκολα, χωρίς να καταβάλλη κανέναν άνώνα για να κατακτήση ή να κρατήσει κάτι. Φυσική συνέπεια, λοιπόν, είναι την τέχνη αυτή, που απαιτούν οι άνδρες να έχωμε έμεις οι γυναίκες, να πρέπει να την έχουν κι' εκείνοι απέναντί μας.

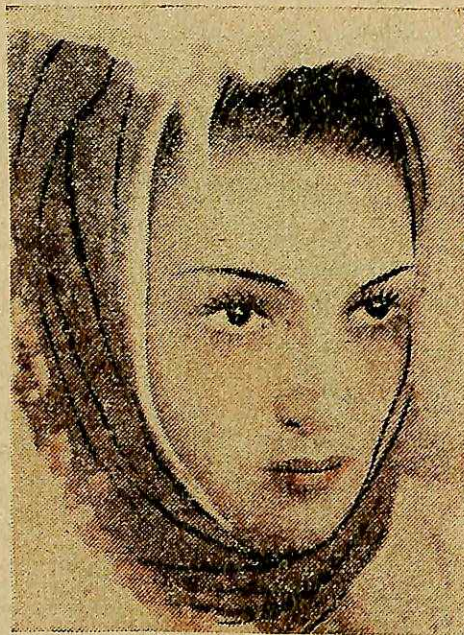
Όταν, λ.χ. εκείνος πη: «Ντύσου να πάμε στην Κηφισιά...» Αν εκείνη, αντί να υποταχθή, έχει δεν έχει διάθεση, άρνηση, δεν πρέπει να κατεβάσει τα μούτρα του, αλλά να βρή κι' εκείνος την τέχνη να το διασκεδάση. Όποτε, καταλήγουμε στο ότι η τέχνη αυτή πρέπει να είναι άμφοτεροβάρής.

Να μη λέμε, λοιπόν: η γυναίκα αυτή ή ο άνδρας αυτός έχει την τέχνη κ.λ.π., αλλά έχουν κι' οι δυο την τέχνη κ.λ.π.

ΕΥΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Φτωχός φίλος γρήγορα ξεχνιέται.
- Κατά το δένδρο κι' ο καρπός του.
- Όποιος φάγει αδιάκοπα, πάντα κάτι θάβει.
- Όποιος ζή μέσ' στο νερό δεν διαψά ποτέ του.
- Απ' τα λόγια ως τα έργα η απόσταση είναι μεγάλη.

ΒΕΡΑ ΚΟΡΕΝ

Είπε τρομερά δύσκολο να περιγράψω κανείς την Βέρα Κορέν, και πρό πάντως τον χαρακτήρα της, γιατί άλλως τε δεν είναι παρα σπάνιες πληροφορίες για τον έαυτον της.

Η Βέρα Κορέν είναι ίσως η μόνη δεινότητα του κινηματογράφου, που δικαιολογείται να παίζη στην όδον τους ρυθμούς της μοιραίας γήσης και μιας κατασκόπου. Η Ιστορία της ζωής της δικαιολογεί πλήρως την προτίμησή της αυτή, γιατί η Βέρα είναι πράγματι μία γυναίκα που φέρνει δυστυχία. Οι άνθρωποι που την αγαπούν και την πλησιάζουν, ενώ πρώτα ήταν εύχισμένοι, βλέπουν με τρόπο να καταστρέφονται, σαν να τους σπρώχνη προς τον όλεθρο μία άρατη δύναμη. Η Βέρα Κορέν έχει ένα δολοφονικό βλέμμα, άρκει να σας κυττάξη για να παγώσετε από την φρίκη σας, όπως όταν αντίκρύξετε ένα ρίδι. Γι' αυτό και η δυστυχισμένη άποφύγει να επιδεικνύεται, να κάνει ασθματικές γνωριμίες και να δημιουργή θαυμαστάς.

Πρό έτών, κατά το γύρισμα του φιλμ «Ταμάρα», συνήνησαν στο στούντιο την Βέρα Κορέν, η οποία μου εξομολογήθηκε τα εξής:

—Είμαι μία από τις γυναίκες που δεν καταφέραν να πραγματοποιήσουν κανένα όνειρο στη ζωή τους, όχι βέβαια επειδή δεν είχε κανείς, αλλά επειδή δεν το θέλει η τύχη τους. Η μόνη μου με σπρώχνει πάντοτε προς τον αντίθετο δρόμο εκείνου στον οποίο θα μπορούσα να βρω την ευτυχία. Ωστόσο, έχω το θάρρος να κρύβω την δυστυχία μου και να χαμογελώ. Έν ταυτοίς, εάν ήξεραν τί κρύβεται πίσω από το γέλιο μου αυτό, θα τρέμαζαν και δεν θα τολμούσαν πιά να με πλησιάζουν. Όλη μου η ζωή ως σήμερα δεν ήταν τίποτε άλλο από μια ατελείωτη σειρά δυστυχισμάτων.

Διαμαρτυρήθηκε φυσικά, μη θελοντάς να τα παραδεχθώ αυτά, για να με πείση όμως η Βέρα, μου διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια την ζωή της.

—'Ηλθα στον κόσμο, μου είπε, μία νύχτα που είχαν ανοίξει οι καταρράκτες του ούρανο. Η βροχή έπινιγε το Παρίσι, γκρέμιζε τα στίπια των φτωχών, και παρέσυρε τα αυτοκίνητα στις λεωφόρους. Την ώρα που γεννιόμουν ένας κεραυνός έπεσε στο γειτονικό σπίτι και σκότασε μία ολοκληρή οικογένεια, βάζοντας φωτιά στο σπίτι. Η μητέρα μου υπέφερε και ήταν εξητλημένη από τους τρομακτικούς πόνους,

τέλος έδωσε μία άγρια κραυγή φρίκης και πέθανε. Ο πατέρας μου, που την άγοπούσε πολύ, τρελλός από την άπελπισία του, με πήρε στα χέρια του και θέλησε να με πετάξη από το παράθυρο, ο γιατρός όμως που είχε κα ταλάσει την σκέψη του, με έρπαξε από την άγκαλιά του.

Ο πατέρας μου όμως, έως το τέλος της ζωής του, δεν με συγχώρησε, που έγινε άφορμή να πεθάνη η αγαπημένη του γυναίκα. Καμιά φορά ώστόσο κυριεύονταν από πατρική σιτορή και με έπαιρνε στην άγκαλιά του. Έγώ τότε άρχιζα να φιλώ επίμονα το όνομα της μητέρας. Στην άρχη εκείνος άγωνιζόταν να κατεπνίξη τον ψυχικό σπαραγμό του, σέ λίγο όμως, μη ξέροντας τί να κάνει άπ'ό την άληψή του, με έρριχνε με άηδία στην κούνια μου και έφευγε για μία γειτονική ταβέρνα.

Οι συγγενείς του που φοβόντουσαν μη κάνει καμιά τροπή εις βάρος της ζωής μου, σκέφθηκαν τότε να με πάρουν από κοντά του και να με αναθρέψουν αυτοί. Έτσι με παρέλαβε μία γρηά θεία μου, που καθόταν στο Σαιν-Ντενίς, σέ μικρή άπόστασι από το Παρίσι. Έκει ο πατέρας μου δεν ήλθε ποτέ να με δει. Έστειλε μόνο τα χόγιατα της διατροφής μου, χωρίς να ρωτή τίποτε.

Μία μέρα συνέβη ένα τρομερό δυστύχημα. Η καλή θεία μου που μ' άγαπούσε τρελλά με διασκέδαζε διαρκώς μαζί μου, θέλησε να παίζη μαζί μου κυνηγητό. Έγλύστρησε όμως στην μαρμάρινη σκάλα που ώδηγούσε στον κήπο και έμεινε στον τόπο. Έτρεξα κοντά της, μα όταν παρατήρησα ότι έμεινε άκίνητη, φοβήθηκα και άρχισα να κλαίω παρακαλώντας την να άνοιξη τα μάτια της. Εκείνη όμως εξακολουθούσε να μένη βουβή και άκίνητη.

Ο θάνατος αυτός της θείας μου έγινε άφορμή να γινώσκω τον πατέρα μου. 'Ηλθε να με πάρη και να με φέρη πάλι στο Παρίσι. Με έλειψε τότε εσωτερική σ' ένα σχολείο και έπήγε στον πόλεμο, από τον οποίο ένύρισε με ένα χέρι, ένα βλινό πόδι και με χρυσά παρασσημα στο στήθος.

Σέ ηλικία δεκαπέντε χρόνων βγήκα από το σχολείο, ήξερα τσιές γλώσσες, ήμουν ένα πολύ όμορφο κορίτσι και έπαιζα καλό πιάνο. Το βλέμμα μου είχε ώστόσο μία παράξενη σκληρότητα. Θυμάμαι άκομμη ότι ποτε δεν είπα ευχαριστώ σε έναν άνθρωπο και ποτέ δεν έζητησα συγγνώμη για ένα σφάλμα μου. Έπειτα, ένα άλλο πράγμα που δεν έν γνώρισα ποτέ είναι τα χόδια. Απ'ό τον καιρό που πέθανε τόσο τραγικά η θεία μου, κανείς δεν με φίλησε και κανείς δεν μου είπε ένα τρυφερό λόγο. Όσο για τον πατέρα μου, αυτός με περιφρονούσε και άδικώς έγω προσπαθούσα να του κινήσω την συμπάθεια.

Έμεγάλωσα λοιπόν χωρίς αγάπη και χωρίς κανένα ένδιαφέρον. Όστόσο είχα το θάρρος να σπουδάσω. Οι καθηγητάι μου μάλιστα έπρόσεξαν ότι είχα ταλέντο και ότι μπορούσα να γίνω καλή ήθοποιός και με έβούθησαν, παρά την άδιαφορία του πατέρα μου.

Κάποτε, ο γυιός ενός τραπέζιτη έπέμενε να με γνωρίση, γιατί με συμπάθουσε, έγω τον άπέφευγα όμως, γιατί είχα καταλάβει την μοιραία νοητεία που έβλασκώσε στους άνδρες. Εκείνος όμως έπέμενε τόσο, ώστε στο τέλος άναγκάσθηκε να υποχωρήσει. Όταν όμως ο έρωτευμένος τραπέζιτης έβουε τρυσευτυχισμένος από το διαμέρισμά μου, το αυτοκίνητό του συνεκρούσθη με ένα άλλο και ο φίλος μου έμεινε στον τόπο. Την ίδια περίπου τύχη είχαν και δυο άλλοι άνθρωποι που έποθησαν τον έρωτά μου.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ

ΛΑΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μαλακί Ιστορίας ΚΑΙ Θρύλου ΕΡΩΣ

Προσπαθώντας ο άνθρωπος, σ' έκεινες τις μακρινές εποχές της άγνοίας, να λύσει το μεγαλειώδες πρόβλημα της δημιουργίας του κόσμου, παραδέχθηκε ότι υπήρχαν τρία πρωταρχικά στοιχεία, από τα οποία και διά των οποίων παρήχθη το Σύμπαν: Το Χάος, η Γαία και ο Έρως, και ο τελευταίος αυτός πρίν υπάρξουνε τ' άλλα. Αυτός όμως ο Έρως δεν ήτανε τότε ο γλυκός θεός με την πανίσχυρη φάρετραν, αλλά η φυσική εκείνη δύναμις, η οποία ένωσε τα πρώτα μόρια της ύλης, έσχημάτισε τα διάφορα σώματα και συγκρατεί αυτά και το σύμπαν με την άκαταμάχητη δύναμή του: είναι αυτό που ο νεότερος κόσμος, φωτίζόμενος από την δαδα της Επιστήμης, άνόμασε Ελξιν. Το Χάος με την επίδρασι του Έρως έγέννησε το Έρεβος και τη Νύκτα, δηλαδή το καταχθόνιον σκότος και την πρόσκαιρη σκοτεινότητα. Με την επέμβασι πόλιν του Έρως, τα δύο αυτά γεννήσανε τον Αϊθέρα — την άγλην των εκτάσεων του άπειρου — και την Ήμεραν, το φεγγαρόληπτο δηλαδή της γήινης ατμόσφαιρας. Και υπό την επίδρασιν των άνικητων νόμων αυτού του αιώνιου θεού, παρήχθησαν όλα τα ούρανια φαινόμενα, εκείνο που λέγεται Σύμπαν και είναι άπειρον. Κατά την εξέλιξιν της δημιουργίας γεννήθηκε η θεά του κάλλους, η Άφροδίτη και η ανθρώπινη σκέψις, που όλωντα ύψωνόταν εις ευγενικότερα στρώματα, έπλανε ως παιδί της τον Έρωτα, έναν άλλον Έρωτα που δεν είχε καμιά σχέση με το πρωταρχικόν στοιχείον της γεννήσεως και διαμορφώσεως του παντός και του οποίον η Επιστήμη με τωνόμασε «Ελξιν».

Έρως υπήρξεν η άρχη του κόσμου: Έρως είναι εκείνο που τον συγκρατεί στην μόνιμη ύπόστασι του και ο παρητής βεβαιώνει ότι ο πρώτος ψιθυρός που άκούσθηκε ανά μέσον του χάους, ήταν ένα γλυκό και παγκόσμιο «Σ' αγαπώ!»

Η θεά της Οραιότητας, της Γονιμότητας και του Πόθου, η Άφροδίτη, η οποία περιελάμβανε ολοκληρή την φύσιν εις τις μυστηριώδεις δυνάμεις της, έγέννησε τον Έρωτα, για να γίνη το πρώτον του θύμα.

Και ήταν ο Έρωτας παιδί σκληρό και ανάλγητο, που τυραννούσε θεούς και ανθρώπους και έπαιζε με τα άδύα του θύματα. Είχε φτερά έλαφρά και φαρέτραν γεμάτη βέλη που μετέδιδαν το θεϊόν αίσθημα, τόνον μικρόν, αλλά αλάνθαστον στα μικρούλια χεράκια του.

Ο Ζεύς που προέδρευε τις συμφέρες, και τις δυστυχίες που έπρόκειτο να δημιουργήση ο μικρός τής Άφροδίτης γυιός, θέλησε να τον εξαφανίση μόλις γεννήθηκε, αλλά το κατάλαβε η μητέρα του και τον έκρυψε μέσα στα δάση, όπου τον άνέβρεψε με γάλα άγριμιών. Και το άσυγκίνητο βρέφος, όταν έδρασε σέ ηλικία που να μπορεί να χειρίζεται το τόξον, κοτεσκεύασε ένα τέτοιο μικρό, από κλάδον δεν έρου κυρτώνοντάς τον και μεταχειριζόταν αντί για βέλη κλαδάκια κυπαρίσσου που τα έρριχνε στάς άρχας κατά των ζώων, πρίν προημευθώ τα βέλη για να ματώνη μ' αυτά τις καρδιές των ανθρώπων. Άκαταμάχητο μέσον στα χέρια της μητέρας του, ο μικρός θεός έπλήγωνε και

μινους. Ψιθύριζε άσθμαίνοντας τους στεναγμούς της καρδιάς του και εκεί, μπροστά στην άπολιθωμένη άναισθησία, ο τρελλάμένος έραστής έχνε δόθερμα δάκρυα.

Προσέφερε στο ίνδαλμα εκείνο της τρελλής του αγάπης, βαρύτητα στολίδια, φόρτωσε τα δακτύλα της με διαμάντια, σκέπασε το θαυμάσιο σώμα της με λαμπρά φορέματα, το ξάπλωσε σε πορφύρενες στρωμένες και άνάπαυε τον γαλακτώδη τράχηλό της σε πουπουλένια προσκέφαλα.

Και όταν έφθασε η ημέρα που γινόταν οι γιορτές προς τιμήν της Άφροδίτης, πηγε και ο Πυγμαλίων, όπως είχαν πάει όλοι οι Κύπριοι, να προσφέρη θυσίες στο έωμό της πανίσχυρης θεάς. Και γονατισμένος μπροστά στο ιερό της, ψιθύρισε την φοβισμένη του προσέχη.

— Έάν, ο θεοί παντοδύναμοι, μπορείτε να τα προσφέρετε όλα στους άδύνατους θνητούς, εύδοκηστε να πάρω γυναίκα μου εκείνην που θα έμοιαζε με την έλεφαντίνη παρθένα μου...

Η Άφροδίτη που ήταν εκεί, άκουσε και έκασταλαβε το τραγικό παιχνίδι του γυιού της. Λυπήθηκε τον πόνο του τρελλάμένου βασιλιά, και άκουσε την δεισή του. Και όταν ο Πυγμαλίων γύρισε σπίτι του και άγκάλιασε το λατρευτό άνάλαμά του, συνετέλεσθη το θαύμα!

Ένωσε ο έρωτευμένος όνειροπόλος το ίνδαλμά του να φρικιά και το κατάψυχρο κορμί να παίρνη την θερμότητα της ζωής που του έδινε η αγάπη του και πετάχθηκε από το κρεβάτι του έξαλλος. Άγγιξε τα χείλη της φιλιτινέας παρθένου, θώπευσε τα στήθη της και με το φόβο πώς έρισκόταν σ' ένα άπατηλό όνειρο, το ψιλάφησε πάλιν! Μα το άγαλμα έννοιεσε και πάλι την έρωτική έταψη!

Ο Έρωτας είχε δώσει ζωή στο άψυχο, ο άνικτος θεός είχε νικήσει την Φύσιν: η αγάπη του μετέδρασε την πνοή στην άσπαρξία και στο φλογισμένο φιλή του έραστού η άναισθητή ύλη έπήρε τον παλμό του αίσθηματος.

Κινήθηκε, έγειρε, συγκλονίσθηκε και νει όθωντας νέο φρικίσμα έρωτας η παρθένα, έπεσε στην άγκαλιά του Πυγμαλίου, ο οποίος, μέσα σε κείνη την τρέλλα της ευτυχίας, άνέπερπε δονούκιους ύμνους στον πανίσχυρο θεό της αγάπης.

Και καρπός του υπερφυσικού αυτού έμεναίου ήταν ο πανέμορφος Πάφος...

✱

Όλοι οι θεοί έγιναν παιχνιδάκια στα χέρια του μικρού συναδέλφου των, και όλοι βαρυσαναστέναξαν πληγωμένοι από τα βέλη του. Άλλά περισσότερο από όλους έδασάνισε ο έκδικητικός Έρως τον Άπόλλωνα.

Είδε κάποτε ο άκτινοβόλος θεός την Λευκοθήνη, την κόρην του Όρχαμου, του βασιλιά των Περσών και τόσο θαβείδ ένοιωσε τον πόνο της πληγής του, ώστε αύ

τὸς ποὺ κῦτταζε δλον τὸν κόσμον, δὲν ἔ-
πρόσεχε τώρα τὰς ἐκείνην μονάχα. Καὶ
ἀλλοτε ἀνέτελλε πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα του,
ἀλλοτε ἀργόυσε νὰ βασίλευε καὶ αὐτὸ γιὰ
νὰ μπῇ νὰ τὴν βλέπῃ περισσότερες ὁ-
ρες. Μερικὲς φορές μάλιστα, ὅταν τὸν ἔ-
παινε μεγάλη θλίψη, κρυβόταν ἐντελῶς καὶ
ἄφινε τὴ Σελήνη νὰ φωτίζῃ — καὶ ἄς ἦ-
ταν ἡμέρα — πράγμα ποὺ προκαλοῦσε
στοὺς ἀνθρώπους τὸ δέος.

Στὶς χώρες τῆς Ἑσπερίας ὑπῆρχαν τὰ
χωράφια ὅπου ἔδοσαν τὰ ἄλογα τοῦ
φωτεινοῦ ἀρματός του· χωράφια στὰ ὁ-
ποῖα ἀντὶ γιὰ χορτάρι, φυτρῶνε ἀμβρο-
σία. Ὅταν νύκτωρ καὶ τὰ ἄλογα του
μείνανε, σὰν κάθε θρόνον, νὰ ἀναπαυθῶν
ἐκεῖ, πῆρε ὁ λαμπρὸς θεὸς τὴν μορφή
τῆς μητέρας τῆς ἐρωμένης του — τὴν
μορφή τῆς Εὐρύνομης — καὶ μῆτεκε ἁ-
γνωριστὸς στὸ δαμάστιον τῆς δημοφιλῆς νύ-
φης. Ἀφοῦ δὲ τὴν ἐφίλησε σὰν μητέρα,
εἶπε στὴς μητέρας ν' ἀποσυρθῶναι, γιὰ-
τί εἶχε τάχα κατὶ νὰ πῇ, καὶ ὅταν ἐμει-
νον μόνον, ὁ φλογερὸς ἐραστὴς τῆς ἀπε-
κάλυψε τὴν ἀλήθειαν.

— Εἶμαι, τῆς εἶπε, ἐκείνος ποὺ διαί-
ρῳ τὸν χρόνον καὶ ἐπιβλέπω τὰ πάντα! Εἶμαι
τὸ μάτι τοῦ κόσμου καὶ με μὲνα
μυροῖ νὰ θλασάνῃ ἡ γῆ. Καὶ πιστεύε-
με, ὁ θαυμαστὰ παρθένα, ὁ θεὸς τοῦ φωτός
σὲ λατρεύει.

Θορυβήθηκε ἡ κόρη στὴν ἀπρόοπτο ἁ-
ποκάλυψη, ἀλλὰ καὶ θαυμάστηκε καὶ διέ-
τρεξε ρίγος τὰ ἄδρα μέλη της, ὅταν ὁ ὠ-
ραῖος θεὸς ἔσπασε τὴν ἀληθινὴ ἀκτινο-
δόλο μορφή του, καὶ ὑπέκυψε στὸν ἑω-
τὰ του, γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἀντισταθῇ
ὡς τὸ τέλος στὴν ἀκατάσφαστη ἐπίθεσιν του.

Μιὰ ἄλλη ὁμως ἐρωμένη τοῦ Φαίβοιο, ἡ
Κλυτία, ἔλαμπε γιὰ τὴν προδοσίαν τοῦ ἀ-
στρατηβόλου ἐραστοῦ της καὶ ἐπρόβλεπε
ἐκεῖνα ποὺ ἔγιναν στὸν Ὀρχαμό, τὸν πα-
τέρα τῆς Λευκοδόξης, ὁ ὁποῖος, ἀγανακτι-
σμένος, ἀρξίσε νὰ τὴν ἀπειλῇ. Μάταια ἐ-
δικαιολογεῖτο ἐκείνη λέγοντας ὅτι ὁ φωταῦ
γῆς θεὸς τὴν ἐβίωσε καὶ τὴν ὑπερέσχε
νὰ δεχθῇ τὸν φλογερὸν ἐρωτὰ του. Ἀνὼ-
φελα ἔχυνε δάκρυα. Ὁ Ὀρχαμός, στὴν
ἔξομψ τοῦ θυμοῦ του, ἔβαψε ζωντανὴ τὴν
θελικὴν κόρη του καὶ σώρισε ἐξάνω στὸν
τάφο της δαυρὸ σωρὸ πέτρες καὶ ἄμμο.

Ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων ἐσκάρπισε τὸ χῶμα
τοῦ τάφου καὶ χύνοντας ἄφροναν τὴν θαλ-
πὴρ τὴν ἀκτίαν του, προσπαθοῦσε νὰ
ἀναζωογονήσῃ τὰ μέσα στὸν τάφο κατὰψι-
χρα μὲλ της λατρευτῆς ἐρωμένης. Ἀλλ',
ὁμως δὲν κατάρθωσε τίποτε, στὸν ἀγῶνα
του κατὰ τοῦ θανάτου.

— Λοιπὸν, γένοι τότε δένδρον, ὁ νύμ-
φη! ἐφύνασε. Καὶ μάλιστα δένδρον ποὺ νὰ
ἀκούμπητ' στὸν αἰθέρα, μιὰ ποὺ δὲν μπο-
ρεῖ νὰ ζῇ σὲ πιά.

Ξεφύτρωσε τότε ἀπὸ τὸν τάφο θλα-
στός ὁ Φαίβος ἔδρεψε με νέκτωρ τὸ χῶ-
μα καὶ τὸ θλαστήρι — τὸ δένδρον ἔλαμπε
— ἀπλωσε ρίζες στὴ γῆ, ἀνασηκώθηκε ψη-
λὰ καὶ ἀνθεῖ ἀπὸ τὸ γῆ, κυττάζοντας με
τὴν ἀρματισμένη κορυφή τὰ αἰθέρια ἀ-
νάκτορα τοῦ ἀπαρηγόρητου ἐραστοῦ.

Ἀπὸ τότε ὁ Φαίβος ἐμίσησε τὴν προ-
δοσίαν Κλυτίαν καὶ τὴν ἀπέφεινε. Ἐκεί-
νη ποὺ τὸν ἀγαποῦσε τρελλὰ, ἔδωκε ἀπὸ
κοντὰ τῆς νύμφης καὶ γυρίζοντας μω-
νάχη στὴς ἐρημιὰς με τὰ μαλλιά ἔχει μὲνα
στοὺς ὤμους σὰν κρύματα, κῦτταζε διαρκῶς
τὸν οὐρανὸν ἐραστὴν, καὶ ἔμεινε ἐπὶ ἐννεῶς
μέρες χωρὶς νὰ φῇ, χωρὶς νὰ πῇ καὶ
χωρὶς νὰ μετακινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν, ὅπου
στεκόταν προσβλέποντας τὸν ἐραστὴ τῆς,
ποὺ διάγραψε τὴν πορείαν αὐτοῦ στὸ στε-
ρέωμα.

Τὰ μέλη της ἀρχίσανε σινὰ - σινὰ νὰ
ξεραίνωνται, τὰ πόδια της τρυπώσανε στὴ
γῆ καὶ ἔγιναν ρίζες. Ἡ κίτρινοδὴ ποὺ εἶ-
χε δεχθῇ στὸ ἐρωτευμένο κορμὶ τῆς χρω-
μάτισε τὸ ὠραῖο στραγγυλὸ εὐνοῦ, τὸν
ἥλιον, στὸν ὁποῖον μεταμορφώθηκε. Καὶ
ἀπὸ τότε ὁ ἥλιος — τὸ ἡλιόπλοιο —
γυρίζει πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ θρίσκει-
ται κάθε στιγμὴ τῆς ἡμέρας ὁ ἐραστὴς τῆς.

Ὁ Ὀ Ἐρως δὲν ἐφείσθηκε οὔτε τῆς Ἀφρο-
δίτης, τῆς μητέρας του, στὴν καρδίᾳ τῆς
ὁποίας ἐτόξευσε τὸν πόνον πολλὰς φορές,

ἀλλὰ ὁμως δὲν ἐσώθηκε οὔτε ὁ ἴδιος ἀπὸ
τὰ βέλη του.

Ἡ Ψυχὴ, μιὰ θελικτὴ βασίλισσα ὁ-
μορφίᾳς θεσπέσιαν, τόσο ποὺ νὰ τὴν νο-
μίζουμε γιὰ τὴν ἴδια τὴν Ἀφροδίτη. Ἦρ-
θηκε κάποτε μπροστὰ στὸν μικρὸ θεόν,
καὶ ὁ Ἐρως ποὺ ἐπὶ ἡλικίας ἄνευ, πλη-
γώθηκε καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὰ οὐράνια βέλ-
γητρά της.

Ἀλλὰ ὑπῆρχε ἕνας τρομερὸς χρησμός
ποὺ ἔλεγε πὺς ἡ Ψυχὴ θὰ γινόταν σέζυ-
γος κάποιου τέρατος φοβεροῦ, πλάσματος
ἀποτρόπαιου, ποὺ ἔργον εἶχε νὰ τυραννῇ
τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς θεούς. Καὶ γιὰ
νὰ ἀποτραπῇ αὐτὸ τὸ κακόν, ἕνας μονάχα
τρόπος ὑπῆρχε: νὰ ἐκτεθῇ ἡ Ψυχὴ μω-
νὰχὴ μὲσα σὲ μιὰ ξερὴ καὶ ἀτέλειωτη ἔ-
ρημο. Καὶ ὁ ἀπρηγόρητος βασίλειος, ἀ-
ναγκάστηκε νὰ υποκύβῃ στὴν τρομερότη-
τα τοῦ χρησμοῦ καὶ νὰ συμμορφωθῇ με
τὴς σκληρῆς προταγῆς του.

Ὁ Ζεφύρος, ὁμως, ὁ πατέρας τοῦ Ἐ-
ρωτος, πῆγε στὴν ἐρημὸν καὶ τὴν ἐπῆρε
καὶ τὴν ὠδήγησε σὲ μεγαλοπρεπὲς ἀνά-
κτορα, ὅπου τὴν ὑπερετοῦσαν πανέμορ-
φες νύμφες ποὺ ἐφρόντιζαν νὰ μαντεύουν
τὴς ἐπιθυμίες της καὶ νὰ τὴς ἐκπληρῶνουν
πρὶν ἐκείνη τὴς ἐκφραστῇ.

Ἐπειτα ὁ Ζεφύρος ἠνεκρίνωσε στὸν Ἐ-
ρωτα σὲ ποῖο μέρος ἦταν τὸ φωτεινὸ κα-
τασφύγιον τῆς Ψυχῆς, καὶ ὁ γυῖος τῆς Ὀ-
ραϊότητος ἔτρεξε καὶ ἔγινε σέζυγος τῆς
ἀγνῆς παρθένας. Αὐτὸ λοιπὸν ἦτο τὸ τέ-
ρας ποὺ, σύμφωνα με τὸν χρησμὸν, ἔμελλε
νὰ βασανίῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς
θεούς!

Ἀλλ' ὁ Ἐρως ἔμενε κοντὰ στὴν αἰθρία
νύμφη, μόνον ἐπὸς διαικιδύσε ἡ νύκτα,
καὶ ἐκνευε πεποτιστὸς καὶ ἀγνώριστος, μὴ-
λις οἱ πρῶτες λάμψεις τῆς Αὐγῆς χρωμα-
τίζανε με τὴν ῥοδινὴ ἀνταύγια τοὺς τὸν
ὀρίζοντα· καὶ εἶτο ἡ Ψυχὴ ἡ τραυματικὴ
ἀπὸ τὸν φοβερόν χρησμὸν, μᾶταια παραφύ-

ΤΡΩΤΕ, ΤΡΩΤΕ, ΤΡΩΤΕ γιὰ νὰ γίνετε ΩΡΑΙΕΣ

«Τρώτε, γιὰ νὰ γίνετε ὠραῖες!»

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος ἐνὸς βιβλίου
τοῦ Μπικανὲν Χάιζερ, γιαιτοῦ στὸν
Παράδεισον τὸν κινηματογραφικὸν ἀστέ-
ρων, στὸ Χόλλυγουντ.

Ὅλη ἡ θεραπεία τοῦ γιαιτροῦ Χά-
ιζερ, γίνεται μὲ τὸ φαί! Τρώτε ποτὰ-
σιο, τρώτε σίδερο, τρώτε θειάφι, τρώ-
τε ἀσθένισιν! Δηλαδή, τρώτε ὀργανί-
κας οὐσίες ποὺ περιέχουν αὐτὰ τὰ συ-
στατικά.

Θέλετε νὰ ἔχετε ὠραῖαν ἐπιδερμίδα,
ὠραῖα δόντια, ὠραῖα μαλλιά καὶ λυγε-
ρὸ σώμα; Ἀκούστε τί πρέπει νὰ κά-
νετε, ἡ μάλλον τί πρέπει νὰ τρώτε:

1ον) Γιὰ νὰ ἔχετε ἐπιδερμίδα τριαν-
ταφυλλένια, πρέπει πρῶτα - πρῶτα νὰ
λειτουργοῦν τέλεια τὰ πεπτικά σας ὄρ-
γανα. Καὶ γιὰ νὰ λειτουργοῦν τέλεια,
πρέπει νὰ τρώτε «ἐξωμὸν πιστάσιον»,
δηλ. ἕνα ζουμὶ ἀπὸ χόρτα, ποὺ περιέ-
χουν ποτάσιον, σίλινιν, καρότα, σιγε-
νάκι, μαϊντανό. Ἐπίσης πρέπει νὰ παίρ-
νετε σὲ ὅποιαν ὥρᾳ τῆς ἡμέρας σὰς
γαυστῆραι, κοκτέιλ ἀπὸ σπανάκι καὶ
μαϊντανό ἢ καρότα. Αὐτὸ τὸ κοκτέιλ
παρασκευάζεται με τὸ ζουμὶ αὐτῶν τῶν
λαχανικῶν, ἀνακατεμένο με τὸν ὀπὸ
διαφφῶρον φρούτων, χωρὶς οἰνόπνευμα!

Ὅσο γιὰ τὸ σίδερο, αὐτὸ βρίσκεται
στὰ σπανάκια, στὰ βαμάρκισα, στὰ
ἔρρα σῦκα, στὴς φακές καὶ στὰ ρεβύ-
θια.

Δὲν φάνει ὁμως ἡ χορτοβόσκια γιὰ
νὰ διορθώσῃ τὸ πεπτικὸ σύστημα;

Χρειάζεται καὶ καθαριὰ καὶ κάθε λίγος
καὶ λιγάκι. Καὶ τότε ὁ ἀποκτῆσετε
διαφανὴ ἐπιδερμίδα σὰν ἀπὸ πορσε-
λάνη.

λαγὲ καὶ ἐπεὶ νὰ ἴδῃ στὸ φῶς τῆς ἡ-
μέρας, τὸ ἀποτρόπαιον τέρας ποὺ εἶχε παρ-
μμένο. Ὁ πονηρὸς θεὸς ἔφεινε μόλις τὴν
ἐπιανὴ ἡ πρωΐνη νάρκη.

Μιὰ νύκτα ὁμως ἀποκοιμήθηκε ὁ Ἐ-
ρως τόσο βαθεῖα, ὥστε δὲν ἐκατάλαβε
πὺς ἐπλησίαζε ἡ αὐγὴ. Σηκώθηκε τότε ἡ
Ψυχὴ, ἀναψὲ λύχνον καὶ πλησίασε στὸ κρεβ-
βάτι τοῦ ἀγνῶστου σέζυγου.

Ἀλλ' αὐτὴ ν' ἀντικρύσῃ μιὰ ἀπτορο-
ποιή μορφή, ὅπως ἐπεριέμενε, ἀλλ' αὐτὴ
νὰ τρομάξῃ, ὅπως ἐφοβόταν, εἶδε τὸ αἰ-
θέριο κάλλος τοῦ κοιμισμένου σέζυγου,
καὶ θαμβώθηκε. Μὲ ὀρθανόχιστα μῆτια, ἔκ-
πληκτη στὴν γλυκύτητα τῆς ἡγεμονικῆς του
μορφῆς, γοητευμένη ἀπὸ τὸ βέιο χαμόγε-
λο ποὺ ἐπλανάτο στὰ χεῖλη του, στεκόταν
καὶ ἀπεθούμαζε τώρα ἐκείνον, στὴν ἀγκα-
λιά τοῦ ὁποῖου φρικιόυσε κάθε θράδι, ἐ-
τειδῇ τὸν ἐνόμιζε νὰ ἔχη τερατώδη μορ-
φή καὶ χερία δουτηγμένα στὸ αἷμα.

Ἡ συγκινησιμὴ τὴν ἐπῆνε, τὸ κορμὶ
φρικιόυσε καὶ τὸ χερί της ἔτρεμε, ἐνῶ ἔ-
νας διάπυρος πόνος τὴν ἐβασάνιζε, νὰ πῇ
στὴν ἀγκαλίαν τοῦ ἀποκρίνωστος τὸ χὰ
δὲν, ποὺ με τόσο ἀποτρόπαιον ἔως τό-
τε ἀπέφεινε.

Κλονιζόταν νὰ πῇ καὶ στὸ τρεμούλια-
σμα τοῦ χερσίου της, ἔξφυγε ἀπὸ τὸν λύ-
χνον μὲν σταγόνα λαδίου καὶ ἔτεσε στὰ
κρινόλευμα στῆθ τοῦ κοιμισμένου ἔρα-
στοῦ.

Ὁ Ἐρως ξύπνησε καὶ τινάχθηκε ὀρ-
θιος, τρομαγμένος.

Δὲν ἔτρεπε νὰ τὸν γνωρίσῃ ἡ Ψυχὴ
ποῖος πραγματικὰ ἦταν. Ἐὰν τὸν ἐμάθαι-
νε, θὰ χωρίζονταν ἀπ' αὐτὸν γιὰ πάντα.
καὶ χωρὶς νὰ τῆς πῇ τίποτε, χωρὶς νὰ
τῆς δώσῃ τὸν καιρὸ νὰ ἀποτιπώσῃ βαθύ-
τερα τὴν μορφή του στὴν μνήμη της, φτε-
ροῦγισε καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ μαγικὸ μέγαρο
ταχύτερος καὶ γρηγορότερος ὅπῃ τὴν ἀ-
στρατῇ, ἀφίοντος τὴν με τὴν πρώτῃ ἐν-
τύπωσιν καὶ τὴν γσητεῖαν τοῦ κάλλους του.

2ον) Γιὰ νὰ ἔχετε ὠραῖα, μαλακά,
γυαλιστερὰ μαλλιά, τρώτε φρούτα πολ-
λά με τὴς φλούδες τους, ποὺ ἔχουν τὴς
περισσότερες βιταμίνες. Ἐπίσης τρώτε
πράγματα ἰωδιούχα, ὅπως στρεΐδια, ἀ-
στακοῦς, ἀνανάδες, ἀγκινάρες, σκόροδο,
ζυνήθρα. Κι' ἐπειδὴ τὰ μαλλιά περιέ-
χουν καὶ θειάφι, τρώτε τρόφιμα θειού-
χα: γογγύλια, ραπανάκια, λάχανο,
κρεμμύδια, κουνουπίδια, καρότα.

3ον) Γιὰ νὰ ἔχετε ὠραῖα δόντια, δὲν
ἀρκεῖ νὰ τρέφεσθε καλά καὶ νὰ τὰ κα-
θαρίζετε. Πεινοῦν καὶ τὰ δόντια καὶ θέ-
λουν ἀσθένισιν! Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ
τρώτε πράγματα ἀσθετοῦχα: πορτο-
κάλια, κίττα, γάλα φρέσκο καὶ τυριά.

4ον) Γιὰ νὰ ἔχετε τὰ ὠραιότερα μά-
τια τοῦ κόσμου — ὅχι βέβαια σὲ χρώ-
μα ἀλλὰ σὲ ζωηρότητα καὶ δύναμιν — πρέ-
πει πρῶτα - πρῶτα νὰ κοιμάσθε καλά
καὶ ὕστερα νὰ τρώτε ἀντιβία, σηκιδία,
σπανάκια, πιπερίδες, δούτορα, κρέμα,
γάλα, φρέσκο τυρί, κροκοῦς αὐγῶν,
παγωτά, καρότα, ντομάτες, μπανάνες
ἀραποσίτια, ἀνανάδες καὶ πορτοκάλια.

5ον) Ἄν θέλετε ν' ἀδυνατίσετε, πάλι
θὰ... τρώτε! Γιὰ πρόνυμα, θὰ
παίρνετε μονάχα ὅπου ἀπὸ φρούτα
— προτιμῶνται τὰ πορτοκάλια — ἡ φρού-
τα βρασμένα. Γὰ μισήμερι, μονάχα σα-
λάτα — πολλὴ σαλάτα. Ἡ σαλάτα πα-
ρέχει στὰ πεπτικά μας ὄργανα τὴς ἀ-
παραίτητες πρώτες ὕλες γιὰ νὰ λειτουρ-
γοῦν καλά. Σ' αὐτὴς τὴς σαλάτας θὰ
βάζετε μιὰ κουταλιά λάδι καὶ δύο κου-
ταλιές λεμόνι — κουταλιές, δυστυχῶς
τοῦ καφέ! Ὅσα γιὰ τὸ δειπνόν, ὁ δό-
κτωρ Χάιζερ συμβοιλεῖ: «Τρώτε
πρῶτα ἑπὶ σὰς ἐπιβόλλεται, κι' ὕστε-
ρα ὅτι σὰς... γουστόσει...» Αὐτὸ τὸ
«ἑπὶ ἐπιβόλλεται» εἶναι: κοκτέιλ ἀπὸ
λαχανικά, ἔσπερα λίγα κρέας καὶ δύο
μασεύλια ἔσπερα. Μετὰ ἀπ' αὐτό,
φρούτα ὅσα ἐθέλετε, κομπότσες, σε-
μπέτια. Οὔτε ψωμὶ, οὔτε πατάτες, οὔ-
τε νερό...

Αὐτὰ λέει ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ.
Ὅποια λοιπὸν θέλει νὰ εἶναι ὠραῖα
καὶ νὰ ἔχῃ λεπτὴ σιλουέττα, δὲν ἔχει
παρὰ νὰ... δοκιμάσῃ.

Τὰ θαυμάσια ἀνάκτορα ἐξαφανίσθηκαν
τότε καὶ ἡ δυστυχισμένη Ψυχὴ ἔμεινε πάλι
μόνη, στὴν ἴδια ἐκείνη τὴν ἀπαισία ἔρη-
μο τῆς μοναξιάς καὶ τοῦ πένου της.

Ὁ Ἐρως ὑπῆρξε γι' αὐτὴν ἕνα ὄνειρο
γλυκὸ καὶ ὄραμα φανταστικὸ τὸ μέγαρον
τῆς εὐτυχίας της. Ἡ πραγματικότης εἶνε
ἡ ἀπέσπαστη ἐρημιὰ, μέσα στὴν ὁποία εἶ-
νε καταδικασμένη νὰ θρίσκει αἰώνια.

Ἀπελπισμένη τότε καὶ συντετριμμένη
ἀπὸ τὸν πόνον καὶ τὴν ντροπὴ, με τὴν φλό-
γα τῆς ἀναμνήσεως ἐκείνου, ποὺ εἶνε προ-
φύγει, γυρεύει τώρα τὸν θάνατον. Ἀλλ'
ὁ Ἐρως εἶνε θronισμένος ἀκόμα μέσα
τῆς καὶ παραλύει κάθε τῆς πόθο. Ὁ θά-
νατος δὲν συμμορφώνεται με τὴς θελήσεις
της, γιαιτὶ ὁ οὐρανὸς σέζυγος, ὁ ἀκατά-
νικτος ἐραστὴς, εἶνε καὶ ἀπὸ αὐτὸν δύ-
ναιότερος.

Μὲ παραλυμένη τὴν σκέψιν καὶ ἐξουθε-
νωμένη τὴν θέλησιν, ἡ συντετριμμένη Ψυ-
χὴ, παραδίδεται ἀπελπισμένη στὴς πρесе-
νυχές, ἀλλὰ μάταια γυρεύει τὸν θεὸν τὴν
βοήθειαν.

Ἡ ἀνηλεὴς Ἀφροδίτη, κάθε στιγμὴν
τὴν ὑποβάλλει σ' ἀβάσταχτα βάσανα. Μή-
πως αὐτὴ δὲν εἶχε ὑποφέρει τόσο ὅταν
ἀγαπήσῃ τὸν Ἄδων καὶ λίγο πρὶν, ὅταν
εἶδε καὶ ἐρωτεύθηκε τὸν Ἄγχιον, ποὺ
ἦταν ὁμοῖος με θεὸ στὴν ὠραιότητα; Τὸν
εἶδε νὰ δόκῃ τὰ δώδια τὸν στίς πλαγί-
ας τῆς Ἰδης καὶ ἐπληγώθηκε ἐκείνη ποὺ ἔ-
κανε τὸ Σὺμπα νὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ
ἐκλυσιν καὶ ἐροτευθῆκε ἀπὸ τὴν ἀρρενω-
πὴ μορφὴν του. Νοιώθοντας πὺς δὲν ἦ-
ταν ἀρκετὰ ὠραῖα, μ' ὅλον τὸ οὐράνιο
κάλλος της, πῆγε στὰ ἐρωτικά της κατα-
φύγια καὶ ἀνέθεσε στὴς Χάριτες νὰ λούσου-
ν καὶ νὰ μυρώσουν τὸ σφριγλὸ της κορ-
μὶ. Φόρεσε ἔπειτα φωτεινὰ φορέατα, στὸ
λίσθησε καὶ ἀκινετὰ κοσμήματα καὶ πε-
τώντας ἀνὰ μέσον τῶν νεφῶν, ξεναγύρισε
στὸ βουνὸ καὶ ἄρχισε νὰ πλανᾶται ἀνα-
ζητώντας τὸν ὄμορφον βοσκά. Γοητευμένα
τὰ ζῶα τοῦ ἱεροῦ βουνοῦ, τὴν ἀκολουθοῦ-
νε κουνώντας τὴν οὐρὰ τους καὶ ἐκείνην,
ἱκανοποιημένη με τὴν ὑποταγὴν τους στὴν
ἀδάμαστη δύναμιν τοῦ θεοῦ της κάλλους,
τοὺς μεταδίδει τὸ σφρίγος τῶν πόθων της.
Καὶ ὅταν ὁ βοσκὸς τὴν ἀντίκρυσε, καθλω-
θηκε ἐκθαμβὸς μπροστὰ στὴν ἀκτινοβόλο
τῆς ὁμορφιάς.

Ἀφοῦ αὐτὴ ταπεινώθηκε τόσο, γιαιτὶ ἡ
Ψυχὴ νὰ μὴν μείνῃ γιὰ πάντα θούλη στὸν
Ἐρωτὰ καὶ νὰ μὴν υπομείνῃ τὰ μαρτύρια
ποὺ τῆς ἐπέβαλλε ἡ θεὰ τῆς Ἀπολαύσεως;
Ἀλλ' ἐκείνη εὗρισκε τὴν δύναμιν νὰ ἀντε-
χῇ στὰ βασανιστήρια, γιαιτὶ ὁ Ἐρως τῆς
ἔδινε κρυφὰ τὴν δύναμιν. Κατέθηκε ἡ Ψυχὴ
ἔως τὸν Ἄδων, τρυπῶσε στὸ σκοτεινότερο
βάθος τῶν ἀνακτόρων τοῦ Πλούτωνος καὶ
τῆς Περσεφόνης, ἔλλ' ὁμως καὶ ἐκεῖ ἀκόμα
ὅπου ὅλα εἶνε μὴδεν, ὁ Ἐρως τὴν παρα-
κολουθεῖ με ὅλην τὴν δύναμιν.

Ἀλλ' ἡ Περσεφὸν τὴν ἐφθόνησε καὶ τῆς
ἐχάρισε ἕνα πολυτέλεις κιβώτιον, τὸ ὁποῖον
τῆς ἀπηγόρευσε νὰ ἴδῃ τί ἐκρυβε μέ-
σα. Ἀλλ' ἐκείνη, σκανδαλισμένη ἀπὸ τὸ
μυστήριον, ἀνοίξε τὸ μαγικὸ δῶρο, καὶ ὁ
καπνὸς ποὺ ξεπήδησε ἀπ' αὐτό, ἔβαψε
μαύρην τὴν ὠραῖαν μορφή της. Στὸ αἰθέ-
ριο κάλλος της ἡ θεότης τοῦ Ἄδου εἶχε
μεταδώσει τὴν μαυρίαν της.

Μὲ τὴν ἐπίδρασιν της, ἡ Ψυχὴ καταλή-
θηκε ἀπὸ βαθὺ καὶ θανατηφόρον λήθαρ-
γο· σὲ λίγο ἡ Περσεφὸν θὰ τὴν εἶχε
σκλάβον της. Ἀλλ' ἡ δύναμιν τοῦ Ἐρωτος
φθάνει καὶ πέραν τοῦ τάφου.

Ὁ γυῖος τῆς Ἀφροδίτης ἐδίωξε ἀπὸ τὰ
ἐλέφαρα της τὸν λήθαργον τοῦ θανάτου,
τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν ἀνέβασε στοὺς οὐρα-
νοὺς καὶ ἀπὸ τότε Ἐρως καὶ Ψυχὴ, μέ-
σα στὴν γοητεῖαν ἐνὸς ὄνειρου, ποὺ εἶνε
δημιουργητὰ τους καὶ κτήρια τους, πλανῶν-
ται ἀγκαλιασμένοι στοὺς οὐρανοὺς, στὸ
ἀκατάλυτο καὶ αἰώνιον αὐτὸ ἐνδιαίτημα τοῦ
παλμοῦ των...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Ἡ ἀναδημοσίευσιν ἀπαγορεύεται)

ΕΣΘΗΡ Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Δραματικὸ ρομάντσο βγαλμένο

ἀπὸ τὴς βιβλικῆς παραδόσεως

ΥΠὸ
ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

— Τὴν ἀγαπῶ ἀπὸ τότε, συνέχισε ἐ-
κείνος, τὴν ἀγαπῶ ἐπίσης καὶ τώρα, θὰ
τὴν ἀγαπῶ πάντοτε καὶ ἥρσα νὰ τὴν θρῶ
γιὰ νὰ τὴν θεοδώσω ὅτι θὰ με ἔχη πάν-
τοτε δίπλα της, φίλο καὶ προστάτην, ἀφο-
σιωμένο λάτρη καὶ σκλάβον της, ἔτοιμο νὰ
πέσῃ στὸ πρότω της νεύμα...

— Εὐχαριστῶ! ἐπιθύρησε ἡ Ἐσθήρ.

— Στὰ ἀνάκτορα ἐδῶ, ἐξηκολούθησε ὁ
αὐλάρχης, βρίσκονται ἀντιμετωπῶντες οἱ φι-
λοδοξίες, ποὺ ἐκδηλώνονται κατὰ τρόπους
ἐγκληματικούς τὴς περισσοτέρας φορές. Ἐὰν
ἔχετε ἐχθροὺς ἀνθρώπους στοὺς ὁποῖους
δὲν ἐκάνετε ποτὲ κανένα κακὸ καὶ ποὺ
ποτὲ δὲν τοὺς εἶδατε. Ἡ κακία κρύβεται
στὸ σκοτάδι καὶ ἡ συκοφαντία ἐνεδρεῖ
σὲ κάθε γωνία. Εἰσάστε ἡ πρώτη γυναί-
κα τοῦ βασιλείου, ἀλλ' εἰσάστε φυλακι-
σμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ κυρίου μας ποὺ
θὰ μείνεται τέτοια γιὰ πάντα. Εἰσάστε ἀ-
κόμα ἡ ἀντίπαλος τῆς Ἀστίν καὶ τῶν
φίλων της, καὶ εἰσάστε μὴν, μιὰ Ἰου-
δαία, μιὰ προγεγραμμένη...

Τὴ φορὰ αὐτὴν ἡ Ἐσθήρ ἐφρίκισε.
Ἦταν πραγματικὰ προγεγραμμένη καὶ δὲν
ἀμφέβαλλε καθόλου ὅτι ὁ Ἄμάν δὲν εἶχε
προφέρει τυχαίως τὴν τρομερὴ λέξη. Ἀ-
σφαλῶς τὰ ἤξερε ὅλα καὶ κρατοῦσε τὴν
ζωὴν τῆς στὰ χερία του.

— Ἐρχομαι νὰ σοὺ προσφέρω τὴν ὑ-
ποστήριξίν μου! ἐξακολούθησε ἐκείνος. Εἶ-
μαι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς,
ἡγεμὼν τῆς Σικθίας. Εἶμαι ὁ ἰσχυρότερος
ἀνθρώπος τῆς αὐτοκρατορίας μετὰ τὸν αὐ-
θεντὴν μας καὶ μπορῶ νὰ λυώσω στίς φού-
χες μου τὸν καθένα ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ
σηκώσῃ ἐπ'άνω σου τὰ μάτια του με αὐ-
θάδεια. Γιὰ χάριν σου

γνωστά μερικά πράγματα, πολύ σοβαρά, που πρέπει να τα ξέρεις για να κωνοιστής την πορεία σου και να προφυλαχθείς. Σε κάθε στιγμή σε απειλεί κίνδυνος και πρέπει να ξέρεις από πού θα παρουσιασθεί. 'Ανάγκη λοιπόν να σε ιδώ, να μιλήσω μαζί σου, και να καταστήσωμετά τα σχέδιά μας, με τα οποία θα θριαμβεύσουμε και θα συντρίψουμε τους έχθρους του προσώπου σου και της αγάπης μας. 'Ανάγκη απόλυτη να σε ιδώ πάλι και θα έρθω την έρχομένη εβδομάδα, την ίδια ημέρα, αλλά ακριβώς τα μεσάνυχτα, όταν όλοι θα κοιμούνται και κανείς δεν θα με ιδεί, όταν θα μπορούμε να συζητήσουμε χωρίς να διαζώμαστε και χωρίς να σφοδραστούμε... 'Η δυστυχισμένη νέα έτρεμε λιποθυμώντας και εκείνος έξακολουθούσε:

— Διώξε από νωρίς τις γυναίκες σου, σβύσε τα φώτα και περίμενε τον πιστό σκλάβο σου, που άγρυπνεί για την εύτυχία σου. Και αν δεν έρθω εκείνη τη νύχτα από λόγο ανώτερο από τη θέλησή μου, θα ειδοποιήσω την κυρίαρχη της ψυχής μου ποιά άλλη νύχτα θα μου κάνει την τιμή και θα μου δώσει την εύτυχία να με δεχθεί. Τώρα θα ευαρεσθηθεί η βασίλισσα μου να ρίξη μια ματιά στο διπλανό δωμάτιο για να βεβαιωθεί αν μπορώ να δω απ' εκεί;

Με κλονιζόμενο βήμα εκείνη προχώρησε και μπήκε στο παρακείμενο δωμάτιο. Ούτε σ' αυτό, ούτε στα συνεχόμενα μέχρι των οποίων την έσπρωξε ο τρόμος της υπήρχε κανείς. Ξαναγύρισε και του τό ελπε. 'Εκείνος άρπαξε τα κατάψυχα χέρια της και τα έγμισε φιλά. Τά έσφιξε στα δικά του ψιθυρίζοντας λόγια αγάπης και αφοσιώσεως κι έφυγε τέλος προς την κατεύθυνση που του υπέδειξε.

Τότε η Έσθρη ή οποία με κόπο πολύ κατώρθωσε να στέκει όρθη, σωριάστηκε χάμω, ενώ ένας πνιγνός λυγμός εξέσχιζε τα στήθη της και ένα δυνατό χέρι, σαν μια σιδερένια τανάλια, έσφιγγε την καρδιά της, ενώ ο τρόμος έσταζε στο μυαλό της την τρέλλα και στην ψυχή της την έκμνηση.

Φεύγοντας ο 'Αμάν από το δωμάτιο της Έσθρη, ήταν βέβαιος πως είχε κατορθώσει να της συντηρή την θέληση και να της έμπνευση τον τρόπο, σε τέτοιο σημείο, ώστε να μην τολμήσει να του αντίσταθ.

Τού είχε προξενήσει ιδιαίτερα έντυπωσι το γεγονός ότι φρικτούσε κάθε φορά που της έλεγε πως ήταν 'Εβραία και αυτό του έφερε την υπόνοια, πως πιθανόν να την εβάρνε και κάτι άλλο άκμή αυτήν ή τους δικούς της.

Ο 'Αμάν δεν ήξερε τίποτε περισσότερο από εκείνα που έξεθεσε. 'Αλλ' εν τούτοις την άφησε να πιστέψει πως ήξερε και άλλα, και όμως εκείνη δεν διαμαρτυρήθηκε, πράγμα που τούδωσε το δικαίωμα να φαντασθ ότι αν την έπιεζε λίγο, θα προέβαινε σε αποκαλύψεις περισσότερες.

Δεν επέμεινε να το επιτύχει εκείνη τη στιγμή, και γιατί δεν έπρεπε να παρατείνη την παραμονή του περισσότερο από φόβο μήπως τούτο προκαλέσει επικίνδυνες υποψίες και σχόλια, αλλά και μήπως εκείνη καταλάβη την αλήθεια. Μπορούσε να τιμή στην προσέχ τους συνήθει στην ύπαιθρο ήταν βέβαιος ότι θα υπέκυπτε σ' όλα, ακόμα και στις έρωτικές του επιδιώξεις. Όταν θα την συναντούσε για δεύτερη φορά, έπρεπε πως θα την έκανε σκλάβο του, γιατί δεν θα προτιμούσε βέβαια, αντί της δικής του αγκαλιάς, την καταστροφή και τον θάνατο.

Με βεβαιότητα την πεποίθησι στον θρίσμο δό του, ο αρχηγός της φρουράς έπέρασε το δωμάτιο εκείνο, άνοιξε μια πόρτα που βρήκε μπροστά του και μπήκε στο άλλο, και έπροχώρησε πάλι, όταν ξαφνικά στάθηκε ακίνητος.

Όπως προχωρούσε, είχε την έντυπωσι ότι κάτι τι κινήθηκε στο σκοτάδι, ότι κάποιος δυσδιάκριτος θρούς έβγαζε έως τα αυτιά του, κάτι σαν φύσημα άερος ή σύριμο φιδιού.

Ο 'Αμάν, ο οποίος ήξερε ότι περισ

στέροι φρουροί και κατάσκοποι ένήδρευαν στα σκοτάδια, παρά στους διαδρόμους και στο φως, σε μια στιγμή κατελήφθη από τις τρομερότερες υποψίες.

Άλλα πριν κινήθ, προτού προλάβη να προφυλαχθ ή να ένοσή από που προερχόταν ο κίνδυνος, ένοιωσε να υψώνεται κάποιο χέρι και να διαγράφεται στο σκοτάδι ή λεπίδα ενός μαχαίριού

Ο αρχικατάσκοπος Νεσάζ, που είχε κατορθώσει να τρυπήσει φως τα ιδιαίτερα διαμερίσματα της βασίλισσας, ήταν βέβαιος πως είχε τεθή επί τη ίχνη κάποιας σατανικής πλεκτάνης του 'Αμάν, στην οποία όμως δεν ήξερε ποιά ρόλο έπαιζε ή βασίλισσα και το σχέδιο που συνέλαβε το έγκληματικό του μυαλό ήταν απλό και ή επιτυχία του εύκολη.

Έκανε τη σκέψη να περιπλέξη την Έσθρη σε μίαν επικίνδυνη υπόθεση και να την κάνει υποχείριό του. 'Ενας άνδρας, εν άνοια του βασιλέως, είχε γίνει δεκτός στα ιδιαίτερα διαμερίσματά της! 'Εάν έτρεχε ο Νεσάζ και ειδοποιούσε τον βασιλέα, εκείνος θα τέν έπαινούσε για την άφοσίωσή του, αλλά ίσως και θα τον μισούσε, επειδή του χάλασε το ψεύτικο όνειρο, μέσα στο οποίο προσπαθούσε να ξεγελάσει την έρωτευμένη καρδιά του.

Δεν ζητούσε όμως αυτό. 'Ηθελε να υποδουλώσει τη βασίλισσα και αυτό θα το επέτύγχανε, αν κατορθώνε να την κάνει ένοχη ενός εγκλήματος. Τότε, με την απειλή της αποκάλυψης θα την εξεβίαζε και εκείνη θα γινόταν τυφλό όργανό του.

Ο 'Αμάν, συλλογίζοταν, μπήκε στα διαμερίσματά της κρυφά. Βέβαια, θα κρυφακούσαν να μάθω ποιά μυστικά της κρατεί και ποιά σύνδεσμο έχουν. 'Αλλά πρέπει να φροντίσει ακόμα να συναντήσω στο σκοτάδι τον αλάρχη και να τον σκοτώσω. 'Αν το κατορθώσω και τον ξαπλώσω νεκρό, θα παρουσιασθώ στην βασίλισσα και θα την κατηγορήσω πως αυτή τον έδολοφόνησε, αφού πριν του παραδόθηκε.

'Ενας άνδρας σκοτωμένος στα διαμερίσματα της, όπου μπήκε να της μιλήσει κι όπου έφθασε κρυφά απ' όλους! Ποιος θα την έπιστευε πως ήταν όθθα και ότι αυτή δεν έδωσε να τον δολοφονήσουν για να θάψη μαζί του κάποιο τρομερό μυστικό;

Συνεχίζοντας εκείνες τις σατανικές σκέψεις του ο αρχικατάσκοπος συνεπέρανε ότι αν επέτύγχανε το σχέδιό του, θα κατώρθωνε δυο πράγματα: Να βγάλη από τη μέση τον επικίνδυνο αρχηγό της φρουράς και να υποδουλώσει έξ άλλου τη βασίλισσα. 'Εστειλε τον υπηρέτη που προσεποιείτο τον κωφάλαλο, να ειδοποιήσει τους έμπιστους του και αυτούς ετρόπωσε, καθώς είδαμε, στο ιδιαίτερα δωμάτιο της Έσθρη, κοντά στην οποία ήπιζε να φθάσει για να ακούσει τί θα έλεγετο και τί θα άπεφασίζετο μεταξύ αυτής και του επισκέπτου της.

Δεν κατώρθωσε όμως να προχωρήσει περισσότερο από το δωμάτιο του λουτρού. Δίπλα σ' αυτό ήταν η κρεβατοκάμαρα της βασίλισσας και έπειτα το δωμάτιο όπου είχε δεχθ τον 'Αμάν. 'Αν έμπαινε στον κοιτώνα της θα τον άκουγαν, πιθανόν ακόμη και να τον έβλεπαν, γιατί η πόρτα ήταν άνοιχτή. 'Αναγκάστηκε λοιπόν να μείνι στο λουτρό και προσπάθησε να ακούσει τί διηγείτο μεταξύ των δυο τους.

'Αντελήφθη ότι μιλούσε σχεδόν διαρκώς ο αρχηγός της φρουράς, αλλά ελάχιστα λέξεις κατώρθωσε να ξεχωρίση από εκείνα που έλεγε και από αυτές δεν μπορούσε να βγάλη κανένα νόημα, εκείνη τη στιγμή του λάχιστον, που δεν είχε τον καιρό να τις υποβάλη σε εξέταση.

Της προσφέρεται, καθώς φαίνεται — ψιθύρισε — να τεθή στις διαταγές της. Αυτό το έννοια καλά. Σε τί όμως τον χρειάζεται τάχα εκείνη;

'Εκατάλαβε ότι επρόκειτο να αποσυρθ ο 'Αμάν και σε λίγο είδε τη βασίλισσα να πηγαίνει να ιδεί αν υπήρχε κανείς στο δρόμο που θα άκολουθούσε ο επισκέπτης της φεύγοντας. Κρύφθηκε τότε σε μια σκοτεινή γωνιά και περίμενε και όταν ο αλάρχης περνούσε απ' εκεί, έπήδησε καταπάνω του με ύψιστο μαχαίρι

Ο Νεσάζ ήταν έπιτήδειος δολοφόνος, αλλά και ο 'Αμάν επικίνδυνος πολεμιστής. Είχε καταπλήξει τους ύφισταμένους του και τον 'Ασσυρή με την άγριότητα, την γενναίότητα και την απανθρωπία του, και ο αρχικατάσκοπος δεν άγνοούσε αυτές του τις ικανότητες.

Είχε υπολογίσει σε ποιά σημείο στεκόταν και έπήδησε εναντίον του, αλλά το σιλέττο του έχτύπησε το κενόν. Ο 'Αμάν είχε κάμει ένα βήμα προς τα πλάγια και έσυρε και αυτός το μαχαίρι και, άλλα πριν έπιτεθ, ο αντίπαλός του τον έχτύπησε στο χέρι. 'Αφησε έναν βρυχημό και ήταν έτοιμος να όρμησει και αυτός, αλλά δεν έπροφθασε.

Οι σκλάβες που υπηρετούσαν την βασίλισσα, άκουσαν το θόρυβο, έννομισαν ότι κάτι συνέβαινε στην Έσθρη και κρατώντας φώτα, έπήγαιναν να ιδούν.

Το αντελήφθησαν οι δυο αντίπαλοι και άνησυχσαν.

'Αν γινόταν γνωστόν ότι έπτεσκέφθη κρυφά την Έσθρη ο 'Αμάν, υπήρχε φόβος να κρεμασθ από τον 'Ασσυρή, μαζί με εκείνην, την όποιαν θα έπιστευε ως φρομένην του. 'Αν ο Νεσάζ έπροδίδετο ότι έπτεχειρησε να δολοφονήση τον αλάρχη, το κεφάλι του δεν θα στεκόταν στους ώμους του πλέον. Κανείς δεν θα τον πίστευε ότι έπτεχειρησε την δολοφονία του αλάρχου για να σώσει την τιμή του βασιλιά, επειδή σε μια τέτοια περίπτωση, δεν είχε να κάνει άλλο, παρά να ειδοποιήση τον ένδιαφερόμενο.

Συμφέρον λοιπόν και των δυο θα ήταν να μην αναγνωρισθού και πρώτος έσπευσε να εξαφανισθ ο αρχικατάσκοπος. Κρατώντας το πληγωμένο του χέρι ο αλάρχης έτρεξε προς την αντίθετη μεριά και περνώντας μέσα από διαδρόμους όπου έφύλαγαν άνθρωποι του άπομακρόνθηκε.

'Α, όμορφη υπόκριση! έψιθύρισε, δαγκώνοντας με λύσσα τα χείλη του, όταν έφθασε τέλος στο γραφείο του. 'Ελφειν 'Ιουδαία, που σε μαζέψαμε από το δρόμο για να σε άνεδάσωμε στον λαμπρότερο βρόνο. Αυτή λοιπόν είναι ή άπάντησι στις προτάσεις μου;

Είχε πιστέψει πως το χέρι του δολοφόνου το είχαν όπλσει ή βασίλισσα.

'Εκείνη μόνον ήξερε ότι θα περνούσε απ' εκεί — ή ίδια του είχε έτοιμάσει το δρόμο — και αυτή μόνον είχε το συμφέρον να τον δολοφονήση, επειδή ήξερε το μυστικό της καταγωγής της.

Τά άγρια και άπάνθρωπα ένστικτα του Σκύθη έξηγέρθησαν, για να του έμπνεύσουν την πιο σκληρή έκδικισι.

Θά ξαναβρην την άλλη έβδομάδα, Έσθρη, έγρυπλήσε, όπως σου υπαχθήκα, άλλ' όχι πιά με τους ίδιους σκοπούς, που άφησα να καταλάβης. Θά σου δείξω τότε, πόσο επικίνδυνο ήταν να τα βάξη μαζί μου κανείς...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΖΗΛΕΙΕΣ...

Λίγη ώρα μετά την άναχώρησι του 'Αμάν, ή 'Ακλα, μιά όμορφη και έμπιστη σκλάβη της Έσθρη, βγήκε από τα διαμερίσματα της κυρίας της, έχοντας σκεπασμένο το κεφάλι με πυκνό πέπλο, και άπομακρόνθηκε με βήμα γοργό, προχωρώντας προς την δυτική πλευρά των άνακτόρων, όπου ή μικρή πύλη. 'Απ' εκεί έβγαίνουν ή βασίλισσα και οι γυναίκες της άκολουθίας της.

'Η 'Ακλα, άφου έπληνώθηκε άρκετα μέσα στον δαίδαλο των άνακτορικών διαδρόμων, ξαφνικά στάθηκε και κύτταξε γύρω. Και με βήμα γοργό ξαναγύρισε πίσω, έλοξοδρόμησε, έφθασε στην πύργω εκείνη του άτελείωτου κτιρίου, όπου τα διαμερίσματα των ήγεμόνων, έσπρωξε μιά μισάνοιχτη πόρτα, μπήκε και εκλείδωσε.

'Ενας άνθρωπος που στεκόταν εκεί και περίμενε, προπαρεύθηκε χωρίς να πη τίποτα, και εκείνη τον άκολουθούσε χωρίς να του κάμη καμιάν έρώτηση. Ο άνθρωπος άνοιξε την πόρτα ενός δωματίου. Όταν ή σκλάβη μπήκε, την εκλείδωσε και άπομακρόνθηκε, για να πιά να σταθ και πάλι φρουρός στην μικρή είσοδο.

Το δωμάτιο όπου βρέθηκε ή έμπιστη

της Έσθρη ήταν σκοτεινό. Πριν άκόμη τα μάτια της συνήθισουν, ένα χέρι της έπιασε το δικό της και την έσυρε προς δεύτερο και έπειτα σε τρίτο δωμάτιο, όπου βρισκόταν η την έπτεριμε ο άλλος πανίσχυρος ήγεμών: ο Μερουκάν.

Όταν έμειναν μόνον, ο βασιλιάς της Μηδίας την ρώτησε:

— Άργησες! Γιατί;

Γονατίζοντας ή 'Ακλα, και σε κείνη τη θέση, έχοντας το κεφάλι σκυμμένο, άπήντησε:

— Στα διαμερίσματα της βασίλισσας, άρχοντά μου, ήρθε και έμεινε, ώρα πολλή, ο άφέντης 'Αμάν.

Ο Μερουκάν άνεσκήρτησε:

— Και τί ζητάμε ο άγριος Σκύθης, στο ιδιαίτερο καταφύγιο της γυναίκας του κραταιού μας άφέντη; Γιατί τον έκαλεσε;

— Μόνος του εκείνος έχήτησε να την ιδεί και όλες νομίσαμε πως ήρθε για μιά τυπική έπίσκεψι, που δεν είχε προλάβει να της κάμη, όταν δεχόταν. Αυτό, εν τούτοις, δεν με έκαμε να άμελήσω το καθήκον μου. 'Η βασίλισσα μας έδωσε, αλλά έρω έτρόπωσε πίσω από τα κρεμασμένα φορέματά της, για να μπορέσω να άκούσω...

— Και τί άκούσες;

— Λίγα πράγματα, έπειδή μιλούσαν σιγά και έγω έξ άλλου βρισκόμουν σε μεγάλη άπόστασι.

— Διηλάθ;

— Καθάρά διέκρινα που έλεγε ο 'Αμάν, ότι θα ξαναπαή να την ιδεί την έρχομένη έβδομάδα, την ίδια μέρα, σαν σήμερα, αλλά τα μεσάνυχτα όμως.

Ο Μερουκάν, τα μάτια του όποιου άστράψανε σε κείνην την είδησι, κατώρθωσε να συγκρατήση την άγρία χαρά που τον έπιασε.

'Η βασίλισσα τί του άπήντησε; — Δεν έμεινε ούτε τότε, όπως δεν μιλούσε ούτε ως εκείνη την στιγμή. Σαν μιά φοβισμένη σκλάβη του, άκουε μόνο. Και όταν ο βασιλιάς της Σκυθίας άπομακρόνθηκε, σωριάστηκε στο κάθισμά της. Όταν έγω πήγα να την ιδώ, την βρήκα που έκλαιε.

— Έκλαιε; Γιατί;

— Την έρώτησα, αλλά δεν μου είπε, ίσως γιατί είνε τρομερό το μυστικό της. Ίσως άκόμη γιατί τρέξανε να της πουν πως κάτι συνέβη σ' ένα από τα ιδιαίτερά της δωμάτια, κάτι επίσης σοβαρό και άκατανώπτο.

— Διηλάθ;

— Είπαν οι σκλάβες πως άκούσανε κρότους μυστηριώδεις και τρέξανε με φώτα να ιδούν.

— Ποιός ήταν;

— Κανείς. Βρήκαν όμως χάμω σταγόνες αίμα. Δυο άνθρωποι χτυπήθηκαν εκεί με σα στα ιδιαίτερα δωμάτια της. Και ήταν τόσος ο τρόμος της βασίλισσας, ώστε έννομισα πως θα πέθαινε. Ρώτησε να μάθω τί πιστεύανε. Και όταν της είπαν πως δεν μπορούσαν να καταλάβουν και ούτε άνεγνώρισαν κανένα, άφησε έναν στεναγμό με άνακούφισι, άλλ' όμως ο τρόμος της δεν την άφησε. «Κλείστε όλες τις πόρτες!» έπρόταξε με φωνή που μόλις άκούσθηκε. «Άνθρωποι ένοι οι κακοί υπηρέτες, χτυπιούνται σχεδόν μπροστά στα μάτια της βασίλισσας των. Δεν υπάρχει λοιπόν κανείς που να φυλάη την γυναίκα του κυρίαρχου του και να προστατεύη την ήσυχία της; Την παρακάλεσαν να λυπηθ ή ζωή τους. 'Θά φροντίσω — άπήντησε — να μην το μάθ κανείς κα' να μην φτάση σ' αυτιά του άφέντη μας. Για τί άλλωμον σ' έλους σας; Ποιός θα μπόρεση να μαλακώση τον άγριο του θυμό;» Και τις έδωσε.

Με μάτια που δείχνανε την άγρια χαρά του, σε κείνες τις πολύτιμες πληροφορίες, ο έμπιστος σύμβουλος του 'Ασσυρή, άρκετες στιγμές στάθηκε κυττάζοντας τη σκλάβη που προσποιείτο ότι δεν καταλάβαινε τη σημασία των όσων έγιναν και των όσων έλεγε.

— 'Επειτα; ρώτησε τέλος.

— 'Απεπισμένη και συντετριμμένη έπεσε στο νιβάνι της με τα μούτρα, σαν τρίζοντας με τα θερμά δάκρυά της τα μαξιλάρια του. Γονάτισα κοντά της και χαι

δεύοντας τα χέρι της, της έχήτησα να μου έμπιστευθ τον πόνο της. «Ναι—μου είπε — είσαι ή μόνη που μ' αγαπας και σου έχω έμπιστοσύνη. Ναι, θα σου πώ. Μά... δεν είνε τώρα καιρός ούτε για δάκρυα, ούτε για παρηγορία. Διόρθωσε ό,τι έχάλασα εδώ μέσα από τον τρόπο μου και έγω γυρίζω σε λίγο.» 'Ελειψε άρκετες στιγμές και ξαναγύρισε. «Πάρε αυτό το σημείωμα, μου είπε. Μόλις φθάσης στην μικρή πύλη, θα ιδής έναν άνθρωπο, με γλυκειά φυσιογνωμία και εύγενικό τρόπο, να διηγάη κυττάζοντας στα παρόθυρά μου. Αυτός είνε ο πατέρας μου και λέγεται Μαρδοχάιος. Ρώτησε τον και βεβαιώσου, και όταν πεισθής, παράσυρε τον μακρύτατο και όταν φθάσεις σε μέρος όπου δεν θα σάς βλέπη κανείς, δός του το γράμμα και περίμενε την άπάντησι. Προχώρησε έπειτα και μη διασθής να γυρίσης, για να μην προκαλέσης ύπνοιες. Όταν θα έρθης, έλα στο δωμάτιό μου άμέσως. Θά περιμένω άνυπόμονα την άπάντησι.»

— Δός μου το γράμμα! την διέταξε ο Μερουκάν.

'Ανέσυρε μέσα από το στήθος της ένα

ΝΥΧΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Είναι νύχτα...

— Λέανδρε, λέει ή κυρία Σπιθάκου στον άνδρα της, άκούω θόρυβο στο διάδρομο... Κάποιος είνε εκεί... ένας κλέφτης ίσως...

— Ό! έκαμε ο κ. Λέανδρος Σπιθάκος, που φαινόταν σαν μισοκραιμίσμενος όνειρευσας χωρίς άλλο, αγάπη μου... Τί διάβολο θα ήθελες να κάμη ένας κλέφτης εδώ;

— Το ξέρω... το ξέρω, άπήντησε κλαυθιρίζοντας ή κυρία Σπιθάκου... Οι κλέφτες όμως δεν έέρουν πως έμεις δεν έχουμε πολύτιμα πράγματα στο σπίτι μας... Και είνε εκεί ένας κλέφτης σου λέω, Λέανδρε, Λέανδρε, έμπια, χρυσέ μου! Νά τον, άνοιξε την πόρτα μας και κοίταξί κι ένα κλεφτοφάνερο στα χέρια του!...

Ο Λέανδρος πηδά από το κρεβάτι του και άρπάξει τον άπρόοπτο έπισκέπτη από τον γακά.

— Περίμενε, παλληκάρι μου, περίμενε λίγο!...

Στρέφεται μετά προς την γυναίκα του και της λέει:

— Άέλα, αγάπη μου, μη φοβάσαι... Το ρεβόλβερ το έχω εκεί στο βεσείο συρταρί... 'Α, μπράβο, θαυμάσια!... Μη μω άφήσης τώρα τον κύριο να κάμη ούτε βήμα... Μιά στιγμή ως που να ντυθώ...

Ο άθλιος έπισκέπτης, τρομοκρατημένος από το περίτροπο, που ώστόσο έτρεμε στα χέρια της Λέας, δεν τολμά να κάμη ούτε βήμα.

Ο κ. Σπιθάκος ντύθηκε στή στιγμή. 'Επιστρέφει τότε και ξαναπαίει τον άγνωστο από το γακά.

— 'Εραία... του λέει ή σύζυγός του. Πάρε τώρα σου το πιστόλι και πηγαίνε τον στην αστυνομία... Πες να τον βάλουν καλά στη φυλακή, τον έθλιο... Και να γυρίσης γρήγορα, Λέανδρε...

Ο κ. Σπιθάκος φεύγει, παρασύροντας τον άγνωστο, ενώ ή κ. Σπιθάκου διπλοκλειδώνεται και ξαναπλανιάζει. Στο δρόμο έπειτα, πιασμένοι μπράτσο οι δυο άνδρες... σκάζουν στα γέλια και ο κ. Σπιθάκος λέει:

— Εύχαριστώ, παλιέ μου φίλε! Πάμε τώρα στον Μίμη να κάνω με το ποκεράκι μας. Για σκέψου, έξη μήνες τώρα, παντομένος, τί σημαίνει για μένα ή πρώτη αυτή νύχτα της λευτεριάς...

Γ. ΝΑΣΟΣ

κομμάτι παπύρου, έπάνω στο όποιον ήταν γραμμένα μυστηριώδη σχήματα, την σημασία των όποιων δεν μπόρεσε να έννοιση ο Μερουκάν. Το ξανάδωσε στην σκλάβη.

— Πήγαινε και δός του το! την διέταξε. Και ό,τι σου άπαντήση να γυρίσης να μου το πής. Τι άλλο ξέρεις;

— Τίποτα περισσότερο από όσα έμαθε ο άφέντης μου!

— Προσπάθησε να σου διηγηθ ή βασίλισσα ό,τι της είπε ο 'Αμάν. Μεταχειρίσου όλα τα μέσα για να το κατορθώσης και ειδοποιήσε με με τον τρόπο που ξέρεις. Πήγαινε τώρα και κάμε όπως σ' έπρόταξα.

Την έσπρωξε σ' ένα άλλο, έπίσης σκοτεινό δωμάτιο, όπου είχε μπη λίγο πριν μόνος και όπου την παρέλαβε κάποιος, που έφρόντιζε να κρύβη το πρόσωπό του με έπιμέλεια και ο όποιος την έφερε, περνώντας από διάφορα δωμάτια, εις τον διάδρομο των ύπνρετών. Ο άνθρωπος του Μερουκάν εφάγκαλισε την πόρτα και ή 'Ακλα, με γρήγορο βήμα άπομακρόνθηκε χωρίς να αντιληφθ ότι ένας άνθρωπος του Μερουκάν την παρακολουθούσε.

Κατέβηκε, έφθασε στή μικρή πύλη και βγήκε. Και τον πρώτον άνδρα που είδε μπροστά της, ήταν ο Μαρδοχάιος, που κατόταν έχοντας σπληνωμένες στον τοίχο τις πλάτες και τα βλέμμάτα του προς την κατεύθυνσι των δωματίων της Έσθρη.

Από την ημέρα που έχασε τον ήλιο που έβέρμαινε την παγωμένη ψυχή του, ο σόφος 'Ιουδαίος έζούσε μέσα στην κόλασι της έρημιάς που του προκάλεσε ή στέρησις της.

Θυσιάζοντας την ψυχή του για το μεγαλείο της Έσθρη ο Μαρδοχάιος, την έστειλε να διεκδικήση το στέμμα, εύχθηκε τον θρίαμβό της και έδόξασε γι' αυτό το θεό. 'Αλλ' όταν έγύρισε και κλείσθηκε στην φτωχική κάμαρά του, έχυσε τα πιο θερμά δάκρυα, προφέροντας μέσα στους λυγμούς του με πόνο το αγάπη μένο του όνομα.

Κατά την διάρκεια των ήμερών της γενικής χαράς και του γλεντιού, αγωνίζοταν να πνίξη τις βέβηλες σκέψεις που έχογανταν να ταραξουν την ευμένεια του πεπρωμένου και προσπαθούσε να μην δείξη τον σπαραγμό της ψυχής του.

'Η μισή γη, εν τούτοις, ήταν ύποπτα γμένη στο σκήπτρο της αγάπης της και όμως τα χορτάρια σκεπάζανε πάντα τα τείχη της 'Ιερουσαλήμ. 'Η Σιών ήταν το φρικτό καταφύγιο άκαθάρτων έσπετών και οι γιορτές γι' 'Ισραήλ ήταν σταματημένες. Πως μπορούσε να σκέπτεται άλλο, παρά την αποκατάστασι της συντετριμμένης πατρίδας του;

'Αεολύπητι Σιών, τί λοιπόν έκανες τη δόξα σου; ψιθύρισε πνίγοντας στη θύμησιν της το πασάρισμα της καρδιάς του. Το Συναγών έλο έβαμνέτο το μεγαλείο σου από το όποιο τώρα δεν έμεινε παρά ή θλιβερή άνάμνησις, γιατί δεν είσαι παρά στάχτη πιά. 'Ω, Σιών, που άνωυώθηκες άλλοτε ως την οίανό και τώρα κατέπεσε έως τον 'Αδη. Είθε να χάσω το φως, αν ως την τελευταία πνοή μου δεν με κατέχη ή σκέψις σου...

Αυτή και εκείνη κυριαρχούσαν μόνον στην ψυχή του.

— 'Ω, έχθρες του 'Ισραήλ! βαρυσανστέναξε. Χλόρουν τόποι, αγαπημένοι των Ουρανών, Ιερά βουνά και γόνιμες πεδιάδες, που σας έλαμπαν ένκατο θού μάταια! 'Απ' την γλυκεία πατρίδα των προγόνων μας, θά είμαστε για πάντα εξόριστοι!

Και σ' εκείνο το όνειρο παραδομένος άδιάκοπα, ήθελε να έμποδίση τη μνήμη του να του παρουσιάση τις τόσο τουφερές και τόσο γλυκές στιγμές που περνούσε μαζί της, παίζοντας και γελώντας, και νιώδοντας τα θερμά φιλά της άθάλας αγάπης της!

Είνε όμως οι προτάγες της καρδιάς δυνατώτερες από την πιο άκομπη θέλησι και λυγίζουν σ' αυτές και οι σοφοί!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

Μία αληθινή τραγωδία

Την είχα γνωρίσει σε μιάν ακροθαλασσιά της Χρυσής Ακτής, όπου έπερνούσα κάθε χρόνο το καλοκαίρι μου. Ήταν μία ύψηλη γυναίκα, άπροσδιόριστη ηλικίας, με καμπουρωτή μύτη επάνω από ένα μεγάλο στόμα με σαρκώδη χείλη. Γενικά, όλα τα χαρακτηριστικά του προσώπου της μαρτυρούσαν άσυναιδη θηλήσωση.

Τίποτε από το παρουσιαστικό της δεν θα με τραβούσε κοντά της, εάν δεν έπρόσεχα ότι η γυναίκα αυτή παρακολουθούσε με έκσταση τα παιχνίδια των παιδιών, που έτρεχαν στην άμμουδιά μισογυμνα, ψυμένα από τὸν ήλιο.

Καί έτσι, μία μέρα, τα χέρια μας συναντήθηκαν ενώ χαϊδεύαμε και οι δυο το ξανθόμαλλο κεφάλι ενός μικρού έργοιου τεσσάρων ετών, που το είχαμε θάψει από μιάν θαλασσιά γούβα, στην οποία είχε πέσει ενώ έτρεχε.

Η παρουσία της μικρής μου κόρης, που κατεγογγύεσε την αγαπητή μου κυρία, έγινε άσφομη να γνωρισθούμε καλύτερα μαζί. Καί τότε έμαθα ότι λεγόταν κυρία Ρομάλ και ότι ο άνδρας της, άξιωματικός του ναυτικού, έταξίδευε τώρα μακριά.

Έρριψακινδύνευσα τότε μιάν έρώτηση: —Θά έχετε βέβαια παιδιά, έ;

Η έρώτησις αυτή έκανε την κυρία Ρομάλ να καταληθθί από ταραχή. Άντελήφθη άμέσως ότι τα λόγια μου αυτά θά είχαν ευτηνίσει μέσα της άναμνήσεις πολύ θλιβερές.

—Είχα τέσσερα παιδιά, μου είπε τέλος, με υπόκωφη φωνή.

—Και... δεν σας έμεινε κανένα τώρα; Τα μάτια της συνομιλητριάς μου έλαμψαν από υπερήφανη χαρά.

—Ό! μου μένει ακόμα, μου άποκρίθηκε, ή μικρή μου Σιμόνη... Έβλεπε τότε σάρων ετών. Τό παιδί αυτό, αγαπητή μου κυρία, είνε όλη μου ή ζωή. Δεν ξέρετε πόσο λυπούμαι που αναγκάζομαι κάθε καλοκαίρι να τό άποχωρίζομαι. Έχει όμως ανάγκη άέρος του δουνού, ενώ έμένα ο γιατρός με διέταξε θαλασσινό άέρα. Κάθε καλοκαίρι λοιπόν στέλνω την Σιμόνη μου στην πεθερά μου, στις Άλπειες... Δεν βλέπω την ώρα τότε θά ξαναδω τό κοριτσάκι μου...

Από την ήμέρα εκείνη έρωτούσα τακτικά την κυρία Ρομάλ τί κάνει ή Σιμόνη της. Κατάλαβα ότι ή έρώτησις αυτή της προσέδινε ιδιαίτερη ευχαρίστησι και πολύ συχνά έφερνα επιτηδες τη σύζήτησι γύρω από τό κοριτσάκι της.

Κάπου - κόπου, έβλεπα τη φίλη μου άνησυχ.

—Καλά θά έκανα να φύγω, μου έλεγε. Έμαθα πώς ή Σιμόνη μου είνε κρυολογημένη. Περιμένω νέα της.

Προσπαθούσα να την καθησυχάσω. Η μεγάλη αυτή μητρική στοργή με συγκινούσε.

Σιγά - σιγά άνεπιτύχη μεταξί μας μία μεγάλη οικειότης, την οποία μονάχα δυο μητέρες μπορούσαν να γνωρίσουν. Είχα όμως προσέξει ότι κάθε φορά που την έρωτούσα κάτι σχετικώς με τον άνδρα της, ή κυρία Ρομάλ απέφευγε να μου άπαντήσει. Έφαντασθήκα ότι μου έκρυβε κάποιο θλιβερό οικογενειακό μυστικό και απέφευγα να της ξανακάνω τέτοιες έρωτήσεις.

Καί έτσι, κάθε καλοκαίρι συναντούσα στη Χρυσή Ακτή την αγαπητή μου κυρία Ρομάλ. Μου έδινε πληροφορίες για τη Σιμόνη της, με την πρόωρη άγάπτηξί της, για την ευφύια της.

Μία πρωτοχρονιά, ή κυρία Ρομάλ έστειλε ένα δώρο στην κόρη μου, από την

μακρινή έπαρχία όπου έμεινε μαζί με την Σιμόνη της. Της έστειλα και εγώ ένα δώρο για την Σιμόνη...

Μία μέρα πληροφορήθηκα τον θάνατο μιας εξαδέλφης μου, που έμεινε στο χωριό Χάς, κοντά δηλαδή στο Σαίν - Μαρτέν - Λά - Λίς, όπου καθόταν ή κυρία Ρομάλ με την κόρη της.

—Νά, μία μοναδική ευκαιρία, έσκέφθηκα, να γνωρίσω τη Σιμόνη. Η κυρία Ρομάλ θά χαρή πολύ που θά με ίδη.

Έπηγα, λοιπόν, με τό αυτοκίνητο στο σπίτι της εξαδέλφης μου, συλλυπηθήκα τους συγγενείς μου και, άφου έξετέλεσα τό θλιβερό αυτό καθήκον, έτραθήξα για τό χωριό της κυρίας Ρομάλ. Δεν άργησα να βρω τό σπίτι της, που μου τό είχε περιγράψει με όλες τις λεπτομέρειες κατά τις μακρές συνδιαλέξεις μας.

Μία γρηά με μπλε ποδιά και άσπρο σκούφο μου άνοιξε την πόρτα. Εζήτησα να ίδω την κυρία Ρομάλ. Η γρηά με έκύταξε κατάπληκτη.

—Έδώ δεν κάθεται καμιά κυρία Ρομάλ, μου είπε. Άν έμωσ θέλετε να δώτε την δεσποινίδα Αιμιλία...

Τη στιγμή εκείνη άνοιξε ή πόρτα και έμφανίσθηκε ή κυρία Ρομάλ. Έκανα να τρέξω κοντά της, αλλά στάθηκα άκίνητη στη θέσι μου, όταν άκουσα τη γρηά να της λέγει:

—Μήπως ξέρετε καμιά κυρία Ρομάλ, δεσποινίς Αιμιλία;

Είδα τότε την κυρία Ρομάλ να ώριφά, να κλονίζεται, να κοντεύει να πέση κάτω από την ταραχή της. Δεν ήξερα τί να ύποθέσω.

—Καλά, καλά, Αλγουστίνα, είπε τέλος ή φίλη μου στην υπηρέτρια, κατακλώντας την ταραχή της. Πήγαινε τώρα, άφησε μας μόνες με την κυρία. Θά της έξηγήσω...

Η φίλη μου μου έκαμε νόημα να την άκολουθήσω.

Καί όταν βρεθήκαμε στο σαλόνι, ή κυρία Ρομάλ έπεσε σε μία πολυθρόνα και άρχισε να κλαίει και να λή με λυγμούς:

—Σας είπα ψέματα! Σας είπα ψέματα!

Ακόμα δεν είχα συνέλθει από την κατόπληξί μου.

Τέλος, μία σκέψις έπέρασε από τό μυαλό μου και ρώτησα με περιέργεια:

—Καί ή Σιμόνη;

—Δεν υπάρχει Σιμόνη! Δεν έχω ούτε

άνδρα, ούτε παιδί... Ναι, εγώ είμαι ή δεσποινίς Αιμιλία, ή γεροντοκόρη...

Καί έπειδή εγώ εξακολουθούσα να την κυττάζω κατάπληκτη, εκείνη άρχισε να λή, με άπότομη έκρηξι άπελπισίας:

—Άλλοίμονο! Τί μου έκάματε! Έσκοτώσατε με τα χέρια σας την μικρή ευτυχία που είχα δημιουργήσει μόνη μου για τον έαυτό μου, την ευτυχία να είμαι σύζυγος και μητέρα... Δεν ξέρετε έσείς τί τρομερό πράγμα είνε να μην έχης κανέναν να σ' αγαπά, να μην έχης στη ζωή ένα άντικείμενο λατρείας και στοργής! Τα παιδια έχουν τις κοούκλες τους. Έτσι και εγώ είχα τό όνειρό μου. Είχα βρή επί τέλους έναν άνθρωπο — έσάς — που έπίστεψε στην ευτυχία μου. Καθ σιγά - σιγά κατάρθωσα να πιστέψω και εγώ εκείνα που σας έλεγα! Καί ήμουν τόσο ευτυχισμένη! Τώρα όμως που έμάθατε την αλήθεια, τό όραίο μου όνειρο διελύθη!

Καί ενώ ένοιωθα έναν κόμπο να άνεβαίνει στο λάρυγγά μου, έμπρός στη θανάσιμη άπελπισία της δυστυχισμένης αυτής γυναίκας, καταλάβαινα ότι ή τρέλλα της ήταν τό μόνο άσθθό που της έμεινε σ' αυτόν τον κόσμο και ότι είχα διαπράξει ένα άσυγχάρητο έγκλημα, σκοτώνοντας μέσα της τη γλυκειά αυταπάτη της...

ΚΟΛΕΤ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ

Όταν ή θρυθα περάσει τό τέταρτο έτος της ηλικίας της πρέπει να σφάζεται και να τρώγεται, γιατί ή μεγαλύτερη γέννησις των αυγών της γίνεται κατά τον τρίτο της χρόνο. Κατά τον τέταρτο γεννά λιγώτερα αυγά, αυτά όμως είνε μεγαλύτερα. Κατά τον πέμπτο χρόνο τρώει όσο και ή θρυθα των τριών χρόνων, γεννά όμως πολύ λιγώτερα αυγά. Οι νεαρές θρυθες γεννούν επί πλέον αυγά κατά τό φθινόπωρο ή περί τας άρχάς του χειμώνας, όποτε τα αυγά είνε ακριβώτερα, ενώ οι γερασμένες θρυθες ποτέ δεν γεννούν τον χειμώνα. Έκείνος που διατηρεί θρυθες, ενός, δυο, τριών και τεσσάρων χρόνων μπορεί να έχη φρέσκα αυγά σ' όλες τις εποχές του έτους. Τό κρέας της θρυθας διατηρείται σε άριστη κατάσταση μέχρι του τετάρτου έτους της ηλικίας της. Μετά τον τέταρτο χρόνο νίνεται σκληρό.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Πόσους έχθρους δεν θά είχε ο άνθρωπος, άν άκουε όσα λένε πίσω του οι φίλοι του...

Η φίλια άρκείται στο εισόδημα. Ό έρωσ τρώγει και τό κεφάλαιο.

Η άνηλικότης άμείβεται σ' αυτή τη ζωή. Η άρετή ; Στόν άλλον κόσμο...

Όλα φεύγουν, μόνον τα γεράματα έρχονται...

Η φίλια είνε ή προσωπίδα του έρώτος.

Η πιδ άχάριστη χρησιμοποίησις του χρόνου είνε ή άναμονή!

Μία γυναίκα είνε ευχαριστημένη μόνον όταν παντρεύεται. Καί γίνεται ευτυχισμένη μόνον όταν παίρνει τό διαζύγιό της.

Μη γυρεύετε από μία γυναίκα την καρδιά της. Μπορεί να έχη κατά τύχη και να σας την δώση.

Είναι κανείς κατά τό ήμισυ ένάρητος όταν έπηρε την άπόφασιν να γίνη.

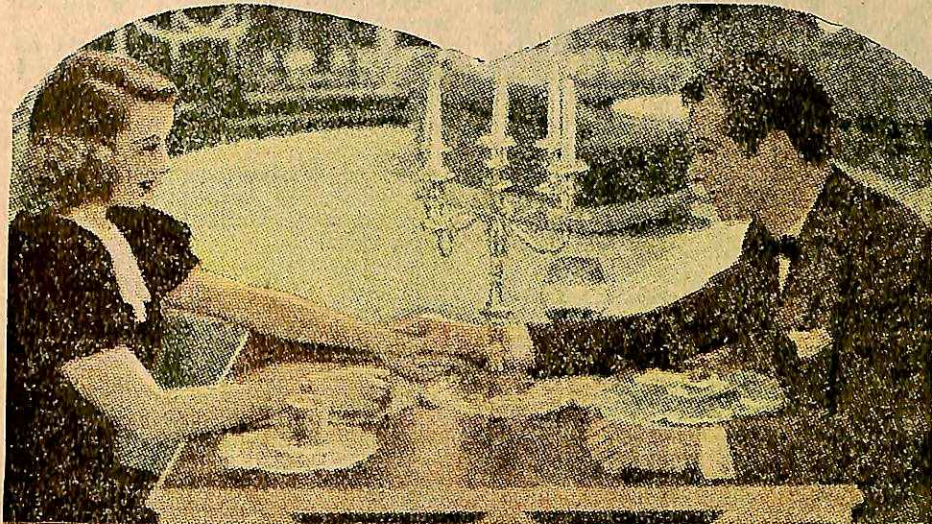
Όταν μιλή κανείς είνε σαν να σπείρη. Κι' όταν άκούη σαν να θερίξη.

Δεν υπάρχει άνθρωπος στόν όποιον να μην έστοίχιζε ακριβά τό γεγονός ότι ήλπισε.

Δεν μπορεί να έχη έχθρους όποιος δάποτε. Πρέπει ν' άξίζει κάτι για νάχη έχθρους.

Σκέπτεσθε πάντοτε την βραχύτητα της ζωής.

Δεν ξέρουμε την άξία των πραγμάτων παρά άφου τα χάσωμε.

ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΟΥ ΔΙΑΡΚΕΙ...

Διαδηματικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Είχαν περάσει τώρα δέκα δλόκληρα χρόνια, από την εποχή που ο Πιέρ Φαργκς και ή Μόνικα Λορέ είχαν ένώσει για πάντα τη ζωή τους.

Δέκα χρόνια!

Είμαστε πια ένα συνηθισμένο άνδρ-γυνοί, έσκεπτόταν ή Μόνικα. Κι' όμως άγαπιάσαστε πάντα ο Πιέρ κι' εγώ...

Την ήμέρα εκείνη, που ήταν ή δεκάτη έπέτειος των γάμων τους, θά την εώρταζαν όπως πάντα. Τό τραπέζι, τό βράδυ, θά ήταν, πιδ πολυτελές και ένα μεγάλο μπουκέτο λουλούδια θά τό έστόλιζε.

Ο Πιέρ θάρχόταν πιδ ένωρις από τό γραφείο του, θά την έφιλούσε στο μέτωπο και θά της έφιθύριζε μερικές τυπικές ευχές.

Κι' ώστόσο, ή Μόνικα έλάτρευε τό σύζυγό της. Άλλ' ένοιωθε μία περιέργη δειλία, κάθε φορά που αισθανόταν την άνάγκη να τό έκδηλώση τα αισθήματά της.

Πώς ήταν δυνατόν να τό κάμη;

Τα χρόνια αυτά που είχαν περάσει της έφαινονταν σαν μία άβυσσος, που είχε άνοιχθί άνάμεσα τους. Κι' έβρισκε πως ήταν κάπως περίεργη για δυο άνθρώπους που ζούν διαρκώς μαζί, επί τόσον καιρό, να μιλούν ακόμη για έρωτα ο ένας στόν άλλον.

Καί όμως... Άν μπορούσε... Άν έβρισκε μέσα της τη δύναμη!... Πόσα πράγματα δεν θά είχε να πη στόν Πιέρ...

Ήταν τώρα άπασχολημένη με τις τελευταίες προετοιμασίες του βραδυνού τραπέζιού, όταν, ξαφνικά, άκουσε τό τηλεφώνον να χτυπά.

Έτρεξε άμέσως και έπηρε στα χέρια της τό άκουστικό.

Στην άλλη άκρη του σύρματος ήταν ο Πιέρ.

—Πώς ; Έσύ είσαι, Πιέρ ; Έκαμε ή Μόνικα. Δεν θάρρης άπόψε να φάμε μαζί ;...

Άλλ' αυτό δεν είνε δυνατόν!... Θά άστειεύεσαι βέβαια... Θά φας μαζί με ένα φίλο σου ;... Δεν θά μπορούσες να τό αναβάλης για άλλη ήμέρα αυτό τό τραπέζι ;... Θέλεις, είπες, να μιλήσετε για ύποθέσεις ;... Θά μπορούσατε τότε νάρητε στο σπίτι... Όχι ; Δεν πρέπει ;...

Καλά, δει θυμώδης βέβαια, άλλ' αυτό με λυπεί πολύ... Φρόντισε τουλάχιστον να γυρίσης σύντομα...

Η Μόνικα άφησε τό άκουστικό.

Έπειτα έπεσε κουρασμένη στο ντιβάνι.

Ήταν περιττόν πια να συνεχίση τις προετοιμασίες για τό βραδυνό τραπέζι.

Έκείνο που προέβλεπε ήταν αλήθεια λοιπόν! Ο Πιέρ δεν την άγαπούσε. Διαφορετικά, δεν θά προτιμούσε να φάη μαζί με τό φίλο του, πράγμα που μπορούσε βέβαια να γίνη μιάν άλλη ήμέρα και όχι την

έπέτειο των γάμων τους. Καί έτσι ή δεκάτη έπέτειος δεν θά έμοιαζε σαν όλες τις άλλες...

Θά έμεινε μόνη λοιπόν εκείνο τό βράδυ. Ένα χτύπημα στην πόρτα την άπέσπασε από τους θλιβερούς ρεμβασμούς της.

Ήταν μήπως ο Πιέρ, που έγύριζε μετανιωμένος για τα λόγια που της είχε πη στο τηλέφωνο ;

Άλλ' όχι! Ένας μικρός της έφερνε ένα γράμμα. Η έπιγραφή ήταν γραμμένη με τη γραφομηχανή. Τό ίδιο και τό περιεχόμενο του.

Η Μόνικα τό εδιάβασε μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο.

Κυρία, έγραφε τό γράμμα, θά είσθε μόνη άπόψε. Εάν θέλετε να μάθετε τό λόγο, ελάτε άπόψε στις όκτώ, στο «Καμπαρέ της Χρυσής Ζωής». Θά ζητήσετε εκεί να σας άδηγήσουν στο ιδιαίτερο σαλόνι, που έχει κρατήσει ο σύζυγός σας.

Τό γράμμα δεν είχε ύπογραφή.

Η νεαρή γυναίκα ένοιωσε τό γόνάτά της να λυγίζουν.

Τώρα λοιπόν έξηγοούντο όλα. Ο Πιέρ θά είχε κάποιο ραντεβού εκείνο τό βράδυ. Μία άλλη γυναίκα είχε άσφαλώς μη μέσα στη ζωή του...

Δεν μπορούσε να ύπάρχη καμιά άμφιβολία γι' αυτό.

Τό τηλεφώνημα του Πιέρ και τό γράμμα αυτό την κατετοπίσαν άρκετά για τη διαγωγή του σύζυγου της.

Όστόσο, ήθελε να βεβαιωθεί.

Έτρεξε τότε στο τηλέφωνο και έπηρε τό «Καμπαρέ της Χρυσής Ζωής».

«Πώς ; της άπάντησε μία φωνή στην άλλη άκρη του σύρματος. Μάλιστα... Ο κύριος Φαργκς έχει κρατήσει ένα τραπέζι γι' άπόψε στις όκτώ... Τό νούμερο έπτά...»

Η Μόνικα δεν εδιάσασε καθόλου για την άπόφασιν που έπρεπε να πάρη. Θά έπήγαινε στο «Καμπαρέ της Χρυσής Ζωής». Δεν ήξερε ακόμη τί θά έκανε. Άλλ' ένοιωθε την άνάγκη να κάμη κάτι.

Δυο ώρες την έχωρίζαν ακόμη από τις όκτώ.

Η Μόνικα, χωρίς να καταλαβαίνη τί έκανε, έτρεξε στο δωμάτιό της και άρχισε να ντυνεται.

Έπειτα, ήρθε να σταθή έμπρός στο μεγάλο ρολόι του τοίχου.

Όταν τό έκκοιμης έσήμανε όκτώ παρά τέταστο, έτινάχθηκε σαν αυτόματο επάνω.

Έκατέβηκε έπειτα τις σκάλες και έμπήκε στο πρώτο ταξί, που συνήνησε μπροστά της, δίνοντας στον σάφορ τη διεύθυνσι του «Καμπαρέ της Χρυσής Ζωής».

Πόση ώρα διήρκεσε αυτή ή διαδρομή! Δέκα λεπτά ίσως. Καί όμως ή Μόνικα είχε την έντύπωση ότι βρισκόταν έναν δλόκληρο σάνα μέσα στο αυτοκίνητο.

Ο σάφορ έσταμάτησε τέλος έμπρός σε

μία πόρτα με πολύχρωμα λαμπιόνια. Ήταν ή είσοδος του «Καμπαρέ της Χρυσής Ζωής».

Ένας καρούμ έτρεξε άμέσως να δόθηση τη Μόνικα να κατεβή.

Η νεαρή γυναίκα έπέρασε μέσα στο κέντρο.

Ο κ. Φαργκς ; Εζήτησε με φωνή που έτρεμε έλαφρά.

Μάλιστα, κυρία, άπάντησε ένα φρακοφορεμένο γκαρσόνι. Περάστε...

Την ώδηγήσε τότε μέσα από έναν διάδρομο και έσταμάτησε έμπρός σε μία πόρτα.

—Έδώ είνε κυρία, είπε.

Η Μόνικα έχτύπησε έλαφρά.

—Έμπρός, έφώναξε μία φωνή από μέσα.

Ο σύζυγός της ήταν καθισμένος έμπρός σ' ένα τραπέζι με δυο σερόιςια.

Εσηκώθηκε άμέσως επάνω και ήρθε κοντά στη Μόνικα.

—Αγαπημένη μου, είπε. Ήρθες, λοιπόν ;... Πόσο άνυπομονούσα!... Έφοδόουν μήπως δεν έρθης...

—Με έπερίμενες... ; Έκαμε ή Μόνικα.

—Άλλά, φυσικά...

Η Μόνικα τον εκύτταξε χωρίς να καταλαβαίνη.

—Τό γράμμα αυτό... ; είπε.

—Εγώ σου τό έστειλα, Μόνικα... Η θελα να σου κάμω μιάν έκπληξι για τη δεκάτη έπέτειο των γάμων μας... Συχώρησε με αν σε έκανα να ύποθέρης λίγο...

Άλλά ήθελα να σε ίδω έξω από την άτιμόσφαιρα του σπιτιού, όπως την εποχή που είμαστε άνύπανδροι, για να σου πω πως σε αγαπώ πάντα.

Η Μόνικα έγειρε στην άγκαλιά του συζύγου της και ένα φίλι έσποφράγισε την ευτυχία τους...

ΠΙΕΡ ΜΠΑΝΣΑΚ

Α.Ο.Δ.Ο.

ΓΑΛΑΝΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ... ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ !

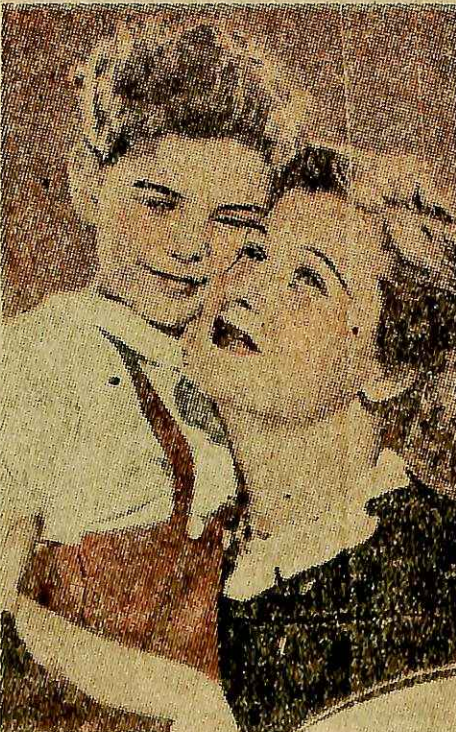
Ο ή άνθρωποι με γαλανά μάτια είνε περιζήτητοι σήμερα στην άγγλική αεροπορία ! Άπεδείχθη, γράφει μία άγγλική έφημερίς, ότι οι άνθρωποι με γαλανά μάτια, που υπηρετούν στα δομβαρδιστικά και καταδιωκτικά δεροπλάνα, διακρίνονται για την τόλμη και τις επιτυχίες των. Τούτο διότι —κατά τους ίατρούς — τα γαλανά μάτια έχουν μεγαλύτερη ευκινησία.

ΑΘΩΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

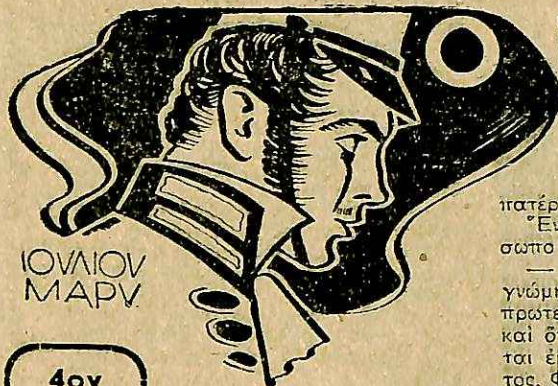
Ένας Λιβουανός, ο Κρίστιαν Βέλκοπ, έκότωσε την περασμένη εβδομάδα έναν γείτονα του. Τη στιγμή όμως που έβγαине από τό κτήμα όπου είχε διαπράξει τό έγκλημα, τον είδε ένας εξαδέλφος του θύματος, που άμέσως εκατάλαβε τί είχε συμβή, γιατί είδε τό αίματωμένο πουκάμισο του δράστη.

Ο τελευταίος αυτός, μαντεύοντας τη σκέψιν του άλλου, κατάρθωσε με μία πανουργία να τον κλείση στο σπίτι όπου είχε διαπράξει τό έγκλημα. Έπειτα άλλάξε πουκάμισο κι' έπηρε κατ' εύθειαν στην άστυνομία και είδοποιούσε ότι ένα έγκλημα είχε διαπράχθι στο τάδι μένος. Έτσι, ύστερα από λίγο, οι άστυνομικοί συνελάμβαναν τον άθών στο σπίτι του θύματος.

Η περιπέτεια όμως δεν τελειώνει εδώ. Όταν έγινε ή δική ο δολοφόνος παρουσιάσθηκε στο δικαστήριο ως μόνος μάρτυς κατηγορίας και ο κατηγορούμενος άθώς κατεδικάσθη σε είκοσαετή εірκή. Καθώς έβγαине όμως από τό δικαστήριο, αν και ήταν ύποάστηρη συνοδεία, έπληρώσε τον πραγατικών φωνία και τον έπνιξε με τα χέρια του, φωνάζοντας: «Τώρα είμαι πραγματικός φονιάς! Άξίζει τον κόπο να πάω στη φυλακή!»

Ο ΝΟΘΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

πατέρα μου και του αδελφού μου;

— Ένα θλιβερό χαμόγελο εφύπτισε το πρόσωπό της κυρίας ντε Πονταλές.

— Μαργαρίτα, είπα, είχα πάντοτε τη γνώμη ότι ο έρωας έπρεπε να παίξει τον πρωτεύοντα ρόλο στα ζητήματα του γάμου και ότι τα πάντα έπρεπε να παραμερίζονται εμπρός στην ιερότητα ενός αίσθηματος. Φοβούμαι όμως ότι αυτή τη γνώμη δεν την έχουν ούτε ο πατέρας σου, που δεν είναι καθόλου ρωμαντικός, ούτε ο αδελφός σου, που είχε πολύ φιλόδοξο και σκληρό. Και δεν πρόκειται να επιτύχης τη δική μου νόμο συγκατάθεσι. Αυτή την έχεις, κόρη μου. Άλλα για τον πατέρα και τον αδελφό σου δεν μπορώ να σου υποσχεθώ τίποτε.

— Έμεινε σκεπτική επί μερικές στιγμές και έπειτα είπε:

— Γιατί, αγαπητό μου παιδί, να μη μου μιλήσης πρωτίτερα γι' αυτό το αίσθημά σου; Θα σε ημποδίσω να προχωρήσεις. Ναι, Μαργαρίτα, θα σε ημποδίσω. Δεν έπρεπε να δώσεις το λόγο σου σ' αυτό το νέο... Βλέπω πολλά ανυπερέβλητα εμπόδια στο δρόμο σας...

— Η Μαργαρίτα είχε κατεβάσει τώρα το κεφάλι και δάκρυα έκλυον από τα μάτια της.

— Ω! Μητέρα μου! είπε. Δεν είναι δυνατόν ούτε ο πατέρας μου, ούτε ο αδελφός μου να μη θέλουν να με κάμουν ευτυχισμένη...

— Κόρη μου, είπε με καλωσύνη η κυρία ντε Πονταλές, και ο πατέρας σου και ο αδελφός σου θέλουν δέβαινα να σε κάμουν ευτυχισμένη και πολύ μάλιστα. Άλλ' αντιλαμβάνονται την ετυχία μ' ένα τρόπο τελείως διαφορετικό από σένα. Και αυτό ακριβώς είναι εκείνο που φοβούμαι περισσότερο... Τέλος, θα ιδούμε τι πρόκειται να γίνει... Μου είπες, Μαργαρίτα, ότι ο κύριος Ρεμοντέ θα έβη να με ιδη...

— Αύριο, μητέρα...

— Είπε καλύτερα αύριο, γιατί με αυτό τον τρόπο τερματίζεται η εξαιρετικά λεπτή θέσις που υπάρχει μεταξύ σας και που δεν μπορεί να παραταθεί χωρίς κίνδυνο για την υγεία σου...

— Τι θα απαντήσετε, μητέρα, στην αίτησή του;

— Πολύ λίγα πράγματα, παιδί μου. Θα το πω ότι δεν έχω καμμία αντίρρηση γι' αυτό το γάμο, άλλ' ότι οποιαδήποτε και να είναι η θέλησις του πατέρα σου θα υποταχθώ σ' αυτή. Και σου συνιστώ να κάμης και συ το ίδιο, Μαργαρίτα.

— Ω! Μητέρα, έκαμε η νέα, ποτέ δεν θα γίνει σύζυγος κανενός άλλου...

— Η Θηρεσία την έπληρε στην άγκαλιά της.

— Ο έρωας συνοδεύεται πάντοτε από λύπες και στενοχωρίες, είπε. Άς ελχηθούμε στο Θεό να κνη συμβή το ίδιο και με σένα...

— Την άλλη ημέρα, ο Ιουλιανός Ρεμοντέ, άπαστράππων μέσα στη χρυσοκέντητη στολή του, έπληρε στην έπαυλη όπου έμενε η οικογένεια της Μαργαρίτας και έζήτησε να ιδη την κυρία ντε Πονταλές.

— Η Θηρεσία έμενε μέσα σ' ένα σαλόνι, που ήταν ευθισμένο στο μισοσκόταδο.

— Η κυρία ντε Πονταλές ήταν καθισμένη σε μια μεγάλη πολυθρόνα και, όταν είδε το νεαρό άξιωματικό, του έκαμε νεύμα να πλησιάσει.

— Ο Ιουλιανός υπεγκλίθη βαθύτατα μπροστά της και, με φωνή που μόλις άκουγόταν, είπε:

— Κυρία, η Μαργαρίτα θα σας άμολόγησε άσφαλώς τα πάντα, σε τρόπο που νομίζω ότι είναι περιττό να σας έκθω το σκόπο της επισκέψεώς μου... Την άγαπώ, κυρία, και η μοναδική μου έπιθυμία είναι να την κάμω ευτυχισμένη...

— Καθήστε, κύριε, είπε η Θηρεσία, δειχνοντας ένα κάθισμα στο νέο.

— Εκείνος εκάθησε στο κάθισμα που του είχε υποδείξει η κυρία ντε Πονταλές και έζηκούθησε:

— Κυρία, γνωρίζω ότι το αίσθημά μου είναι τολμηρό και ακόμη περισσότερο τολμηρό η αίτησις που έρχομαι να σας κάμω... Σας παρακαλώ όμως να με συγχωρήσετε...

— Η Θηρεσία έδυσκολεύετο να απαντήσει. Τέλος είπε:

— Η Μαργαρίτα δεν μου απέκρυψε τίποτε, κύριε. Γνωρίζω τα πάντα τώρα. Έλπηθήκα όμως πολύ γιατί η κόρη μου έβράδυσε τόσο να μου μιλήση... Ίσως αυτό θα ήταν καλύτερο και για κείνη και για σάς αν μου μιλούσε πρωτίτερα...

— Μια θανάσιμη ώχράτης άπλώθηκε επάνω στα χαρακτηριστικά του Ιουλιανού.

— Κυρία, είπε, θα έχω μήπως το δυστύχημα να άκούσω από τα χείλη σας ότι άπορρίπτετε την αίτησή μου;

— Όχι, κύριε, άπήντησε η κυρία ντε Πονταλές, δεν θα σας προξενήσω αυτή τη λύπη, αλλά...

— Άλλά; έρώτησε με αγωνία ο Ιουλιανός, βλέποντας τη σκυθρωπή έκφρασι, που είχε πάρει τώρα το πρόσωπο της κυρίας ντε Πονταλές.

— Η θέλησις μου δεν έχει καμμία άξια, έξηκούθησε η Θηρεσία και η συγκατάθεσις μου δεν θα σας ώφεληση σε τίποτε. Πρέπει να επιτύχεται τη συγκατάθεσι του κ. ντε Πονταλές... Ο σύζυγός μου θα είναι έδώ άπόψε η αύριο το πρωί...

— Άλλά, κυρία, έκαμε ο Ιουλιανός, πρέπει να φύγω σήμερα για το σύνταγμα μου.

— Πού μένετε;

— Στη Βαντόμ.

— Δεν μπορείτε να πάρετε μια μικρή παράτασι της άδειάς σας;

— Φοβούμαι ότι δεν θα μου την δώσουν.

— Και όμως θα έπρεπε να ιδήτε τον σύζυγό μου.

— Θα κατορθώσω ίσως, έπειτα από μερικές ημέρες να πάρω μια νέα άδεια.

— Έλάτε τότε, κύριε, είπε η Θηρεσία. Ο σύζυγός μου θα παραμείνη επί αρκετές ημέρες έδώ και έλπίζω ότι θα μπορέσετε να τον συναντήσετε.

— Μου επιτρέπετε να έλπίζω, κυρία;

— Δεν θα σας ώφελοῦσε σε τίποτε, κύριε, η έλπις που θα σας έδινω. Σας έπανα λαμβάνω ότι μόνον η άπόφασις του συζύγου μου έχει άξια και αυτήν δεν μπορώ να την προξενήσω.

— Ο Ιουλιανός έκαμε μια νέα υπόκλησι και έφυγε.

— Έπειτα έγκατέλειψε το σπίτι των Πονταλές και διηυθνή προς το δάσος. Μια τρομερή άμνησις τον έβασάνιζε.

— Παρά τα μετρημένα λόγια της κυρίας ντε Πονταλές είχε καταλάβει από την έκφρασι και τον τρόπο της όμιλσις της ότι θα είχε σ' αυτή μια πολυτίμη σύμμοχο. Και όμως κάτι του έλεγε μέσα στην ψυχή του ότι η υποστήριξις της δεν θα ήταν έσον θα έπρεπε άποτελεσματική.

— Επρωχωρούσε τώρα με σκυμμένο το κεφάλι και βυθισμένος στις σκέψεις του, που, χωρίς να είναι θλιβερές, δεν ήταν όμως και καθόλου ευχάριστες.

— Ετσι, έπέρασε εμπρός από τη Μαργαρίτα, που τον έπεριμενε κοντά στο μικρό άλσος, χωρίς να την ιδη καθόλου.

— Λοιπόν; έκαμε η νέα, τρέχοντας κοντά του.

— Ο Ιουλιανός της έξηφρασε τους φόβους του.

— Και η Μαργαρίτα επίσης άνησυχούσε. Τα λόγια της μητέρας της άνηχούσαν άκόμη σ' αυτή της.

— Ένα σκετεινό σύννεφο έκρεμόταν τώρα επάνω από το δρόμο της ζωής της. Ο άνεμος της άνότης της θα είχε άραγε τη δύναμι να το διαλύση ή μήπως η βροχή που έκλεινε μέσα του το σύννεφο αυτό θα έξεσπούσε μια μέρα με μονία επάνω σ' αυτή και τον άγαπημένο της;

— Ο Ιουλιανός της άφηγήθη τη συνωμλία που είχε με τη μητέρα της και δεν της απέκρυψε καθόλου ότι δεν ήταν δ-

σον θα ήθελεν ένθουσιασμένος.

— Είπε άλήθεια, είπε η Μαργαρίτα, ότι η μητέρα μου θα παίξει πολύ μικρό ρόλο σ' αυτή την υπόθεσι. Το πάν θα έξηαρτηθή από τον πατέρα και τον αδελφό μου. Άλλά έχω έμπιστοσύνη. Ιουλιανέ. Η άγάπη μας είναι τόσο μεγάλη, που θα μάς βοηθήση να υπερνικήσωμε όλα τα εμπόδια.

— Οι δυο νέοι έχωρίσθηκαν κατόπιν.

— Ο Πονταλές έφθασε την άλλη ημέρα στο Μπλουά. Δυο δε ημέρες άργότερα, έφθασε από τη Μασσαλία, όπου είχε άποδιδασθή και ο Αντώνιος, γυρίζοντας από τις Ίνδιες.

— Ο Ιουλιανός είχε στείλει στο διάστημα αυτό προς την κυρία Πονταλές μια έπιστολή, με την όποια της έκανε γνωστό ότι θα έπαιρνε το θάρρος να έλθη την έρχομένη Κυριακή, για να έπισκεφθή τον σύζυγό της.

— Η Θηρεσία το άνεκοίνωσε στην κόρη της.

— Δεν νομίζεις, μητέρα, είπε η νέα, ότι θα ήταν καλό να μιλήσωμε από τώρα στον πατέρα μου; Η αλφινιδαστική αίτησις του Ιουλιανού ίσως τον κάμη να άρνηθή.

— Έχεις δίκιο, παιδί μου, είπε η κυρία Πονταλές. Θα μιλήσω άπόψε στον πατέρα σου.

— Είχε περάσει τώρα μια έβδομάδα από την ημέρα του θανάτου του στρατηγού ντε Σαβερνύ. Άλλ' ο Πονταλές δεν είχε ακόμη συνέλθει από την ταραχή και τη συγκίνησι που του είχε προκαλέσει ο θάνατος του τόσον έπιστηθίου φίλου του.

— Έβραρούσε τον έαυτό του, ως ύπαιτιο του θανάτου του και έκοκκίνιζε κάθε φορά που έπενονόσε από το μυαλό του ή άνισμνσις της άνοστησις του.

— Γι' αυτό η έκπληξις και η λύπη του ύπαιτιο πολύ μενάλη, όταν η Θηρεσία του έμίλησε για τον έρωτα της Μαργαρίτας και του Ιουλιανού.

— Ο Πονταλές υπεραγαπούσε την κόρη του.

— Άλλ' έως την έπονη εκείνη την έβραρούσε σαν παιδί άκούη.

— Επί αρκετά λεπτά τώρα, παρέμεινε άφωνος, χωρίς να μπορή να άρθρώση ουτε λέξι.

— Έπειτα είπε, ζητώντας να βρή μια υπεφυγή.

— Θεωρεί ως έρωτα τη φιλία που αίσθανέται γι' αυτό το νέο. Είμαι δέβαιος ότι δεν τον άγαπάει και ότι άν τον λησμονήση πολύ γρήγορα.

— Αμφιβάλλω γι' αυτό, πολύ, φίλε μου, είπε η σύζυγός του.

— Πώς άφήσαμε, χωρίς να το προσέξαμε καθόλου, να άναπτύξη αυτή η φιλία; έρώτησε ο Πονταλές.

— Άλλά μήπως μπορούσε κανείς να προμαντεύση ότι η φιλία αυτή θα μετετρέπετο σε έρωτα;

— Ο βιομήχανος παρέμεινε επί μερικά λεπτά σκεπτικός.

— Αυτό είναι πολύ δυσάρεστο, έκαμε σε λίγο.

— Η θέλησις σου θα είναι και δική μου, είπε η Θηρεσία. Είπα στη Μαργαρίτα ότι δεν πρέπει να υπολογίζη στην υποστήριξι μου και ότι δεν θα άντιταχθώ στην άπόφασι σου οποιαδήποτε και αν είναι.

— Επίτρεψέ μου όμως να σου πω, φίλε μου, ότι ο κ. Ιουλιανός Ρεμοντέ είναι άξιόλογος νέος. Είναι άλήθεια δέβαινα ότι είναι πτωχός, άλλα έκτός απ' αυτό το εμπόδιο, δεν βλέπω κανένα άλλο στην ένωσι του με την Μαργαρίτα. Και η γνώμη μου, άλλως τε, ήταν, γιατί σε άκουσα πολλές φορές να το λες, ότι δεν έπρεπε να άποδλέψουμε στον πλοῦτο, άλλα στην ευτυχία της κόρης μας.

— Είπε άλήθεια, είπε ο Πονταλές.

— Και, σε λίγο, έπροέθεσε σιγά, σαν να μιλούσε στον έαυτο του.

— Τώρα όμως τα πράγματα έχουν μεταβληθή.

— Η Θηρεσία δεν θα μπορούσε να μαντεύση ποτέ τη σημασία που είχαν αυτά τα λόγια.

— Τί συμβαίνει, λοιπόν; έρώτησε με ταραχμένο ύφος.

— Άγαπητή μου Θηρεσία, είπε ο Πονταλές, σε άφησα ως σήμερα να άγνοήσι τη θέσι μου, γιατί δεν ήθελα να σε κάμω να συμμερισθής τις θλίψεις μου. Τώρα όμως νομίζω ότι μπορώ να σου πω τα πάντα, γιατί ο κίνδυνος που μάς άπειλούσε δεν ύπάρχει πιά...

— Με τρομάζει, φίλε μου.

— Έκείνο λοιπόν που σου είχα άποκρύψει, ένσένχιζε ο Πονταλές, είναι ότι ένκινδυνεύσαμε να καταστραφούμε.

— Κι' εγώ δεν είχα υποπτευθή τίποτε! έκαμε η Θηρεσία.

— Για ποιο λόγο; Σε τί θα έξηρσίμευε εάν το ήξερες;

— Θα σε παραγορούσα, φίλε μου και θα σε ένεδάρρυνα.

— Ευτυχώς όμως ένας φίλος μου με έβοήθησε την τελευταία στιγμή, είπε ο Πονταλές. Πρέπει να σου πω τώρα το όνομά του, για να τον ευγνωμονήσι πάντοτε και για να προσεύχεσαι στο Θεό για την ψυχή του...

— Ποίος λοιπόν είναι αυτός ο φίλος σου; έρώτησε η Θηρεσία.

— Ο στρατηγός ντε Σαβερνύ, άπήντησε ο σύζυγός της. Μου έδωκε δάκλση σχεδόν την περιουσία του. Χάρις στη συνδρομή αυτή, κατόρθωσα να συγκρατηθώ και να διατηρήσω τις έπιχειρήσεις μου. Σήμερα η θέσις μου είναι πολύ καλύτερη από πριν και έλπίζω ότι, έπειτα από μερικά χρόνια, θα άποκτήσω, ότι έχω χάσει και θα μπορέσω έτσι να έξοφλήσω το χρέος μου προς τον γιοιό του Σαβερνύ. Άλλα το μέλλον είναι άδέβαιο, Θηρεσία. Εάν παντρεύω τη Μαργαρίτα χωρίς προίκα, θα άναγκασθώ να φανερώσω τη δυσάρεστη θέσι, στην όποια θρισκόμαστε. Και αυτό δεν μπορεί, ούτε πρέπει να γίνει. Άλλα από το άλλο μέρος, δεν μπορώ να της δώσω την προίκα που έχω άρίσει άλλοτε, γιατί τέτοια προίκα

δεν ύπάρχει σήμερα.

— Νομίζω ότι ο κ. Ιουλιανός Ρεμοντέ δεν θα έχη καμμία αντίρρηση να πανδρεύη τη Μαργαρίτα χωρίς προίκα, άφου την άγαπά. Και έπειτα μπορούμε να άναβάλωμε τον γάμο για άργότερα...

— Ο Πονταλές έκίνησε με πικρία το κεφάλι.

— Ο Σαβερνύ, μου έξωμολογήθηκε ένα μυστικό, προτού να πεθάνη. Ο υίός του Γεώργιος άγαπά τη Μαργαρίτα και έπιθυμεί να την κάμη σύζυγό του. Ο φίλος μου, πεθαίνοντας, μου έζήτησε λοιπόν το χέρι της κόρης μας και του έδωκα την ύπόσχεσι μου... Μην ξεχνάς, Θηρεσία, ότι την ύπόσχεσι αυτή την έδωκα προς ένα έτοιμοθάνατο...

— Δυστυχισμένη Μαργαρίτα! έκαμε η κυρία Πονταλές, άφίνοντας ένα στεναγμό.

— Μπορούσα να του άρνηθώ την τελευταία αυτή χάρι που μου έζήτησε;

— Όχι, δέβαινα, άπάντησεν η Θηρεσία.

— Όπως βλέπεις, λοιπόν, έξηκούθησε ο σύζυγός της, ο γάμος της Μαργαρίτας με τον κ. Ρεμοντέ είναι έντελως άδύνατος. Θέλεις να του το άνακοινώσης έσύ;

— Δεν θα με έδυσκόλευε να το κάμω...

— Βέβαια, αν δεν ύπήρχε αυτό το εμπόδιο, δεν θα είχα καμμία αντίρρηση στο γάμο του με την κόρη μου. Άλλα τώρα αυτός ο γάμος δεν μπορεί να γίνει!

— Η Θηρεσία έβγήκε σε λίγο από τη γραφείο του συζύγου της και άπεσύρθη στο δωμάτιό της.

— Η Μαργαρίτα την έπερίμενε με αγωνία.

— Είδε το συλλογισμένο ύφος της μητέρας της και ένα ρίγος διέτρεξε όλόκληρο το σώμα της.

— Λέγε, μητέρα μου, ίκέτευσε. Μίλησέ μου... Τι σου άπάντησε ο πατέρας σου;

— Φτωχό μου παιδί, έκαμε η Θηρεσία. Σου είπα ότι η λύπη συνοδεύει πολλές φορές τον έρωτα. Έχεις τη δύναμι να ύποφέρης;

— Στα λόγια αυτά, λυγμοί έτάραξαν το σώμα της Μαργαρίτας, ενώ χονδρά δάκρυα έκλυον από τα μάτια της.

— Ο πατέρας μου δεν θέλει λοιπόν; έρώτησε με σβυσμένη φωνή.

— Όχι, Μαργαρίτα. Μου είπε ότι ο γάμος αυτός είναι τελείως άδύνατος. Και, έπειτα από τη συνωμλία μας, μπορώ να σε θεοβάλω ότι τίποτε και ποτέ δεν θα τον κάμη να μεταβάλη την άπόφασί του.

— Το πρόσωπο της νέας έγινε έσφαικό ώχρo, τα χέρια της έκίνηθησαν στο κενό και το σώμα της σωριάστηκε με μιάς στην άγκάλη της μητέρας της.

— Η Μαργαρίτα είχε λιποθυμήσει.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

— Όκτω ημέρες είχαν περάσει από τα τελευταία αυτά γεγονότα.

— Η Μαργαρίτα είχε χύσει κατά το διάστημα αυτό κρουνούς δακρύων, προς μεγάλη έκπληξι του αδελφού της, που έβραρούσε άνεξήγητη και μάταιη αυτή τη θλίψη της.

— Ο Αντώνιος ήταν ένας ισχνός νέος, με ψηλό και έπιβλητικό παράστημα.

— Ένα μικρό κατάμαυρο μoustάκι έκάλυπτε το επάνω χείλος του, κάνοντας πιά άρρενωπή τη φυσιογνωμία του.

— Τα μάτια του ήταν ζωνηρό και έξεφραζαν τη θέλησι και την άκαμπτη άποβασιστικότητα.

— Ένοιαζε κανείς σ' αυτόν, άμέσως μόλις τον έβλεπε, μια άπεριόριστη φιλοδοξία, που δεν θα ύποχωρούσε εμπρός σε τίποτε, για να φθάση στον σκοπό της.

— Κατά δέκα χρόνια μεγαλύτερος από την αδελφή του, δεν είχε αισθανθή ποτέ γι' αυτή μια πραγματική άγάπη.

— Η Μαργαρίτα είχε άδύνατο και άτολμο χαρακτήρα.

— Ο Αντώνιος, αντίθέτως, είχε χαρα-

— Δεν έχεις τίποτε να φοβηθής, του είπα. Ο,τιδήποτε και αν συμβή, θα σε άγαπώ πάντοτε...

— Σε λίγο, η νέα είπε:

— Αύριο ο πατέρας μου θα έλθη στο Μπλουά. Είναι πολύ λυπημένος κατά τον τελευταίο καιρό, γιατί έχασε έναν από τους πιά έπιστηθίους φίλους του, τον στρατηγό ντε Σαβερνύ...

— Ά! έκαμε ο Ιουλιανός. Έσκότωθηκε, νομίζω, σε μονομαχία...

— Ακριβώς. Ο κ. ντε Σαβερνύ και ο πατέρας μου ήταν πολύ φίλοι και συναντο από την έποχή που έπήγαιναν μαζί στο σχολείο...

— Δεν έγνωρίζω το στρατηγό, είπε ο Ιουλιανός. Άλληγήθηκα εμπρός στη Σεβαστούπολι πλιά στο γιοιό του, τον ύπολοχαγο Γεώργιο ντε Σαβερνύ.

— Ο πατέρας μου θα μείνει μερικές έβδομάδες μαζί μας, είπε η Μαργαρίτα. Ίσως μάλιστα να γυρίσωμε μαζί στο Παρίσι. Περιμένω επίσης και τον αδελφό μου Αντώνιο, που έπιστρέφει από τις Ίνδιες.

— Όπως βλέπεις, όλα τα μέλη της οικογένεας μου θα συγκεντρωθούν έδώ σε λίγο. Αυτό όμως δεν πρέπει να σε τρώει, άλλα να σου δίνη θάρρος. Αύριο, θα έλθης να ιδής τη μητέρα μου, που είναι τόσο καλή... Έτσι, θα έχης στο πρόσωπό της έναν ακόμη σύμμοχο...

— Εκείνο το βράδυ έχωρίσθηκαν, άφου ο Ιουλιανός ύπεσχεθή στη φίλη του ότι, την άλλη ημέρα, θα έπήγαινε να ιδη τη μητέρα της.

— Όταν η Μαργαρίτα έπέστρεψε στο σπίτι της, έτρεξε άμέσως στο δωμάτιό της κυρίας ντε Πονταλές.

— Η Θηρεσία διατηρούσε ακόμη στο παρουνιστικό της την ώραία και γοητευτική εκείνη έμφάνισι, που είχε άλλοτε τόσο σαγηνεύσει τον στρατηγό ντε Σαβερνύ. Άλλ' η έκφρασις της έφανέρωνε πάντοτε μια θλίψη, μια άπογοήτευσι ίσως από τη ζωή.

— Έχασμoγέλασε, όταν είδε τη Μαργαρίτα.

— Πώς έπέρασε την ημέρα σου σήμερα, άγαπημένο μου παιδί;

— Η νέα δεν άπήντησε άμέσως σ' αυτή την έρώτησι. Έρριξε προηγουμένως ένα βλέμμα γύρω της, σαν να ήθελε να θεβαιωθεί ότι κανείς άλλος δεν θα άκουγε εκείνα που επρόκειτο να πη στη μητέρα της.

— Έπειτα, ήλθε κοντά στη Θηρεσία και, γονατίζοντας μπροστά της, της έξωμολογήθη την άγάπη που την συνέδεε με τον Ιουλιανό και την άπόφασί που είχαν πάρει και οι δυο να ένώσουν για πάντα τη ζωή τους.

— Κατόπιν, άφου έτελείωσε την άφήγησί της, έπερίμενε.

— Μητέρα μου, είπα σε μια στιγμή. Δέλεπας την παρατεινόμενη σιωπή της κυρίας ντε Πονταλές, δεν έχεις τίποτε να μου πητε; Μήπως αυτά που σας είπα σας έκαμαν να στενοχωρηθήτε;

— Όχι παιδί μου, άπήντησε με άγαθότητα η κυρία ντε Πονταλές, άλλα σκέπτομαι τις πιθανότητες που έχει να πραγματοποιηθ αυτός ο γάμος.

— Τον βρίσκετε δύσκολο;

— Άρκετά, αγαπητό μου παιδί.

— Και δεν θα μάς δοθήσετε, μητέρα, για να κατανικήσωμε την αντίδρασι του

κτῆρα απότομο και επίτακτικό. Έθεωρούσε την αδελφή του σαν ένα κατώτερο ον και γι' αυτό δεν απέδιδε ποτέ σημασία, ούτε στις σκέψεις, ούτε στις πράξεις της.

Ποτέ δεν είχαν έκμυστηρευθεί τίποτε ο ένας στον άλλον, ποτέ δεν είχαν ανταλλάξει μεταξύ τους λόγια θερμά, και τρυφερά.

Οι καρδιές τους παρέμεναν έντελως ξένες.

Ο κ. Πονταλές εθεώρησε απαραίτητο να κάνει γνωστά στον Αντώνιο όλα εσα είχαν συμβεί.

Η εξομολόγηση αυτή υπήρξε πολύ σκληρή για τον γέροντα.

Ευρέθηκε στην ανάγκη να ταπεινωθεί εμπρός στον γιο του και να υπομείνει το βλέμμα του, ενώ εκαταλάβαινε πολύ καλά την περιφρόνηση που ενέπνεε στον Αντώνιο η ανανδρία που είχε δείξει απέναντι του Ζακλαίν.

Όταν όμως έμαθε ότι ο Σαβερνύ, μη έχοντας πια εμπιστοσύνη στον πατέρα του, ζήτησε να έχει γραπτή την απόδειξη της ατιμίας του και ότι παρέδωσε το σχετικό έγγραφο στον γιο του και τον Μπριάρ, τα μάτια του έλαμψαν από λύσσα.

Ελθμόνησε τον σεβασμό που όφειλε στον πατέρα του και έγελωσε με σαρκαστικό και περιφρονητικό ύφος.

— Έπειτα από λίγες στιγμές, είπε: — Η Μαργαρίτα θα παντρευθεί τον Γεώργιο ντε Σαβερνύ.

— Ξέρεις ότι αγαπάς Ξλλον;

— Ο Αντώνιος ανασήκωσε τους ώμους.

Ο πατέρας του του άφηγηση τότε τί είχε συμβεί.

— Ο Ιουλιανός Ρεμοντέ, είπε, θα έρθει να την ζητήσει σε γάμο...

— Αναλαμβάνω. Εγώ να τον δεχθώ, έκαμε ο Αντώνιος. Και μπορείτε να είσθε βέβαιοι ότι δεν θα ξανάρθει άλλη φορά.

Και, πράγματι, έτσι έγινε.

Αυτός εδέχθηκε τον Ιουλιανό.

Η καρδιά του νεαρού αξιωματικού έκτυπαε από συγκίνηση, καθώς διευθύνετο στο σπίτι των Πονταλές.

Ήξερε ότι τα πάντα: η ζωή, η ευτυχία ή η δυστυχία του, εξαρτώντο από το διάβημα που έπρόκειτο να κάνει.

Και, ενώ ανέβαινε τη μαρμαρίνη σκάλα του σπιτιού, έπροσπαθούσε να δώσει θάρρος στον εαυτό του.

— Αν την έβλεπα τουλάχιστον! έσκεπτόταν. Από το ύψος της θα μπορούσα ίσως να μαντεύω κάτι...

— Αλλά δεν διέκρινε πουθενά τη Μαργαρίτα.

Στην είσοδο του σπιτιού, συνήντησε ένα θαλαμηπόλο με στολή, που τον ωδήγησε σε ένα σαλόνι.

Από εκείνη τη στιγμή, δεν έκκεφθηκε τίποτε πια.

Τα μνημόνια του έκτυπαεσαν δυνατά και παρ' όλες τις προσπάθειές του, ο Ιουλιανός δεν κατάρρωσε να διατηρήσει την ψυχραιμία του.

Στο δωμάτιο, όπου τον ωδήγησαν, ήρθε μια στιγμή έπειτα και ο Αντώνιος ντε Πονταλές.

Οι δυο νέοι έχαιρέτησαν ο ένας τον άλλον: ο Αντώνιος με ψυχρότητα, ο Ιουλιανός με συστολή.

Εγνωρίζοντο, γιατί πολλές φορές είχαν συναντηθεί στο γειτονικό δέσος και είχαν παίζει εκεί όταν ήσαν νέοι.

— Αλλά ο Αντώνιος προσεποιήθηκε ότι δεν τον είχε γνωρίσει.

— Ο κύριος, έκαμε με έρωτηματικό ύφος.

— Ο Ιουλιανός εκατάλαβε άμέσως ότι είχε έναν έχθρο απέναντί του.

— Ενόμιζα ότι θα έβλεπα τον κ. ντε Πονταλές, τον πατέρα σας, είπε ο Ιουλιανός, αποπειρόντας να απαντήσει στην έρώτησή του νέου και να του κάνει γνωστό το όνομά του, όπου εκείνος το γνώριζε τόσο καλά. — Επιδιμούσα — συνέχισε — να τον άπασχολήσω για ένα ζήτημα πολύ λεπτό και σοβαρό. Είχα την γνώμη ότι η κυρία ντε Πονταλές του εί-

χε κάνει λόγο για την έπισκεψή μου...

— Πράγματι, κύριε Ρεμοντέ, είπε ο Αντώνιος, ο πατέρας μου έπεριμένε την έπισκεψή σας. Η μητέρα μου του είχε μιλήσει για σας και του είχε εξηγήσει το σκοπό για τον οποίο ήθέλατε να τον ιδείτε. — Αλλά μια εξαιρετικώς έπείγουσα εργασία ήνάγκασε τον πατέρα μου να φύγει από το Μπλουά. Θά άπουσιάζει έπί: πολλές ημέρες και μου άνέθεσε να σας δεχθώ και να σας δώσω την άπάντησή στην αίτησή που πρόκειται να κάμετε.

— Και η άπάντησή αυτή ποιά είναι, κύριε; έρώτησε ο Ιουλιανός, με φωνή που έτρεμε.

— Η άπάντησις είναι, κύριε, ότι ο πατέρας μου άντιλαμβάνεται την τιμή που του κάνετε, ζητώντας την κόρη του ως σύζυγό σας. Είναι δε βέβαιοι ότι θα την εκάνετε εύτυχισμένη. Ο πατέρας μου σας γνωρίζει... κύριε και γνώριζε έπίσης και τον πατέρα σας... τον μπάριον - Ρεμοντέ. — Ήταν ένας πολύ καλός άνθρωπος... Ο πατέρας μου μου έμειλες πολλές φορές γι' αυτόν. Όταν έπήγαινε να κυνηγήσει, τον έπαιρνε μαζί του για να του κρατάει το σασκιδιό του. — Έπειτα, όταν ο πατέρας μου έγύριζε στο σπίτι, ο μπάριον - Ρεμοντέ έρχοταν και αυτός έδώ και έμενε μαζί με τους υπηρέτες, στην κουζίνα, για να πιη κανένα ποτηράκι κρασί. Ο πατέρας σας, κύριε, ήταν ένας από τους πιο άφωτισμένους υπηρέτες του σπιτιού μας και θα έπιθυμούσα και εγώ να σας έκανα γαμβρό μου... Δυστυχώς...

— Εσταμάτησε, θέλοντας να άπολαύσει τη συγκίνηση που τα λόγια του είχαν προκαλέσει στον νεαρό αξιωματικό.

— Ο Ιουλιανός είχε βέβαια άντιληφθεί όλη την προσδλητική ειρωνεία, που έκρυβόταν πίσω από τα λόγια του Αντωνίου.

— Αλλά συνεκράτηθε. Δεν ενόμιζε ότι έπρεπε να έλθει σε διαξίφισμους με τον άδελφό εκείνης, με την οποία έπιθυμούσε να συνδέσει την ζωή του.

— Ελάτρευνε όμως τον πατέρα του και τα λόγια που είχε άκούσει τον είχαν άναστατώσει.

— Κύριε, είπε, ο πατέρας μου ήταν βέβαια πτωχός, αλλά κανείς νομίζω δεν μπορεί να άρνηθεί την τιμιότητα και την ευθύνητά του. Θα ήθελα έπίσης να σας πληροφορήσω, άν το άγνοήτε, ότι ο πατέρας μου υπηρετούσε το κράτος και άχι τον πατέρα σας. Τέλος, θα ήθελα να σας υπενθυμίσω άκόμη ότι ο πατέρας μου, όπως θα το είχατε προσέξει άσφαλώς, έφερε στο σπίτιος του την ταϊνία ενός παρασήμου που του είχε άπονευθεί κατά τους πολέμους της Άφρικής. Φαίνεται όμως ότι δεν έσκεφθήκατε τίποτε από όλα αυτά, όταν έκστομίζατε τα λόγια εκείνα, με τα οποία θελήσατε να με προσβάλετε.

— Ο Αντώνιος προσεποιήθηκε ότι δεν είχε άντιληφθεί ποιά ήταν η άφορη, που είχε κάνει τον Ιουλιανό να στενοχωρηθεί.

— Κύριε, είπε, με ψυχρή ευγένεια, δεν είχα το σκοπό να σας λυπήσω. Δεν είναι καθόλου άτιμωτικό το ότι ο πατέρας σας έκρατούσε τον κυνηγετικό σάκκο του πατέρα μου. Συμφωνώ, άλλως τε, μαζί σας, ότι οι δασοφύλακες διαφέρουν κάπως από τους άλλους υπηρέτες. — Αλλά όλα αυτά είναι άσχετα, νομίζω, με το σκοπό για τον οποίο ήλατε έδώ. Ο σκοπός σας αυτός είναι να ζητήσετε την αδελφή μου ως σύζυγο. Σας είπα λοιπόν ότι η έκλογή σας αυτή μάς πιμά πολύ και είμαστε βέβαιοι ότι θα εκάνετε τη Μαργαρίτα εύτυχισμένη... Δυστυχώς όμως ο γάμος αυτός δεν μπορεί να γίνει.

— Από την άρχή της συννομιλίας με τον Αντώνιο, ο Ιουλιανός δεν άμφέβαλλε καθόλου για την άπάντησή αυτή. Την έπεριμένε.

— Γι' αυτό δεν εξέπληγα καθόλου, αλλά εκατέβασε το κεφάλι και τα χέρια του έσφιχθήκαν με λύσσα.

— Άδύνατος: έκαμε.

— Ναί, κύριε, άπάντησε με παγερό ύφος ο Αντώνιος.

— Αυτή είναι η άπάντησις του πατέ-

ρά σας;

— Άκριδώς. Και σας προσθέτω ότι τίποτε, ούτε τώρα, ούτε στο μέλλον, μπορεί να την μεταβάλλει.

— Συνεβουλεύητε τουλάχιστον την κυρίαν ντε Πονταλές; — Έρωτήσατε την καρδιά της Μαργαρίτας;

— Ο Αντώνιος άνεσήκωσε το κεφάλι και είπε με άγέρωχο ύφος:

— Θα ένοητε, βέβαια, την δεσποινίδα ντε Πονταλές, δεν είναι έτσι; Η αδελφή μου, κύριε, θα ύποταχθεί στη θέλησή του πατέρα μου και τη δική μου. Μπορείτε να είσαστε βέβαιοι γι' αυτό. — Όσο για τη μητέρα μου, σας πληροφορώ ότι έχει άπόλυτη έμπιστοσύνη στις άποφάσεις του πατέρα μου και τις δικές μου. Μάς άνέθεσε δε την φροντίδα να έξασφαλίσουμε, όπως έμεις νομίζουμε καλύτερα, την ευτυχία της Μαργαρίτας.

— Κύριε, είπε με άξιοπρέπεια ο Ιουλιανός, είμαι πτωχός βέβαια, ενώ η δεσποινίδα ντε Πονταλές είναι πλουσία. Το έμποδίο αυτό που μάς χωρίζει είναι, φαίνεται, άνυπέρβλητο στα μάτια σας. — Αγαπά όμως την αδελφή σας και έχω το εύχθημα να άνταγατώμαι και άπ' αυτήν. Θέλω να πιστεύετε ότι η αίτησή που σας κάνω είναι έντελώς άσχετη προς το χρήμα. Για να σας το άποδείξω δε, θα σας παρακαλέσω να κρατήσετε την προίκα που έπρόκειτο να δώσετε στην αδελφή σας. Δεν ζητώ παρά μόνο τη Μαργαρίτα. Με άγαπάει και είμαι βέβαιοι ότι θα συνήρση στην άπλη ζωή ενός στρατιωτικού... Σας παρακαλώ λοιπόν να σκεφθήτε την πρότασή μου και να μη σπεύσετε να την άπορρίψετε, γιατί αυτό θα μπορούσε να γίνει άφορη μεγάλων και άνεπανορθώτων καταστροφών.

— Ο Αντώνιος άνεσήκωσε τους ώμους.

— Μεγαλοποιείτε τα πράγματα, κύριε, είπε. Θα ιδήτε ότι τίποτε από ό,τι φοβείσθε δεν πρόκειται να συμβεί. Η Μαργαρίτα θα πάρη ως σύζυγον τον άνθρωπο που θα της δώση ο πατέρας της και άχι εκείνον που έδιάλεξε σ' ένα τρελλό καπρίτσιο της. Θα ζήση δε εύτυχής, γιατί θα έχη έκπληρώσει το καθήκον που όφειλε στην οικογένειά της.

— Είναι η τελευταία σας λέξις, κύριε; — Νομίζω ότι σας το είπα.

— Μού άπαγορεύετε λοιπόν κάθε έλπιδα;

— Δεν με ενδιαφέρει τί θα έλπίζετε, άπήντησε ο Αντώνιος. Έκείνο όμως που έπιθυμώ να σας τονίσω είναι ότι οι έλπίδες σας δεν πρόκειται να έκπληρωθούν ποτέ. Με καταλαβαίνετε; Ποτέ!

— Ο Ιουλιανός έμεινε έπί μερικά λεπτά άκίνητος και σιωπηλός, σαν να μη μπορούσε να πιστέψει την άπάντησή αυτή, που έσήμαινε την καταδίκη του έρρώτος του και των άφανισμό όλων των έλπίδων του.

— Έπειτα, έκαμε ένα σύντομο χαιρετισμό και έβγήκε από το δωμάτιο.

Το δήτημα του άντήχησε βαρύ και ρυθμικά στο διάδρομο του σπιτιού. Ο νεαρός αξιωματικός έκρατούσε το κεφάλι ψηλά και το πρόσωπό του έφαινόταν άτάραχο και άπαθές.

Με το ίδιο δήτημα διέσχισε την αϋλή του σπιτιού και έπειτα το μικρό άλσος.

— Η Μαργαρίτα όμως δεν ήταν εκεί αυτή τη φορά, όπως έπειτα από την πρώτη έπίσκεψή στη μητέρα της, για να του μιλήσει για την άγάπη της και να του δώση θάρρος.

— Ο Ιουλιανός έδάδιζε τώρα χωρίς να καταλαβαίνει που έπήγαινε ή τί έζητούσε.

Τα δήτημά του τον έφεραν μηχανικά στο μικρό πατρικό σπίτι, που φρισκόταν στην άκρη του δάσους.

— Όταν όμως εύρέθηκε μόνος εκεί, έμπρός στα έρείπια των έλπίδων του, όλο του το θάρρος έξασφαινήθηκε.

— Και τα δάκρυα έκύλισαν από τα μάτια του.

— Ήμουν τρελλός! έπιθύρισε άνάμεσα τους λυγμούς, που συνεκλόνηζαν το στήθος του. — Ήμουν τρελλός να νομίζω ότι θα μπορούσαν ποτέ να δεχθούν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Το άλλο ΓΡΑΜΜΑ

Συγκινητική ιστορία με κοινωνικό περιεχόμενο

Ο νεαρός ρεπόρτερ έμισόκλεισε νυσταγμένους τα μάτια του. Η δίκη του διεξήγηση δεν παρουσίαζε κανένα έξαιρετικό ενδιαφέρον.

Είς μάτην ο Είσαγγελεύς με τα μικρά πονηρά μάτια, έπροσπαθούσε με τις έξυπνες και χτυπητές έπεμβάσεις και παρατηρήσεις του να προκαλέση αίσθησιν στο άκροατήριο και πρό πάντων στον άντ. πρόσωπο του Τύπου που παρευρισκόταν εκεί και που την άλλη μέρα θαγραφε στην έφημερίδα του: «Ο κύριος Είσαγγελεύς, έπλε...» ή «οι παρατηρήσεις του κυρίου Είσαγγελέως...»

Να διαβάσει κάθε γραμμή που γραφόταν γι' αυτόν σ' όλες τις έφημερίδες και τα περιοδικά της πόλεως, ήταν η μεγαλύτερη ευχαρίστησις για τον κ. Είσαγγελέα. Ήταν γραμμένος συνδρομητής σε όλα τα πρακτορεία παρακολούθησως των δημοσιεύσεων, που ανέλαμβαναν να στέλνουν τα άποκόμματα των έφημερίδων στους ενδιαφερομένους...

Την ημέρα όμως εκείνη τα πράγματα δεν έπήγαιναν καλά. Η δίκη δεν παρουσίαζε σχεδόν κανένα ενδιαφέρον. Ένα κορίτσι του λαού, μια υπηρέτρια που είχε αυτοκτονήσει...

— Η μίς Μόρνα Τζίφλυν είναι παρούσα;

— Μάλιστα... Μια λεπτή, ώχρη νέα άνέθηκε στο δήτημα των μαρτύρων κι' έκύτταξε με παραπονεμένο βλέμμα τον Είσαγγελέα. Εκείνος την παρετήρησε προσεκτικά με τα μικρά ματάκια του κι' έπειτα είδε και το συνοδό της με τα φαρά μαλλιά, που στέκονταν δίπλα της.

Ο δημοσιογράφος, από το τραπέζακι που ήταν σκυμμένος, έπαυσε με μιάς να νυστάζει και άνοιξε τα μάτια του και τ' αυτά του. Με το δημοσιογραφικό ένστικτο του είχε μπισθή κάτι το ενδιαφέρον, το ασυνήθιστο... Και η δαφνική μετβολή της στάσεώς του, ευχαρίστησε πάρα πολύ τον κύριο Είσαγγελέα.

— Η μίς Μόρνα Τζίφλυν άνηκε σε μια άπ' τις πλουσιότερες οικογένειες του Λονδίνου. Το όνομά της δεν έλειπε από καμιά περιγραφή κοσμικής κινήσεως, από καμιά μιάν άριστοκρατική έπίδειξη. Ήταν μια

άπό τις εύτυχισμένες υπάρξεις που δεν τους λείπει τίποτε, που τα έχουν όλα, πλούτο, δόξα, όμορφιά, νεάτα...

— Ξέρατε ότι υπήρχε αυτή η έπιστολή μίς Μόρνα; έρώτησε ο Είσαγγελεύς.

— Όχι. Η άστυνομία ήλθε και έκαμε έρευνα στο δωμάτιο της Μαίρης και άνέκρινε τους άλλους υπηρέτες, νομίζω.

— Έλυθηθήκατε πραγματικά όταν έμαθατε ότι αυτοκτόνησε η υπηρέτριά σας, μίς Μόρνα;...

— Και βέβαια...

— Δεν έχοιτίσατε καθόλου την αυτοκτονία με τον εαυτό σας;

— Όχι, για ποιά λόγο να το έκανα; — Και όμως από την έπιστολή αυτή φαίνεται ότι η αυτοκτονία της δυστυχισμένης νέας σχετίζεται άμεσώτατα με σας!

Ο κύριος Είσαγγελεύς είχε έπιτύχει έπί τέλους εκείνο που έπέδιωκε. Να προκαλέση αίσθησι στο άκροατήριο, αλλά πρό πάντων στον άντιπρόσωπο του Τύπου. Στα χέρια του κρατούσε έπιδεικτικά ένα γράμμα. Έσπερώσε τα γυαλιά του στα πονηρά μάτια του και άρχισε να διαβάει:

«Αγαπημένη μου μητέρα, δεν μπορώ να ύποφέρω πια αυτή τη ζωή. Είναι άδύνατο. Δεν βρίσκω ούτε στιγμής ήσυχία. Κάθε βράδυ γευόμχτι, κάθε μέρα βασανίζω. Σήμερα το πρωί η κυρία μ' έβρισε γιατί δεν είχα ξεπλύνει το σαπούνι από τις μεταξωτές κάλτσες της...»

— Δεν μπορώ να ύποφέρω τη ζωή αυτή χωρίς ήσυχία μέρα-νύχτα. Πηγαίνω εκεί που έλπίζω να βρώ άνάπαυση. Βαρέθηκα τον κόσμο. Συγχώρησε τη μικρή σου Μαίρη».

— Δικές σας ήταν οι κάλτσες, μίς Μόρνα;

— Μάλιστα... — Αλλά εγώ της είπα μόνο... δεν την έβρισα... Δεν καταλαβαίνω γιατί τα έγραψε αυτά...

Ο Είσαγγελεύς όμως ήξερε πολύ καλά τον κόσμο και δεν ήθελε ν' άκούση δικαιολογίες. Με μιάν έμπνευσμένη και δυνατή άγρόευσή έκαιτηρήσε την άπανθροπία των κυριών της άριστοκρατίας προς τον λαό, και άπέσπασε ένθουσιάζει χειροκροτήματα από το άκροατήριο.

— Η μίς Μόρνα, συνοδευόμενη από τον πατέρα της, έφυγε, άγρότερη από όσο ήταν όταν είχε παρουσιασθή στο δικαστήριο, δακρυσμένη σχεδόν από το παράπονο και τον ανίσχυρο θυμό της. Οι έχθρικοί ψίθυροι του πλήθους την συνάδευσαν ως το αυτοκίνητο, που την έπερίμενε στο δρόμο.

Είχε πατήσει το ένα πόδι της στο σκαλοπάτι του αυτοκινήτου, όταν ο νεαρός ρεπόρτερ την έπλησίασε με ευγένεια και της έζήτησε μια συνέντευξη για την έφημερίδα του.

— Έλατε το βράδυ στο σπίτι μας. Θα

γιορτάσουμε τα γενέθλια του άδελφού μου, έσπευσε να του άπαντήσει αυτή, σαν να ήλπιζε άπ' αυτόν κάποια δοθήθεια...

Μια άκαθόριστη ψυχρότης έκπικρατούσε καθ' όλη τη διάρκεια της έορτής. Η μίς Μόρνα, ώραιότερη από κάθε άλλη φορά, αλλά πάντοτε ώχρη και πειραγμένη, άπέφυγε κάθε άλλη συντροφιά. Και μόνο τον ρεπόρτερ έκρατούσε κοντά της, σαν να έπερίμενε άπ' αυτόν να την βοηθήσει στη δύσκολη θέσι της...

Ο ρεπόρτερ έσχεδιάζε ήδη στο μυαλό του τη συναρπαστική περιγραφή της ύποθέσεως αυτής, που θα διαβαζόταν την επομένη άπ' όλον τον κόσμο.

Θά περιέγραφε τη δίκη, θα παρέθετε τις δηλώσεις της μίς Μόρνα και δεν θα παρέλείπε να περιγράψει τον έορτασμό των γενεθλίων του άδελφού της...

Παρετήρησε προσεκτικώτερα τον άδελφό της νέας. Ο νεαρός Ρόμπερτ, που την ημέρα εκείνη έμπαινε στο είκοστόν πρώτο έτος της ηλικίας του, φαίνόταν περισσότερο ώχρος και παραγμένος από την άδελφή του. Θάλεγε κανείς πως η ύπόθεσις αυτή είχε πειράξει αυτόν περισσότερο.

Οι προσκεκλημένοι έφυγαν. — Έμειναν μόνο τα μέλη της οικογένειας και ο ρεπόρτερ, που έπέμενε να τον κρατήσει η μίς Μόρνα.

Ξαφνικά, μπήκε στην αίθουσα ένας υπηρέτης. Φαινόταν παραγμένος κι' άναποφάσιτος. Έπλησίασε την μίς Μόρνα και της έμίλησε χαμηλόφωνα.

— Η μίς Μόρνα κατάλευκη άνήγγειλε τότε:

— Μισμπά, η μητέρα της Μαίρης είναι έδώ!

Και γυρίζοντας στον υπηρέτη, έπρόθεσε:

— Φέρε την μέσα!

Και γυρίζοντας στον υπηρέτη, έπρόθεσε:

— Φέρε την μέσα!

Μια γρηούλα έπαρχιώτισσα υπήκει στην αίθουσα κλαίοντας. «Όλοι ένιωσαν την ψυχή τους να σφίγγεται. Ο ρεπόρτερ έσχεδιάζε ήδη το νέο κεφάλαιο που θα έπικράτεσε στην περιγραφή του

— Η γρηούλα όμως έσκούπισε στο τέλος τα δάκρυα της και έβγαλε από τον κορφο της ένα γράμμα.

— Να, έδώ είναι η αλήθεια!, είπε. Αυτό το γράμμα μου τάσπειλε η καυμένη η Μαίρη με το ταχυδρομείο. Μόλις το έλαβα, έτρεξα ναρθω να σας το δείξω.

Ο πατέρας της Μόρνας έπηρε το γράμμα και με φωνή που έτρεμε έδιάβασε:

«Αγαπημένη μου μητέρα, αυτό που κάνω είναι το καλύτερο για όλους μας. Δεν μπορώ να ζήσω άτιμωμένη, γι' αυτό άποσάστω να πεθάνω. Σ' ένα άλλο γράμμα που θα βρουν στο δωμάτιό μου, γράφω ότι αυτοκτόνω γιατί με βασανίζουν σ' αυτό το σπίτι. Δεν είναι αλήθεια αυτό, αλλά το γράφω για να μην ύποπτευθώ κανείς την αλήθεια και γιατί δεν βρίσκω άλλη δικαιολογία...»

— Η γρηούλα αναλύθηκε πάλι σε δάκρυα. — Δεν ξέρω ποιάς ήταν εκείνος που έκανε την κόρη μου να πεθάνει. Το μόνο που μου άσπασε η Μαίρη είναι το δαχτυλίδι αυτό, που θα της το είχε χορίσει εκείνος... Είναι, φαίνεται, πλούσιος κύριος...

— Η γρηούλα έδειχνε ένα χρυσό δαχτυλίδι που έτρεμε στα άδύνατα δαχτυλά της.

Ο ρεπόρτερ έκύτταξε τη στιγμή εκείνη τον άδελφό της μίς Μόρνας. Και εκατάλαβε ποιάς ήταν εκείνος που είχε κάνει τη δυστυχισμένη κόρη να ζητήσει τον θάνατο...

Ταυτόχρονα όμως σχεδόν άντίκρουσε και το βλέμμα της μίς Μόρνας, γεμάτο πόνο και λύσσα, στο οποίο δεν μπόρεσε ν' άντισταθεί.

Και έσκούψε το κεφάλι του λυπημένος, έπειδή όλο εκείνο το πλούσιο υλικό για μια συναρπαστική και άποκαλυπτική περιγραφή, θα πήγαινε χαμένο για πάντα...

Η ΣΛΕΙΤ

25

ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Στα άβυσσα χρόνια του ζούμε, στην εποχή των δομολογικών αεροπλάνων, των υποβρυχίων, των μαγνητικών ισκρών, των κινδύνων που απειλούν τους λαούς, να τους μεταβάλλουν από στιγμή σε στιγμή σε τέφρα και σπασμό, τα προαισθήματα, οι τηλεπάθειες, τα προφητικά όνειρα και τα διάφορα μντήριμα μας άποκαλύπτουν τους κόσμους του υπέρπεραν με ενέργεια που προκαλεί το δέος στην ψυχή μας. Αναρίθμητες είναι οι περιπτώσεις που μαθαίνουμε κατά τρόπον μυστηριώδη, ότι κάποιο γεγονός καλό ή κακό, πρόκειται να συμβη στη ζωή εκείνων που αγαπούμε.

«Ακόμα και το μέλλον δεν μπορεί να ξεφύγη απ' τις προφητικές ιδιότητες που έχουν μερικά εξαιρετικά πνεύματα να μαντεύουν τα γεγονότα που πρόκειται να συμβούν, και μόλις τα τελευταία χρόνια ή επιστήμη αρχίζει να ανακαλύπτει τους νόμους των κόσμων του μυστηρίου που μας κυβερνούν.

ΜΙΑ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ «ΘΕΛΗΜΑΤΙΚΗ»

—Στις 30 Ιανουαρίου βγαίνει ο Δρ Χίντ, εργαζόμενος στο γραφείο μου. Ήταν ή ώρα βράδυ. Αξάφνα, αισθάνθηκα ότι κάποιος βρισκόταν στο δωμάτιο κοντά στην πόρτα, άριστερά μου. Ή «εντύπωση» της παρουσίας ήταν εξαιρετικά ισχυρά. Ταυτόχρονα αισθάνθηκα σ' όλο μου το σώμα ένα ρίγος δυνατό, μία φρικίαση, σάμπως να φύσσει ξαφνικά ένα ψυχρό ρεύμα αέρος.

Πρέπει να σημειώσω ότι το συναίσθημα αυτό του ρίγους και του παγερού ανέμου, το συνοδεύει συχνά κάποια «εμφάνισις». Μερικά άτομα αισθάνονται ότι σκεπάζει το πρόσωπό τους ένα αόρατο διχτυράκι. Αυτά τα νευρικά χτυπάρα είναι δευτερευόντως φαινόμενα και πολλές φορές σημασίας. Άλλα δε α-χωρίς συνέπειες. Άλλα δε σφηνώσαμε τον Δρα Χίντ να συνηχίση την αφήγησή του.

—Είχα το συναίσθημα ότι το πνεύμα —το αόρατο πρόσωπο— άλλαζε θέσεις μέσα στο δωμάτιο. Είχα την εντύπωση ότι κάποιος καθόταν στο φωτείο που ήταν υψωμένο από το κάθισμα. Άλλα δε συναισθήματα ότι τόσο καθαρά σάμπως να το έβλεπα διά μέσου καταχνιάς.

Την άλλη μέρα το πρωί πήγα να επισκεφθώ μίαν άρρωστη την κ. Υβόννη Σάπ σε κάποια κλινική. Ή κ. Υβόννη χαμογέλασε και μου είπε ήρεμα:

—Μήπως σάς ενώχλησα χθές το βράδυ;
—Τί θέλετε να πείτε;

—Επειδή στενοχωριόμουν στην κομμά μου, ήρθα να σάς κανω μια «πνευματική» επίσκεψη. Κάθισα συμμαζεμένη, τσι τσι, στο φωτείο που έχετε αριστερά στο γραφείο σας. Τί καλά που εργαζόσθε! Ήμεινα κοντά σας μια ώρα περίπου.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΉΤΑΝ ΕΚΕΙ

Μιά τέτοια «βεληματική» εμφάνισις που γίνεται από ζωντανή ύπαρξη είναι αρκετά σπάνια. Οι εμφανίσεις νεκρών, δηλ. τα «φαντάσματα» είναι πολύ πιο συχνά.

Παρουσιάζονται τη νύχτα μέσα σε μια «φωτόσφαιρα» ή σαν φωτεινές κηλίδες που βλέπομε ανοίγοντας τα βλέφαρα στο σκοτάδι.

Εμφανίζεις νεκρών την ήμερα είναι συχνότερες. Είναι, γενικά, αϊφνίδιες και απροσδόκητες. Μπαίνουν στο δωμάτιο το πνεύμα καθεται στην πολυθρόνα, μάς κυττάζει σηκώνοντας το κεφάλι και χαμογέλας.

Ενας ανταποκριτής του Διήγητος Χίντ του διηγήθηκε μία εντυπωσιακή εμφάνισις. Πέει να κάνει επίσκεψη στο σπίτι κάποιας κυρίας, όταν έδλεπε για πρώτη φορά, όταν ο καθρέφτης που ήταν επάνω από το τζακι, έτρεξε.

—Ω! είπε η κυρία, είναι ή μαμά. Κάθε φορά που έρχεται να με δει, ο καθρέφτης τρέχει.

Ο επισκέπτης παρατήρησε μερικά πράγματα, ύψηλη, αδύνατη, με κατασπαραγμένα μαλλιά χτενισμένα κότσο, με δακρυγόνα μανσέτες στους καρπούς των χεριών της, με μικρό κολάρο στο λαιμό, και έναν λεπτό χρυσό σταυρό. Δεν έλειπε ούτε ή παραμικρή λεπτομέρεια το φάντασμα της νεκρής, το οποίο ο επισκέπτης δεν ήθελε ποτέ του. Κατά συνέπεια, πρέπει ν' αποκλείσωμε κάποιαν λανθάνουσα ανάμνησι.

Πολλές φορές, αλλοίμονο, οι εμφανίσεις προκαλούνται εξ άποστασως και τη στιγμή άποστασως του θανάτου. Την ώρα που ή ψυχή αποχωρίζεται το σώμα, διατρέχει το διάστημα με αστραπιαία ταχύτητα, όπως μία τρομακτική ηλεκτρική εκκένωσις. Ή κ. Ροέν, μπαίνοντας στο δωμάτιό της κατά το βραδάκι, είδε ολοκάθαρα το γυίο της που ήταν τότε στο μέτωπο. Τον είδε πεσμένο στη γη, στη ρίζα ενός δένδρου, ή όπτασις ήταν τόσο εύγλωττη που ή κ. Ροέν είπε άμέσως εις τους δικούς της πως το παιδί της είχε σκοτωθή. Μετά τέσσερις μέρες έμαθε τη θλιβερή είδηση, ότι ο γυιός της είχε σκοτωθή από μία σφαίρα που τον έβλεπε στην κροδιά, στην είσοδο κάποιου δάσους.

Οι νεκροί των βιαιών θανάτων εμφανίζονται συχνότερα από τους άλλους. Άρα ύφισταται κάποια «δυναμικότης», ή κάποια δύναμις εμφανίσεως, ή οποια κατά τις μακροχρόνιες ασθένειες χάνει σιγά-σιγά την έντασή της. Παρατηρείται εξ άλλου ότι οι νεκροί εμφανίζονται συχνότερα στους τόπους που ήσαν. Αυτό σημαίνει ότι

τι υπάρχει κάποιος μυστηριώδης δεσμός μεταξύ του σπitiού, του δωματίου και του φαντάσματος. Κάποια άκτινοβολία της ψυχής, ή οποια άκτινοβολία π ο τ i σ ε i, έφ' όσον ζούσε, τα αντικείμενα κα τους τοίχους του σπitiού εξακολουθεί να ύφισταται. Άμελέτησε κάλλως τε —που άλλως τε —τα βάθος ό ο φκτωρ "Όστν— για να μπορώ να μαντεύσουν ευκολώτερα αντικείμενα, ένα νε κάποιον μανηλακι του προ σώπου με το όποιον ζήτουμε να συνήθισουν.

ΤΟ ΧΡΕΙΖΟΜΕΝΟ ΕΠΙΠΛΟ

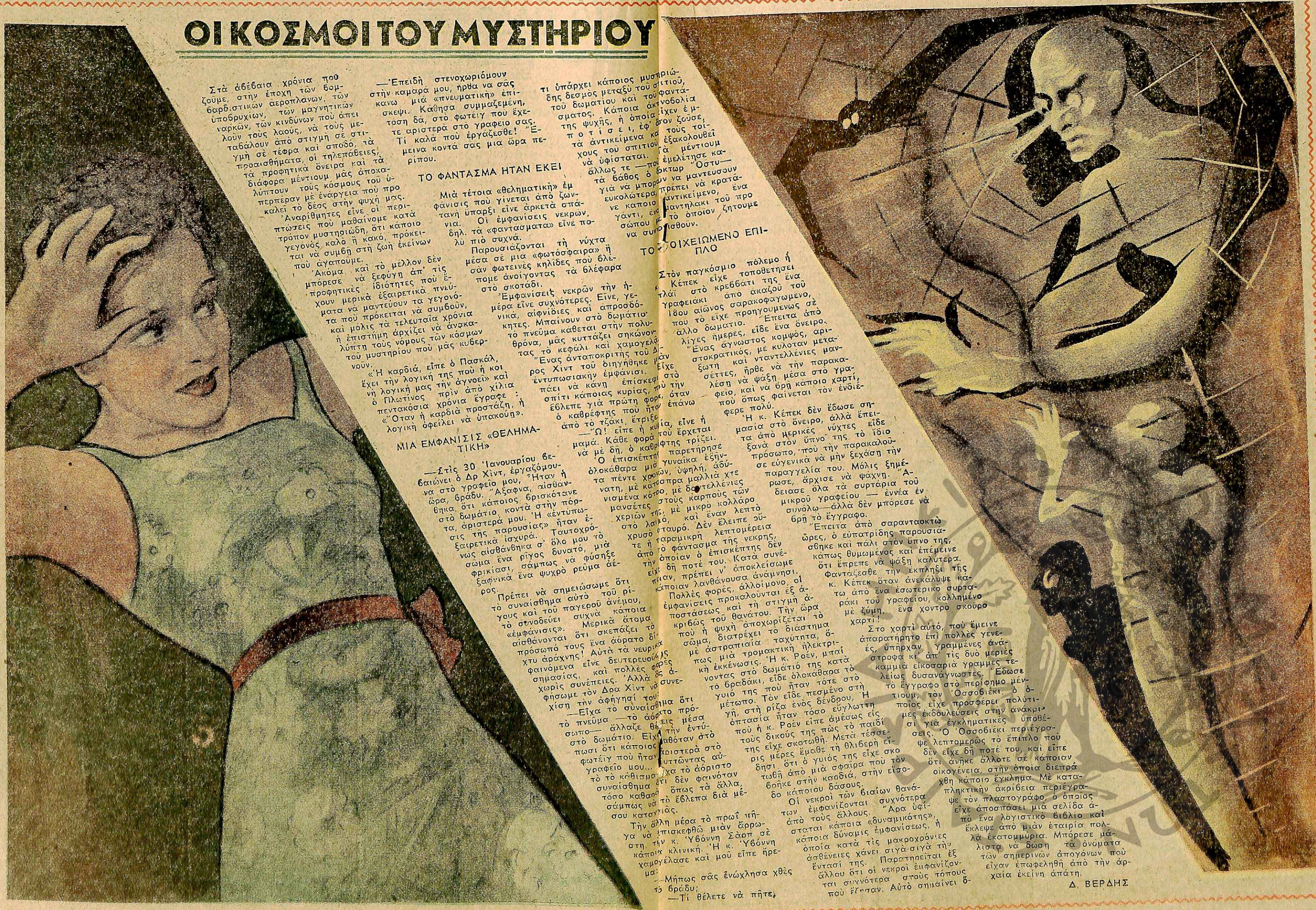
Στον παγκόσμιο πόλεμο ή Κέπεκ είχε τοποθετησει κλαί στο κρεβάτι της ένα γραφείο από ακαζού του ίδου αιώνας σαρακοφωμενωσ σε που το είχε προηγουμενωσ σε άλλο δωμάτιο. Έπειτα από λίγες ήμερες, είδε ένα όνειρο. Ένας αγνώστος κομψός, αριστοκρατικός, με κυλιδαν μεταξωτή και νταντελένιες μανσέτες, ήρθε να την παρακαλέσει να ψάξη μέσα στο γραφείο, και να βρη κάποιον χαρτί, που όπως φαίνεται τον ένδιε φερε πολύ.

Ή κ. Κέπεκ δέν έδωσε σημασία στο όνειρο, αλλά έπειτα από μερικές νύχτες είδε ξανά στον ύπνο της το ίδιο πρόσωπο, που την παρακαλούσε ευγενικά να μην δεχόση την παραγγελία του. Μόλις ξημέρωσε, άρχισε να ψάχνη. Άδρασε όλα τα συρτάρια του μικρού γραφείου — έννεα έν συνόλω— αλλά δέν μπόρεσε να βρη το έγγραφο.

Έπειτα από σαραντακτώ ώρες, ό εύπατρίδης παρουσιάσθηκε και πάλι στον ύπνο της, κάπως θυμωμένος και έπέμεινε ότι έπρεπε να ψάξη καλύτερα. Φαντάζεσθε την έκπληξη της κ. Κέπεκ όταν ανέκαλψε συρτάκι από ένα έσωτερικό συρτάκι του γραφείου, κολλημένο με ζύμη, ένα χοντρό σκούρο χαρτί!

Στο χαρτί αυτό, που έμεινε άπαρατήρητο επί πολλές γενεές, υπήρχαν γραμμένες άνάστροφα κι' άπ' τις δυο μεριές καμιά είκοσαριά γραμμες τελείως δυσανάγνωστες. Έδωσε το έγγραφο στο περίφημο μέντιουμ, τον Όσοοβίεκι, ό όποιος είχε προσφέρει πολύτιμες έκδουλεύσεις στην άνάκρισι για έγκληματικές υποθέσεις. Ο Όσοοβίεκι περιέγραψε λεπτομερώς το επίπλο που δέν είχε δη ποτέ του, και είπε ότι ανηκε άλλοτε σε κάποιον οικογένεια, στην όποιαν διετράχθη κάποιος έγκλημα. Με κατάπληκτικήν ακρίβεια περιέγραψε τον πλαστογράφο, ό όποιος είχε άποσπάσει μία σελίδα άπο ένα λογιστικό βιβλίο και έκλεψε από μίαν έταιρία πολλά εκατομμύρια. Μπόρεσε μάλιστα να δωση τα όνόματα των σημερινών άπογόνων που είχαν έπαφληθη από την άρχαία έκείνη άπάτη.

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

ΕΙΔΥΜΙΑ

ΑΙΘΝΙΣΤΩΝ ΤΟΥ 21

ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ & ΑΪΣΕ

Ήταν η εποχή που δεν είχε ξεσπάσει ακόμη η Έπανάσταση του Εικοσιένα. Ωστόσο, οι ορματωλοί είχαν ξεσπάσει κατά των τυράννων και ελεηλατούσαν τα κονάκια και τα κτήματά τους, σκορπώντας την αντίραση και τον τρόμο παντού.

Ένα σκεπτικό σάλενο βράδυ του Απριλίου, ο Καραϊσκάκης με τα παλληκάρια του, ο θρυλικός σταιρσετής της Θεσσαλίας, έχυμνε μέσα στο απέραντο κοιτάκι του Μουσταφά μπέη ζητώντας να εκδικηθεί τον τυραννικό μπέη για τις ακατάπαιστες διασποράδες και αδικίες που έκανε στους Χριστιανούς της περιφέρειάς του.

Το κονάκι αναστατώθηκε. Χυλασμός κόσμου έπηκολούθησε. Μέσα σ' ένα πανδαμύσιο φωνών και όλουγγμών και ένδοξο κονάκι το περιέβαλαν τεράστιες πυρριές, γλώσσες, από το μπουρλότο που του έβγαλαν, οι άνθρωποι του Μουσταφά έφωγαν πανικόβλητοι απόδοκατίζόμενοι από τους κλέφτες.

Ο Καραϊσκάκης, εξαλλος, έμπαινοβγαίνε από δωμάτιο σε δωμάτιο αναζητώντας τον μπέη.

— Ποι έινε ο καταραμένος, βρυχόταν, που έινε ο Μουσταφάς;

Ο ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ ΑΠΑΓΕΙ ΜΙΑ ΝΕΑ

Ξαφνικά, καθώς άνοιξε την πόρτα ενός δωματίου, θρήνησε κατάντικρυ σ'έναν Μουσταφά! Είχε ύψονμένο το φοβερό γιάταγάρι του, έτοιμο να το καταφέρει μόλις τον συναντούσε. Μά, μια γυναίκα σπαρακτική φωνή τ'έν συνκράτησε.

— Μη γιά τ' όνομα του Θεού, μη! τ'όν Ικέτευσε μια νέα γυναίκα που βρυχόσε ανόγισα σ' αυτόν και τον τυραννικό Μουσταφά.

Ο Καραϊσκάκης εστάθηκε και την έ-κύταξε έκθαμβος από την όμορφη της. Με τα μαλλιά λυτά, ριγμένα ακατάστατα στους ημιγυμνούς ώμους της και το όραίο νεανικό στήθος της έλευθερο κάτω απ' την νυχτική της, η νέα αυτή γυναίκα ήταν ένα θαύμα κάλλους.

— Ποιά είσαι; την ρώτησε επιτακτικά.

— Η κόρη του Μουσταφά! απήντησε αυτή τορμώδης, ενώ γονάτιζε μπροστά του. Απτήσσε τον άμνηρο πατέρα μου... Δεν φταίει αυτός σε τίποτε. Ο τι και άν έκαμε, το έκαμε γιατί έτσι τ'όν προστάζει η Πύλη.

— Και που έρριξε έσύ τα ρομέϊκα, την ρώτησε επιτακτικός ο γενναίος όπλαρχηγός.

— Είμαι Ρομνή! ψιθύρισε δειλά η νέα κοπέλλα. Ρομνή από τη μάνα μου, μιάν 28

από τις τρεις γυναίκες του χαρεμιού του Μουσταφά...

— Μά σε πιστέψω; είπε κατευνασμένος ο Καραϊσκάκης, καθώς κατέρωγε λαιμαργα με τα μάτια τα κάλλη που η νέα, μέσα στην ταραχή της, έφινε άσφυ-λόγιστα έκτεθειμένα.

Μά άμέσως σιγοψιθύρισε, σ'άν να μιλούσε μόνος:

— Η έμορφή σου σε προδίδει. Μόνο μιά Ρομνή μπορούσε, άλθθεια, να έινε τόσο ωραία...

Υστερα, προχώρησε κοντά της, την έ-πιασε από τους ώμους και την άναγκα-σε να σηκωθεί.

— Ο πατέρας σου δεν θα πάθη τίπο-τε, της έδωσε το λόγο του. Θα μείνη ό-μως αίσχμάλωτός μας. Όσο γιά σένα, μ' άρσεις πολύ. Είσαι μιά γυναίκα και με-γαλόψυχη κοπέλλα. Σε παίρνω μαζί μου.

Και άρπάζοντάς την στην άγκαλιά του, την μετέφερε μακριά από τ'όν χα-λασμό που εξακολουθούσε, ενώ διέταξε τα παλληκάρια του να φρενίσουν γιά τ'όν Μουσταφά.

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΠΟΥ ΑΝΘΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΛΕΦΤΙΚΟ ΛΗΜΕΡΙ

— Πώς σε λένε; την ρώτησε όταν ά-γα τα μεσάνυχτα, μετά το τέλος της συμ-πλοκής, βρέθηκαν μόνοι στο λήμερι.

— Αϊσέ! ψιθύρισε αυτή με τ'όν τρόπο πάντα στα μάτια.

— Τα ξερείς πώς έχεις πολύ όμορφα μάτια; της είπε αυτός, κυτώντας την κα-τάματα. Μά γιατί τα χαμηλώνεις; Τόσο αντιπαθητικός σου είμαι λοιπόν;

— Η Αϊσέ έσκόπωσε το όραίο κεφάλι της και τ'όν εκύτταξε με περίεργεια.

— Άλθθεια, τού είπε με την μελωδι-κή φωνή της. Έχω άκούσει, καπετάνιε, να λένε γιά σένα, πως είσαι πάρα πολύ ά-εχμος και άποκρουστικός.

— Ναί, το ξέρω. Μά λένε Γύφτο...

— Πώς έχεις μάτια μικροσκοπικά, σ'άν της γάτας και αυτιά μεγάλα... Πώς μιλά-ζεις σωστός λύκος... Και είσαι άγριος σ'άν τίγρις.

— Το λένε, το λένε, Αϊσέ. Το ξέρω! άναστένανε ο Καραϊσκάκης. Λοιπόν;

— Λοιπόν, έγω δεν βρίσκω να έχω τί-τίποτε από όλα αυτά τα φοβερά σημά-δια... Σε βρίσκω σ'άν έλweis τ'όν έλλους ανθρώπου (ίδιον, και ίσως και πολύ όμο-φοτέρω από πολλούς άρματωλούς...

Ο άείτος της Ρομνής ένοιωσε μιάν εύχάριστη φρίκη και να διαπερνά το σώ-μα του. Τα μάτια του έγυάλισαν παράξε-να από μιά κρυφή χαρά που τού έφεραν τα λόγια αυτής της νέας.

— Και ακόμα βρίσκω πως έχεις μιά καρδιά γεμάτη καλωσύνη και συμπόνια, συνέχισε η νέα. Άν πολεμάς και ρημά-ζεις, το κάνεις γιά να έλευθερώσεις τους δικούς σου. Και άν είσαι σκληρός και αι-μιόδορος, είσαι γιάτί υπακούεις στην φω-νή του πατριωτισμού σου. Μά έγώ ένα πράγμα ξέρω: πως σε σένα χρωστώ τη ζωή του πατέρα μου και την δική μου... Και γι' αυτό η εύγνωμοσύνη μου θα σου έινε αιώνια...

— Αϊσέ, θα ήθελα πάντα νακούγα τη φωνή σου να μου λέη τέτοια καλά λό-για, της είπε με πόθο ο γενναίος όπλαρ-χηγός. Η χαλιά σου έινε μιά όλόκληρη μουσική που ξεκουράζει την άκοή μου από την χλαλή του πολέμου. Και τα φταμένα μάτια σου όταν καρφώνονται έ-πάνω μου, νομίζω πως μου υαλκώνουν την πετρωμένη από τους άγώνες καρδιά και με κάνουν να νιώθω πως είμαι κι'έγω ένας άνθρωπος που έχει κάποιο δικαί-ωμα γιά λίγη τρυφερότητα.

Αυθόρμητα η Αϊσέ άπλωσε τα λευκά μπράτσα της προς αυτόν. Και άγκάλια-σε το τραχύ, ασπίστο κεφάλι του. Ο μαροκτοκαταπιεσμένος πολεμιστής με τις βαθιές ρυτίδες που τού εχάρισαν οι ά-γώνες, έγειρε τότε το κεφάλι τού στο ά-παλό στήθος της. Με τα δυο χέρια του άγκάλιασε άργα, δειλά, το λείο σ'άν δε-λούδο κορμί της.

Έκείνη τού έκλεισε τα μάτια με τα φίλιά της...

ΜΙΑ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Η Αϊσέ από την ήμερα αυτή έγινε ο

αχώριστος σύντροφος του Καραϊσκάκη, ο οποίος της άλλαξε μάλλον το όνομα και την καλούσε πιά Μαριό. Κοντά του, στις μάχες και στις ημέρες της γαλήνης, αυτή του παρότρυνε με τρυφερή στοργή και ή-ταν γι' αυτόν η άφωτισμένη φίλη, η νοσοκόμα και η σύμβουλος του...

Ακούραστη, τον περιποιόταν συνεχώς και χωρίς να φοβάται μήπως άρρωστήση κι' αυτή — γιάτί ο Καραϊσκάκης ήταν προσβεβλημένος, ως γνωστόν, από φυ-ματίωση — εφρόντιζε να τού κάνει την ζωή γλυκιά και ύποφερτη και να τού άνα-περύνει το ήθικό, κάθε φορά που η κατα-ραμένη άρρώστεια του τ'όν έρριχνε στο κρεβάτι...

Μά ο Καραϊσκάκης ήταν παντρεμένος. Και η θρυλική Γκόλφω, η ωραία κόρη του Γώγου Μπακόλα, δεν άργησε να πλη-ροφορηθή το κρυφό τρυφερό αίσιγμα τού άνδρός της.

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Έτσι, ένα βράδυ, την ώρα που έτρω-γαν, τού εξέφρασε το μεγάλο παράπονό της.

— Άν έλειπε η ζήλεια από τις γυ-ναίκες, της απήντησε τότε ο γενναίος στρα-τάρχης, θα ήσανταν τα καλύτερα πλάσμα-τα τού κόσμου. Ναί, υπάρχει κάποια γυ-ναίκα που άγαπώ, ώμολογήσε, ελίκρινής καθώς ήταν. Μά άλλη έινε η άγάπη έ-κείνης, και άλλη η δική σου.

Η Γκόλφω πετάχθηκε άγανακτισμένη από τη θέσι της.

— Το παραδέχεσαι, λοιπόν, έλειναι ; τού φώναξε εξαγριωμένη.

— Δεν μπορώ να τ' άρνηθώ...

— Και το λές με τόση άπάθεια, σ'άν να μην συμβαίνει τίποτε;

— Και, σ'άν τί συμβαίνει, νομίζεις, Γκόλφω; Έσύ είσαι η μητέρα τ'όν παι-διών μας και κείνη η νοσοκόμα τού άν-δρός σου... Γιατί, μην ξεχνάς, γυναίκα μου, πως εκεί πάνω στα βουνά που βρι-σκομαι και πολεμώ νύχτα - μέρα, έχω ανάγκη από κάποιο στοργικό χέρι να μου δένη τις πληγές και να μου βάζη οινό-πνευμα στο στήθος σ'άν αρχίζουν τα πνευ-μόνια μου να κουράζονται και να δαγ-ίζουν αίμα... Μη λησμονής από ποιάν κα-ταραμένη άρρώστεια υποφέρω...

Η Γκόλφω έμεινε για λίγο σκεπτική. Τα τελευταία αυτά λόγια τού συζύγου της ήσαν αρκετά παραπειστικά.

Αυτή, με τρία δυζανιάρικα παιδιά στην άγκαλιά, δεν μπορούσε να τ'όν άκολου-θήσει στα άπόκρισμα λημέρια του. (Όστό σο, δεν έπέσθησε. Το αίσθημα της τι-μής και της συζυγικής υπεροχής έπα-ναστάτησε μέσα της. Άγριψε σ'άν πρώτα, έγύττωσε τα χέρια στο τραπέζι και μαι-νομένη δρυχήθηκε:

— Θα δάλω τότε τα παλληκάρια σου να την δέσουν και να την πετάξουν στα θάραθρα! Γιατί αυτό που γίνεται έ-ινε μιά άτιμία...

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΝΤΥΜΕΝΗ ΑΝΔΡΙΚΑ...

Μά ο Καραϊσκάκης ελάτρευε την Αϊ-σέ. Η γενναίωση αυτή κοπέλλα τού έ-γλυκαινε την ζωή με την παρουσία της και τού εχάριζε με τη στοργή της το θάρ-ρος που χρειαζόταν γιά να πολεμήσει τους δυο φοβερούς εχθρούς του: τους Οθωμά-νους και την φυματίωση...

Γι' αυτό, γιά να μην την χάσει, την έ-βαλε να ντυθή άνδρικά, της έκοψε τα μαλ-λιά και άφού την εβάφτισε «Καπετάν Ζαφείρη», την διόρισε ψυχογυίο του στην σωματοφυλακή του.

Η Γκόλφω άπέτυχε στις ενέργειές της. Τα παλληκάρια του Καραϊσκάκη την έ-βεβαίωσαν πως ο σύζυγός της, όπο-την έπομένη κιόλας είχε διώξει τ'όν φίλη που γιά να μην προκαλέσει σκάνδαλο. Και αλ-τή, ήσυχη, έαναγύρισε στις φροντίδες τού σπιτιού της, γεμάτη εύγνωμοσύνη γιά την ίπποτική στάση τού άνδρός της...

ΕΝΑ ΑΠΡΟΟΠΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

Όταν άγαπώ όμωσ κανείς... Ο Καραϊ-σκάκης, με την ήμερία που έπηκολούθησε, ξεθάρρεψε. Και μιά μέρα έφερε στο σπίτι

τ'όν «ψυχογυίο» του γιά να βοηθή στα κτή-ματα τούς δικούς του...

Η πολεμική κατάσταση είχε ήρεμήσει στο μεταξύ κάπως και ο πολεμιστής σκέ-φθηκε να περάσει λίγον καιρό στο σπίτι του άνάμεσα στα παιδιά του και να κυτ-τάξη λίγο και τ'όν έαυτό του.

Η παρουσία τού Ζαφείρη τ'όν έκαμε τώρα εύτυχισμένο. Και όταν άργα την νύχτα τ'όν έπαιρνε μαζί του έξω από το χωριό να κάμουν τ'όν περιπάτο τους, η καυμένη η Γκόλφω ποτέ δεν θα μπορούσε να φαντασθή ότι ο άντρας της της έκα-νε άπιστία...

Μά, ένα βράδυ, κάποιο άπρόοπτο έ-πεισόδιο άλλαξε τα πράγματα εις βάρος τού Καραϊσκάκη. Ο Ζαφείρης ξεθάρρε-μένος από την επιτυχία της μεταμφιεσέας του, μπήκε στο μαγειρείο και άρχισε να πειράζει τις δυο «ψυχοκόρες» τού στρα-τάρχη. Αυτές άρχισαν να φωνάζουν. Η Γκόλφω έσπευσε στις φωνές τους. Και έκει έδε τ'όν Ζαφείρη να άγκαλιάζει άναίδεστα τα τις ψυχοκόρες. Άμέσως διαμαρτυρή-θηκε στ'όν Καραϊσκάκη. Μά αυτός άδιά-φορος της απήντησε:

— Όψ! Δεν δαρύσαι! Άφησε το παιδί να διασκεδάσει. Μη φοβάσαι και ζη-μιά δεν κάνεις...

Η Γκόλφω άμέσως ύποψιάσθηκε κάτι. Και καθώς είχε ύπ' όψει της τα προηού-μενα τού άνδρός της, μπήκε σε μιά μεγά-λη άνησυχία. Το ίδιο κιόλας βράδυ, πήγε κρυφά στο δωμάτιο τού Ζαφείρη τ'όν ώρα που κοιμόταν, άνοιξε το πουκάμισό του και έβεβαιώθηκε γιά μιάν ακόμη φορά γιά την άπιστία τού Καραϊσκάκη.

Κλαίγοντας με λυγμούς, έτρεξε να τού παραπονεθή. Και να τού ζητήσει έξηγή-σεις. Μά ο Καραϊσκάκης, με το αιώνιο φθγματικό ύφος του, την άπεστόμωσε πάλι:

— Γιατί κάνεις έτσι, μωρέ γυναίκα; Δέν είμαι τάχα άρκετός και γιά δυο γυ-ναίκες; της είπε.

Η Γκόλφω δεν απήντησε. Έπέστρεψε στο δωμάτιο τ'όν παιδιών της όπου συ-νέχισε το λυγμικό κλάμα της.

Μά το έπεισόδιο αυτό, όσον και να ή-ταν τ'όν φανέρωσε, στενοχώρησε πολύ τ'όν Καραϊσκάκη και τού έφερε μιά νέα κρίση άίμοπτύσεως.

Από την ήμερα αυτή η γυναίκα του άπεφάσισε να μην τού ένασμιλήσει γιά την Αϊσέ! Και σιαπηλά, να τού δώσει, να καταλάβη ότι θα άνεχόταν πιά την παρουσία της, άφού σ' αυτήν όφειλε ο άντρας της το ότι ύπήρχε στην ζωή, πα-ρά την καταραμένη άρρώστεια του...

MIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

Γιά να καταρτίσει τον κατάλογο τ'όν συνδρομητών της, η υπηρεσία Τηλε-φώνων τού Λονδίνου έχρησιμοποίησε έξη χιλιάδες τόνους χαρτιού! Ο τηλεφωνικός αυτός κατάλογος ζυγίζει πέντε κιλά και περιέχει περί τα 20 έκατομμύρια όνομα-των συνδρομητών τού τηλεφώνου στ'όν Λον-δίνο και στις έπαρχίες. Ο τηλεφωνικός αυτός κατάλογος τυπώνεται στα ένδεκα τυπογραφεία της Τηλεφωνικής Υπηρεσίας στ'όν οποία χρησιμοποιούνται 50 λινωτυπι-κές μηχανές.

Από μιά πρόσφατη στατιστική προκύπτει, ότι οι Όλλανδοί είναι οι μά-νιαιότεροι καπνιστάι τού κόσμου: 120 έκατομμύρια λίρες εξόδευσαν οι Όλλαν-δοί στην κατανάλωσι καπνού κατά το 1. λευταίο δωδεκάμηνο. Κατηναλώθησαν: 1. 670 χιλιάδες πούρα, 5.230.000 τσιγάρα και ύπέρ τα 7 έκατομμύρια κιλά καπνού Κατά μέσον όρον κάθε Όλλανδός έκάπνι-σε κατά το διάστημα αυτό 180 πούρα, 587 τσιγάρα και 2 κιλά χονδρού καπνού τίππας.

ΟΙ ΑΝΕΘΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

ΟΙ ΧΕΛΩΝΕΣ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Στη δύναμι τού βρετανικού συντά-γματος άρμάτινα μάχης ένεγράφη-σαν από την προπερασμένη έβδομάδα τρεις νεοσύλλεκτοι, που έχουν ηλικία άνω τ'όν... 100 έτών! Οι νεοσύλλεκτοι αυτοί έινε τρεις χελώνες τού Ζωολογι-κού Κήπου τού Λονδίνου: η Άμαλία, η Άτζυ και η Έρμινουτ. Οι τρεις χελώνες θα παραμείνουν στο στρατό-καθ' όλη την διάρκεια τού πολέμου. Στην Άμαλία, μάλιστα, που έινε ήλι-κίας 150 χρόνων και συνεπώς σύγ-χρονη τ'όν ναπολεωνέων πολέμων, θα δοθή ο βαθμός τού λοχίου.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΔΕΝ ΧΟΡΤΑΙΝΟΥΝ

Από της ένάφξεως τού πολέμου, οι πιλότοι τ'όν άγγλικών άεροπλάνων φροντίζουν να προμηθεύουν έφημερίδες και περιοδικά στους φαρφύλακες, που μένουν σε άπομακρυσμένα νησάκια. Τελευταίως, οι πιλότοι άνέλαβαν και μιάν άλλη ύπηρεσία: Ένας φαρφύ-λακας έχει ένα σκύλο, στ'όν όποιον ό-μως δεν μπορούσε να δώσει έπαρκή τροφή. Γιά τούτο οι πιλότοι ρίχνουν τα κτικά κόκκαλα και ό,τι περισσεύει ά-πό την καντίνα τους. Και κάθε φορά που βλέπει από μακριά τα άεροπλά-να, ο σκύλος τά ύποδεχεται με πηδή-ματα και χαρμόσυνα γαυγίσματα.

ΤΑ ΚΡΥΜΜΕΝΑ... ΟΠΛΑ

Η σύζυγος ένός Άγγλου στρατιώτου, που κατάγεται από άγροτική περι-φέρεια και σήμερα βρίσκεται «κόπου στή Γαλλία», τού έγραψε παραπονο-μένη ότι στο χωριό δεν είχε μείνει ού-τε ένας νέος άνδρας και έτσι θα άναγ-καζόταν να όργωσι μόνη της το χωρά-φι τους. Στην άπάντησή του ο σύζυ-γός της έγραψε: «Γιά όνομα τού Θεού! Άφησε το χωράφι όπως έινε, μη βρωμέ κανένα μετέλ, γιάτί έκει έινε κρυμμέ-να τα όπλα». Το γράμμα έπέρασε φυ-σικά από τη λογοκρισία και σε λίγες μέρες η σύζυγος τού έπιστράτου χω-ρικού έβλεπε να καταφθάνουν στο χω-ράφι της άστυνομικοί, που άρχισαν να σκάθουν και έσκαψαν όλη την ήμερα, χωρίς όμως να άνακαλύψουν όπλα. Η χωρική, περίτρουη, έσπευσε να άναφέρη τ'όν γεγονός στ'όν σύζυγό της, που ό-μως την καθυσάχασε με την έξης ά-πάντη: «Τώρα που έσκαψαν και η γή έινε έτοιμη, μπορείς να σπείρεις.» Για-

ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΟ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ο Ιωνάς από το στόμα τού κή-τους: — Προσοχή! Έδώ ούδέτερος!

τι όλη η Ιστορία περί κρυμμένων δ-πλων δεν είχε έπινοηθή από τ'όν πο-νηρό χωρικό, παρά ως τέχνασμα!

ΤΙ ΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ

Η διατήρησις έκάστου τ'όν μεγάλων σκαφών τού άγγλικού στόλου στοι-χίζει 7 — 10.000 λίρες την έβδομά-δα, γράφει ένα άγγλικό περιοδικό. Το ρεκόρ της δαπάνης έχει το «Χούντ» (41.000 τόνων), το μεγαλύτερο σή-μερα πολεμικό σκάφος τού κόσμου. Γιά την συντήρησι τού «Χούντ» δαπα-νώνται 10.000 λίρες την έβδομάδα. Στο ποσόν αυτό περιλαμβάνονται οι μισθοί τού πληρώματος (1.400 άν-δρες), η δαπάνη γιά την καύσιμο ύλη, οι προμήθειες και τα πυρομαχικά. Έν δλω 543.000 λίρες τόν χρόνο. Τα μι-κρότερα τού «Χούντ» θωρηκτά και κα-ταδρομικά της γραμμής — μέχρι 32. 000 τόνων — άπαιτούν γιά την συν-τήρησή τους 400.030 λίρες τόν χρόνο. Τα μικρότερα καταδρομικά 150.000 λίρες και τα άντιτορπιλλικά 50.000 λί-ρες τόν χρόνο το καθένα.

ΑΕΙΟΖΗΛΕΥΤΟΣ ΛΟΧΙΑΣ

Τετρακόσια κορίτσια της Άγγλιας ζητούν σήμερα σε γάμο τ'όν λοχία Τ'όν Χουάιμερ, που ύπηρετεί σ' ένα σύνταγμα τού πεζικού στην Παλαιστί-νη. Ο Τ'όν, εύρισκόμενος έπ' άδεία τε-λευταίως στ'όν Λονδίνο, άπόθνησε μιά νέα που θέλησε να τ'όν φιλήση σ' ένα χαρμό, λέγοντας: «Έμένα δεν με φίλησε κανένα κορίτσι ακόμη, έκτός της αδελ-φής μου, και ούτε θα άφήσω κανένα ποτέ να με φιλήση.» Την έπομένη, πή-ρε δέκα προτάσεις γάμου και έπέδω ό Τ'όν άνεχώρησε γιά την Παλαιστίνη, οι προτάσεις γάμου άποστέλλονται σ' αυτόν δια τού δημάρχου τού Νόρφολκ. Ιδιαιτέρας πατρίδας τού Τ'όν. Ο δή-μορχος, έκτελόντας το καθήκον του, άπέστειλε μέχρι τούδε 400 έγγραφους προτάσεις στ'όν Τ'όν. Πολλές άπ' αυ-τές έτελειώσαν ως έξης: «Φίλησέ με, λοχία!»

Η «ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ»... ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Ο λόρδος Γούλτεν, ύπουργός τού Έ-πισιτισμού, θ' άρχισή σειρά μα-θημάτων «πολεμικής μαγειρικής» προς τις Άγγλίδες. Τα μαθήματα θα δι-δωνται δια τού ραδιοφώνου, τού κινη-ματογράφου και δια διαλέξεων. Οι Άγγλίδες θα διδασκούνται πώς όφείλουν να μαγειρεύουν κατά τη διάρκεια τού πολέμου, χωρίς σπατάλη ύλικού. Τα μαθήματα βασίζονται ες τις τελευ-ταίες έπιστημονικές παρατηρήσεις έ-πι τ'όν διαφόρων διαιτημών και τού τρόπου της διατηρήσεως των κατά την παρασκευή τ'όν διαφόρων φαγητών. Οι κατά τόπους σχολικές άρχες θα συμ-βάλουν στή διδασκαλία της πολεμικής μαγειρικής. Τα άγγλικά φύλλα προσ-θέτουν ότι η άγγλική Κυβέρνησις έινε δεβαία ότι κατόπιν τ'όν μαθημάτων αυτών η εισαγωγή τροφίμων μπορεί να έλαττωθή και ότι περισσότερα πλοία θα έινε έλεύθερα γιά τη μετα-φορά πολεμικού ύλικού.

Το γαλάζιο ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Αστυνομική περιπέτεια με δραματική πλοκή

Από την πόρτα του οπλοπωλείου του ο Μπίλλετ έβριξε μια έρυντική ματιά στο δρόμο. Ο αστυνόμος που είχε περάσει πρό ολίγου, άπομακρυνόταν αδιάφορος, χωρίς, προφανώς, να υποπτευθεί τίποτε.

Με έναν στεναγμό ανακουφίσεως, ο δ. πλοπώλης έγυρισε μέσα στο κατάστημά του και έπληγε να κυττάξει ένα ράφι πίσω από τον πάγκο τού ταμείου. Η ανησυχία έφάνη πάλι στο πρόσωπό του.

— Μάρθα! έφώναξε.

Από το ιδιαίτερο δωμάτιο του βάθους έφάνη η μικρή άνεψιά του, που εργαζόταν ως υπάλληλος στο κατάστημα.

— Είχα αφήσει μερικά φυσιγγία σ' αυτό έδω το ράφι. Τα πήρες έσύ απ' τ'όχι; — Τα έβαλα μέσα στην μεγάλη ντουλάπα μαζί με την τελευταία παραγγελία του ήρωε προχθές, απήντησε η Μάρθα και έδειξε ένα τεράστιο ντουλάπι.

— Μα αυτά τα φυσιγγία ήταν παλιά. — Τα άνακατέψα μαζί με τα καινούργια, έπως κάνω συνήθως, για να μη γνωρίζονται.

Η απογοήτευσή έφάνηκε στη μορφή του Μπίλλετ, καθώς άνοιξε το ντουλάπι και τó είδε γεμάτο ως επάνω από σωρούς φυσιγγίων. Αλλά δεν θέλησε να φανεί τα-ραγμένος έμπρός στην άνεψιά του.

— Πολύ καλά, τής είπε. Πήγαινε τώρα. Έγώ θα μείνω, γιατί έχω λίγη δουλειά.

Όταν, στις όκτώ ακριβώς, ο δ. πλοπώλης Άρτσιμπαλντ Μπίλλετ έκλεισε από μέσα την έξορτα του καταστήματός του και έβεβαιώθηκε ότι δεν μπορούσε κανένα αδιάκριτο μάτι να τον δει από το δρόμο, έτρεξε προς το ντουλάπι που ήταν γεμάτο φυσιγγία. Μια θλαστήμα έξωγε από τα σφιγμένα δόντια του, όταν αντίκρυσε τις χιλιάδες εκείνες των φυσιγγίων.

Άπλωσε σ' ένα τραπέζι μια έφημερίδα κι' επάνω σ' αυτήν άρχισε ν' οραδιάζει τους σωρούς των φυσιγγίων για να τάξει τάση ένα - ένα. Στην πρώτη σελίδα της έφημερίδος φαινόταν με μαύρα γράμματα και με χτυπητό τίτλους, η περιγραφή της θραυστάτης κλοπής του «Κιανού «Αδάμαντος». Έπρωτίζετο ότι ή αστυνομία καταζητούσε κάποιον Μπέρτραν Μόρλαντ, τού οποίου έδινονταν και τα χαρακτηριστικά.

Ο Μπίλλετ έχαιμονέλασε με σαρκασμό. Ποιος θα μπορούσε ποτέ να φαντασθεί ότι ο καταζητούμενος Μπέρτραν Μόρλαντ ήταν ένα και τó αυτό πρόσωπο με τον ό-πλοπώλη Άρτσιμπαλντ Μπίλλετ.

Γράμματι, είχε έτοιμάσει και έκτελεσει με θαυμαστή τέχνη το κόλπο του. Είχε παρουσιάσει με άλλο όνομα στον κύκλο όπου ήξερε ότι θα μπορούσε να πλησιάζει προς το περίφημο γαλάζιο διαμάντι και είχε κατορθώσει να υπεξαίρει το πολύτιμο πετράδι και να έξοφανισθεί.

Η αστυνομία άς έψαχνε όσο ήθελε για να βρει τον Μπέρτραν Μόρλαντ. Και τó γαλάζιο διαμάντι; Ποιος θα μπορούσε ποτέ να τó δει μέσα στον κάλυκα του φουσινγιού, όπου τó είχε κρύψει;

Ο θυμός όμως έκυρίευσε πάλι τον Μπίλλετ όταν θυμήθηκε ότι η άνεψιά του με την μαυιά της τακτοποιήσεως που είχε, έπληρε τó λίγα εκείνα φυσιγγία, μεταξύ των οποίων ήταν και αυτό που περιείχε τó πολύτιμο διαμάντι και τó άνακάτεψε με τις χιλιάδες των άλλων φυσιγγίων.

30

Τί να γίνει; Έπρεπε τώρα να ψάξει ένα - ένα όλον εκείνο τον σωρό, που υπήρχε μέσα στο ντουλάπι. Έκάρησε κοντά στο τραπέζι και άρχισε τη δουλειά αυτή, παίρνοντας ένα - ένα φυσιγγί και χωρίζοντάς τη σφαίρα από τον κάλυκα.

Ηλπίζε πως ή τύχη θα τον εύνοούσε και θα έδρισκε τó πολύτιμο φυσιγγί μεταξύ των πρώτων. Οι ώρες όμως περνούσαν και αυτός εξακολουθούσε να άδειάζει, χωρίς αποτέλεσμα, τα φυσιγγία.

Είχε άρχισε να ημερώνει και τó γαλάζιο διαμάντι δεν είχε ακόμη εμφανισθεί. Μια τρομερή σκέψις τον κατέλαβε τότε. Μήπως ή άνεψιά του είχε πουλώσει φυσιγγία από τó ντουλάπι αυτό;

Μάλιστα! Είχαν έρθει, τού απήντησε ή άνεψιά του όταν ήρθε σε λίγο στο μαγαζί και τήν έρώτησε, τρεις άξιωματικοί της φρουράς και είχαν αγοράσει από τó φυσιγγία αυτά. Πεντακόσια ό καθένας.

Χωρίς να χάσει καιρό, ο Μπίλλετ έτρεξε στους στρατώνες. Βρήκε τούς τρεις άξιωματικούς και τούς έξηγησε πως τα φυσιγγία που είχαν αγοράσει ήταν έλαττωματικά. Τούς παρακάλεσε να τού τα έπιστρέψουν και αυτός ανέλαβε να τó αντικαταστήσει με άλλα, τής νέας παραγωγής.

Με στεναγμό ανακουφίσεως έφυγε από τούς στρατώνες, συναποκομίζοντας τρία μεγάλα δέματα φυσιγγίων, που τó έπρόσθεσε στο σωρό των άλλων που έπεριμεναν να έξετασθούν.

Έπέρασαν αρκετές έβδομάδες. Κάθε νύχτα, ένα μέρος από τον τεράστιο σωρό τού ντουλαπιού έπενονόσε από τó πυρετώδες μαχαίρι τού Μπίλλετ. Με τó φως έ. νός κεριού εργαζόταν με έπιμονή και σταθερότητα, αλλά έμεναν πάντοτε χιλιάδες φυσιγγίων μέσα στο ντουλάπι.

Ήρθε μιά μέρα, που τó ντουλάπι δεν περιείχε πιά παρά τó ένα τρίτο από τον αρχικό σωρό. Μερικές έβδομάδες θα χρειάζονταν ακόμη και έπί τέλους θα έβρισκε άσφαλώς τó γαλάζιο πετράδι, που θα τον απέζημιανε πλουσιπρόχαρα για όλους τούς κόπους του, για όλη τη θορόά των φυσιγγίων...

Αλλά οι δυνάμεις του έκόντευαν να έξαντληθούν και έξήγησε την τόνωσή τους από τó αλκοόλ. Μια μέρα, μόλις έγυρισε από την ταβέρνα, ή άνεψιά του έσπευσε να τó άναγγείλει.

— Ήρθαν. Τα έβαλα μαζί με τó ελ-λα!...

— Ποιοι ήρθαν; ρώτησε αυτός με άπορία.

— Η νέα παραγγελία των φυσιγγίων. Τα είχατε ξεχάσει;

Ναι, τó είχε ξεχάσει! Όλη ή σκέψις του, όλη ή ψυχή του ήταν άφωτισμένη στο άνοιγμα των φυσιγγίων, που ήταν μέσα στο ντουλάπι.

Τό καταραμένο ντουλάπι! Τό άνοιξε κι'...

—Αυτή εινε ή σφαίρα με την οποία τόν έπληγάσατε, είπε ο Ιατροδικαστής.

έγινε κατάχλωμος. Ήταν πάλι γεμάτο έως επάνω με τά νέα φυσιγγία. Και ή άνεψιά του είχε φροντίσει, όπως έκανε πάντοτε, να άνακατέψει καλά τά παλιά με τά καινούργια, ώστε να μη γνωρίζω-ται!

Έπέρασαν πολλές ακόμη έβδομάδες, έπέρασαν μήνες. Κάθε νύχτα ο Μπίλλετ εξακολουθούσε την τρελή εργασία του, έντελώς μηχανικά πιά, χωρίς να σκέπτεται τίποτε, χωρίς να μπορεί να σκεφθεί τίποτε.

Τέλος ήρθε ή νύχτα που μόνο μερικές δεκάδες φυσιγγίων έμεναν μέσα στο ντουλάπι. Τά άνοιξε τώρα πιά άργά, τά νεύρα του ήταν σε υπερτάση, όλο τó εινε του είχε καρφωθή στά έλάχιστα εκείνα φυσιγγία που άπέμεναν.

Δεν έμεναν πιά παρά μόνο πέντε. Ο Μπίλλετ άνοιξε τά τέσσερα και έπληρε στά χέρια του τó πέμπτο, τó τελευταίο από τά φυσιγγία που ήταν στο ντουλάπι.

Τά δάχτυλά του έτρεμαν και με δυσκολία κατάρρωσε να χωρίση τó κάλυκα από τή σφαίρα. Τό διαμάντι; Δεν ή-ταν εκεί!

Ο Μπίλλετ δεν έπίστευε στά μάτια του. Δεν ήταν δυνατόν! Τό Γαλάζιο Διαμάντι έπρεπε να βρίσκεται εκεί, μέσα στο σωρό αυτών των άνοιγμένων φυσιγγίων. Μόνος του, με προσοχή και έπιτηδειότητα είχε άνοιξει τó διαδομένο εκείνο φυσιγγί, είχε άσπείρει τον μολυβένιο πυρήνα τής σφαίρας και στή θέσι του είχε δάξει τó Γαλάζιο Διαμάντι...

Εαφνικά, κάτι τον επάνεφερε στη συνείσθησι τής πραγματικότητας. Από την πόρτα τού βάθους παρουσιάσθηκαν δυό άνδρες. Ήσαν αστυνομικοί.

— Έν όνόματι τού νόμου, είπε ο ένας, Άρτσιμπαλντ Μπίλλετ ή Μπέρτραν Μόρλαντ, σε συλλαμβάνω!

Με μιά άστραπιαία κίνηση, ο Μπίλλετ έβγαλε από την τσέπη του τó περιστροφικό του. Αλλά με άστραπιαία έπίσης κίνηση ο ένας από τούς αστυνομικούς άρπαξε τó περιστρωφό από τó χέρι τού ένόχου και έπυροβόλησε, σκοπεύοντας χαμηλά. Ο Μπίλλετ σωριάσθηκε κάτω, τραυματισμένος στο πόδι.

Δεν είχαμε άποδείξεις, έξήγησε ο ένας από τούς αστυνομικούς στον γιατρό που επέδεσε τó τραύμα τού Μπίλλετ. Βλέπαμε φως εκεί κάθε νύχτα και τον παρακολουθήσαμε πολύν καιρό. Άκόμη όμως δεν βρήκαμε τó κλειμένο διαμάντι.

Τότε ο γιατρός έβγαλε από την τσέπη του κάτι. Ήταν ένα άμορφο κομμάτι μολυβιού, κολλημένο επάνω σ' ένα γαλάζιο πετράδι που έσκόρπιζε περίεργη λάμψη.

Αυτή εινε ή σφαίρα με την οποία τόν έπληγάσατε, είπε. Διηλάθ από τó ίδιο του τó περιστρωφό.

ΡΑΛΦ ΠΛΑΜΜΕΡ

ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΓΑΡΥΦΑΛΑ...

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Οι γυναίκες θα μπορούσαν να σωπαίνουν και να κάθονται ήσυχα καμιά φορά, τούλα χί στον όταν ή επέμβασίς των μπορεί να προκαλέσει μιά καταστροφή.

Υπάρχουν στιγμές στη ζωή, κατά τις οποίες έπρεπε να καταλαβαίνουν μερικά πράγματα.

Θέλω να πώ ότι όταν κανείς κάνει μιά άνοησία ή δεν φέρνεται με την άπαιτουμένη λεπτότητα απέναντι μιας γυναίκας, ή γυναίκα αυτή θα έπρεπε να περιμένει μιά κατάλληλη στιγμή για να έκδικηθεί.

Έν πάση περιπτώσει, ό,τι έγινε, έγινε, και τώρα ποιος ξέρει ποτέ θα μωρέσω να έπανωρθώσω τó κακό που έκαμα άθελά μου. Η ύποθεσις άρχισε ως έξης στον σταθμό τού Σάν Ρέμο:

Έπείσθησα από ένα μικρό ταξίδι και κρατούσα στην άγκαλιά μου μιάν υπέροχη άνθη λουλούδια, αλλά θα έπιθυμούσε τόσο πολύ να έχω ένα μάτσο γαρύφαλα!...

Μου τó είπε στά μέσα τού ταξιδιού, όταν πιά μεταξυ μας δεν υπήρχαν καθόλου μυστικά. Μου τó είπε με λόγια τόσο συγκινητικά... Μου τó είπε μιλώντας γι' αυτή τη «σύντομη και φυγαλέα γνωριμία», για να άναφέρω τά ίδια της τά λόγια «γι' αυτή τη γνωριμία που δυστυχώς πρόκειται να τερματισθεί στά σταθμό τής άφίξεως, γιατί άσφαλώς κάποια θα σε περιμένει» και: «Άχ, αν ήταν δυνατόν να έχω κανένα σουβενίρ δικό σου!...

Τά λουλούδια μου, είπα με άσυγχρόητη έπιπολαιότητα, αυτό τó μάτσο τά γαρύφαλα, εινε δικό σου. Έγώ θα όρω μιά δικαιολογία!...

Όταν ανέβηκα στά τραίνο, έβαλα τά λουλούδια στά δικτυ, επάνω από τó κάθισμά μου. Και όταν ξεκίνησα, τó τραίνο έμοιαζε με κήπο. Όλα τά δαγόνια ήταν φορτωμένα λουλούδια που μάς μεβούσαν με

τó άρωμά τους.

Μου τó είπε ένα κορίτσι που ήταν καθισμένο απέναντί μου, μου τó είπε χαμογελώντας. Τί πέροχα, σαν σαστισμένη. Ό έμορφα που εινε τά κορίτσια, σαν φαίνονται σαστισμένα!

Έγώ δεν βρήκα τίποτε καλύτερο να πώ, παρά ότι τó ωραιότερο λουλούδι ήταν καθισμένο απέναντί μου. Τό ίδιο θα έλεγε οποιοσδήποτε άλλος και αν έρισκόταν στη θέσι μου και δεν ήτανε στραβός.

Έτσι άρχισε ή γνωριμία μας που επρόκειτο να έχω ένα τέλος μάλλον τραγικό.

Τό κορίτσι δεν είχε μαζί του λουλούδια, αλλά θα έπιθυμούσε τόσο πολύ να έχω ένα μάτσο γαρύφαλα!...

Μου τó είπε στά μέσα τού ταξιδιού, όταν πιά μεταξυ μας δεν υπήρχαν καθόλου μυστικά. Μου τó είπε με λόγια τόσο συγκινητικά... Μου τó είπε μιλώντας γι' αυτή τη «σύντομη και φυγαλέα γνωριμία», για να άναφέρω τά ίδια της τά λόγια «γι' αυτή τη γνωριμία που δυστυχώς πρόκειται να τερματισθεί στά σταθμό τής άφίξεως, γιατί άσφαλώς κάποια θα σε περιμένει» και: «Άχ, αν ήταν δυνατόν να έχω κανένα σουβενίρ δικό σου!...

Τά λουλούδια μου, είπα με άσυγχρόητη έπιπολαιότητα, αυτό τó μάτσο τά γαρύφαλα, εινε δικό σου. Έγώ θα όρω μιά δικαιολογία!...

Έκάρησε κοντά μου και άκούμπησε τó κεφάλι της στον ώμο μου.

Δεν θα ξαναείδαθούμε πιά, τής είπα.

Είχαμε φθάσει στά σταθμό: άρχιζαν να φαίνονται τά μεγάλα σιδερένια τόξα του. Σηκώθηκα.

— Άς άποχαιρετιστούμε έδω, τής είπα. Ξέρεις ότι με περιμένει κάποιος. Πάρε τά λουλούδια σου.

Και τής έδειξα τó δικτυ, που ήτανε φορτωμένο άνθοδέσμες.

Έπειτα, τó τραίνο έσταμάτησε και σε λίγο δρεθήκα στην άγκαλιά της Ντορούλας, που με περιμενε γελώντας.

— Ξέρεις, τής είπα, τά λουλούδια μου μωρήθηκαν και τά πέταξε.

Η Ντορούλα μ' έκτύταξε καλά στά μάτια.

— Μ' άγαπάς; μου είπε μετά.

— Και άμοιβάλλεις;

— Τότε, δεν πειράζει. Θα μου τά φέρης άλλη φορά τά λουλούδια.

Έκείνη τη στιγμή έγινε κάποια φασαρία στά σταθμό. Ένας κύριος προσπαθούσε να περάση ανάμεσα στά πλήθος, έφθασε κοντά στά κορίτσι τού τραίνου και τής άρπαξε τά λουλούδια από τά χέρια.

Έγώ έπροσπάθησα να χαμογελάσω, προχωρώντας βιαστικά προς την έξοδο τού σταθμού.

Αυτό τó κορίτσι, είπε τής Ντορούλας, φαίνεται πως έκανε λάθος και πήρε τά λουλούδια αυτούνου τού κυρίου.

Η Ντορούλα χαμογέλασε και είπε ότι τέτοια λάθη δεν

εινε δύσκολο να γίνουν με τó-σον συνωστισμό.

Έξαφνα όμως ένοιωσα δυό ήχηρότατα χαστούκια στά μάγουλά μου και άκουσα τó κορίτσι τού τραίνου να μου λέει: — Παληάνθρωπε! Να μ' έβλεπς άλλη φορά να χαρίσεις τά ξένα λουλούδια!...

Τό πρώτο χαστούκι ήταν τού κοριτσιού και τó δεύτερο τής Ντορούλας.

Οι ταξιδιώτες είχαν κατέβει έν τώ μεταξύ από τó τραίνο, όπου είχε μείνει μόνο και ή φαντασία τού υποκείμενου με τά άλλα κα γαρύφαλα. Τά πήρα κι' έ-τραβήξα κατά τó σπίτι, άκο λουβώντας πένθιμα την Ντορούλα. Και στά δρόμο, σκεπτό-μουν ότι θα έχουν όλα μαρμα-θή ως που ν' άγαπήσουμε πάλι.

Κ. ΜΑΝΤΖΟΝΙ

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

— Τό πάθος τού παιχνιδιού εινε τόσο παλιό, όσο και ο κόσμος. Αυτό έκανε άλλους να εινε πλούσιοι και άλλοι φτωχοί. Κάθε περιουσία γίνεται μονάχα μ' ένα εύνοικό μειδίαμα της τύχης.

— Η εργασία επιβάλλει τόν σεβασμό. Τό παιχνίδι την δυσπιστία.

— Τό παιχνίδι εινε ή πιό εύτελης μορφή τής έλπίδος. — Οι άνθρώποι που εινε πραγματικά πλούσιοι, δεν παίζουν ποτέ.

— Ένας παίκτης ποτέ δεν δανείζει. Πάντα δανείζεται.

— Αν παίξης για να κερδίσης ένα ποσό που σου χρειάζεται, άσφαλώς θα χάσης κι' έ-κείται τά λίγα που έχεις.

— Κανείς δεν παίζει για να διασκεδάσει.

— Κι' εκείνος που χάνει νοι ώθει συχνά ήδονή.

— Ένας παίκτης έχει συνα-δέλφους, φίλους όμως ποτέ.

— Τό παιχνίδι εινε μιά μάχη, από την οποία κανείς δεν βγαίνει νικητής.

— Όσο περισσότερο χάνει κανείς, τόσο περισσότερο παίζει.

ΒΙΚΤΩΡ ΓΚΟΕΝΤΡΟΠ

Πνεύμα

ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ

— Τί κάνει ή κυρία σου; — Ά: Έκανε σήμερα τó πρωί ένα υπέροχο αγοράκι.

— Πως; Μα, καλά, δεν μου είχες πιά, ότι ο άνδρας της λείπει ταξίδι τώρα και δυό χρόνια;

— Ναι, αλλά τής γράφει κάθε έβδομόδα...

ΠΩΣ ΔΕΝ ΤΗΣ ΣΤΟΙΧΙΖΕ

— Πόσο θα σου στοιχίξει, καυμένη Ιουλίττα, που λείπει ο άνδρας σου.

— Διόλου, κάθε τρεμέει και κάθε δρόμο, στά τραπεζι, βάω την έφημερίδα στή θέσι του και έτσι δεν καταλα-βαίνω διόλου την άπουσία του...

ΤΙ ΘΑ ΕΚΑΝΕ

— Τί θα έκανες, φίλε μου, αν εύρισκες στά δρόμο ένα παρτοφόλι μ' ένα έκατομύριο;

— Δεν θα έκανα πιά τί-ποτε.

Τὸ μηχανικὸ

ΦΙΛΙ

ΜΕ ΤΟ... ΖΥΓΙ!

Μιά ἀπαγωγή καὶ μάλιστα ἐκουσία!... Εἶνε ἓνα γεγονός τόσο συνηθισμένο στὴν ἐποχὴ μας.

Ἀλλ' ἡ ἀπαγωγή αὐτὴ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς... φερεσέως τοῦ μηχανικοῦ φιλοῦ.

Ἡ ἱστορία μας ἔρχεται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ.

Στὴν ὁδὸ Χόδερν, ὑπῆρχαν τὰ γραφεῖα τῆς μὲς Τζέσσικα Γκρός. Μιά μέρα λοιπόν εἶδε τὸ φῶς στὶς ἐφημερίδες μιὰ ἀγγελία, πού προήρχετο ἀπ' αὐτὰ τὰ γραφεῖα. «Ἐξήτουτο μ' αὐτὴν ἓνας νέος καὶ μιὰ νέα, πού νὰ συνδυάζουν τὰ χαρίσματα τῆς ὀρατικότητος, τῆς κομψότητος καὶ τῆς ἰσοποιίας.

Ἡ συρροὴ τῶν ὑποψηφίων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὑπῆρξε μεγίστη. Ὅλοι καὶ ὅλες πού εἶχαν ἔλθει στὸ Χόλλυγουντ, μὲ τὸ ὄνειρο νὰ γίνουν πρωταγωνιστὰ καὶ πρωταγωνίστριες καὶ πού εἶχαν ἰδῇ νὰ διαψεύδωνται οἱ ἐλπίδες τους — αὐτὸ συμβαίνει, ὅπως εἶνε γνωστόν, στὶς 999 φορές ἐπὶ τῶν 1000 — ἐσπευσαν ἀμέσως στὴν πρόσκλησι.

Ἡ μὲς Τζέσσικα Γκρός παρακολούθησε συλλογισμένη αὐτὴ τὴν παρέλασι. Καὶ στὸ τέλος ἐδιάλεξε δύο. Τὸν Λέσλι Βίνσνυ καὶ τὴν Ντιάνα Μέρλιν.

Ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλες πού παρήλασαν, συνεδύσαν περισσότερο τὰ προσόντα πού ἐξήτουσε ἐκείνη πού εἶχε δημοσιεύσει αὐτὴ τὴν ἀγγελία.

Ἀλλ' ἡ ἐκπληξὶς τῶν δύο νέων ὑπῆρξε πολὺ μεγάλη, ὅταν ἡ μὲς Τζέσσικα τοὺς ἀνέπτυξε ποῖο ἦταν τὸ... Φίλι στὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ πρωταγωνιστοῦν.

Τὸ φίλμ αὐτὸ δὲν ἐπρόκειτο νὰ προβληθῇ σὲ καμμιὰ ὁδόν. Γιατὶ θὰ ἦταν ἓνα ζωντανὸ φίλμ διαρκείας.

Ἡ μὲς Τζέσσικα εἶχε ἐφεύρει ἓνα κραγιὸν γιὰ τὰ χεῖλη, πού φαίνεται ὅτι ἦταν ἀπαράμιλλο στὸ εἶδος του. Ἀλλὰ σὰν καλὴ Ἀμερικανὶς ἤξερε ὅτι ἓνα καλὸ προϊόν δὲν ἀξίζει τίποτε, χωρὶς τὴν κατάλληλη διαφήμισι. Καὶ ἡ διαφήμισις πού ἐσκέφθηκε ἡ ἐφευρέτρια ἦταν τὸ ἴδιο ἀκαταγνώστη. Ὅσο καὶ τὸ προϊόν πού ἤθελε νὰ λανσάρῃ στὴν ἀγορὰ.

Ἐπρεπε νὰ ἀποδειχθῇ κατὰ ἓνα τρόπο ἀνεπίδεκτον ἀμφισβήτησως στὸ κοινόν, ὅτι τὸ κραγιὸν αὐτὸ δὲν ἐξηλείφεται ποτὲ ἀπὸ τὰ χεῖλη. Καὶ τὶ εἶνε ἐκεῖνο πού ἐνοχλεῖ περισσότερο τὶς γυναῖκες; Τὸ ὅτι τὸ δάφιμο τῶν χειλίων τους δὲν ἀντέχει στὸ φίλημα. Ἐπειτα ἀπὸ δύο ἢ τρία φιλιὰ, ὁ μὲν ἄνδρας ἔχει γυμνασθῇ ἀπὸ κοκινάδια, ἡ δὲ γυναῖκα ἔχει ἀπομείνει μὲ τὰ χεῖλη ὅχι καὶ ἄτονα. Ἡ γοητεία τῆς ἔχει τὴν ἴδια στιγμὴ ἐξαφανισθῇ.

Τὸ κραγιὸν ὅμως τῆς μὲς Τζέσσικα εἶχε τὸ πλεονέκτημα ὅτι ἦταν πραγματικὰ ἀνεξάλειπτο. Ἡ ἐφευρέτρια προώριζε λοιπὸν τοὺς δύο νέους, γιὰ νὰ ἀποδείξουν στὸ κοινόν τὶς ιδιότητες αὐτῆς τῆς ἐφευρέσεώς της.

Καὶ νὰ τί ἐκοιμή:

Κατεσκεύασε ἓνα εἶδος ἐξέδρας σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ κεντρικὰ σημεῖα τοῦ Χόλλυγουντ, καὶ ἐτοποθέτησε ἐπάνω σ' αὐτὴ τοὺς δύο νέους. Ἡ ἐοσασία τῶν θά συνίστατο στὸ νὰ ἀνταλλάσσουν περιπαθὴ φιλιὰ, μὲ ἀπόλυτη φυσικότητα καὶ μὲ μιὰ ποικιλία στάσεων, ὅσοι πού οἱ κινήσεις τους νὰ μὴ εἶνε μονότονες.

Τὰ χεῖλη τῆς Ντιάνας ἦσαν φυσικὰ βαμμένα μὲ τὸ κραγιὸν «Τζέσσικα», πού διεφημίζετο μὲ πελώρια γράμματα ἐπάνω στὴν ἐξέδρα. Παρ' ὅλα ὅμως τὰ φιλιὰ πού ἀντήλασαν μὲ τὸν Λέσλι, καμμιὰ ἀπαύτως ἀλλοίωσις δὲν ἐμφανιζόταν στὸ βάψιμο τῆς καὶ κανένα ἀποτύπωμα δὲν ἀ-

πέμνε στὰ χεῖλη ἢ στὸ πρόσωπο τοῦ συντρόφου της.

Εἶνε εὐκόλο νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς τὴν συρροὴ τοῦ κόσμου ἐμπρὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξέδρα.

Ἐπὶ ἐβδομάδες ὀλόκληρες, ἓνα πυκνὸ πλήθος συνωθεῖτο γύρω ἀπὸ τοὺς δύο νέους καὶ δὲν ἀπεθαύμαζε μόνο τὶς ἐκπληκτικὰς ιδιότητες τοῦ νέου κραγιόν, ἀλλὰ καὶ τὴ χάρι καὶ τὴν ἁρμονία μὲ τὴν ὁποία ὁ Λέσλι καὶ ἡ Ντιάνα ἀντήλασαν τὰ ἀτελείωτα φιλιὰ τους.

Ἀλλ' ἓνα φίλι δὲν ἀποτελεῖ ἐργασίαν καὶ ὅταν ἀκόμη πληρώνεται πολὺ ἀκριβὰ, ὅπως συνέβαινε στὴν προκειμένη περίπτωσι.

Ἐνα φίλι εἶνε γλυκὸ, προκαλεῖ οἶγην συγκινήσεως καὶ δημιουργεῖ μιὰ λαίλαπα πόθων καὶ ἐπιθυμιῶν.

Καὶ αὐτὸ συνέβη μὲ τὸν Λέσλι καὶ τὴ Ντιάνα.

Ἀντὶ νὰ κάνουν τὰ φιλιὰ τους θέσμα, ἀπεράσισαν νὰ τὰ ἀπολαύσουν γιὰ δικὸν τους λογαριασμό.

Καὶ μιὰ μέρα, ἐξαφανίσθησαν ἀπὸ τὴν ἐξέδρα, γιὰ νὰ μὴ ξαναμεταφιστοῦν ποτὲ πιά. Εἶχαν ἀλληλοσπαχθῇ.

Ἡ μὲς Τζέσσικα βρέθηκε, ξαφνικὰ, στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ. Ἀλλ' ἦταν γεννημένη ἐφευρέτρια. Καὶ ἡ ἱκανότης της δὲν περιοριζόταν μονάχα στὴν ἐφεύρεσι ἑνὸς κραγιόν.

Τὶ ἔπρεπε νὰ κάμῃ γιὰ νὰ συνεχίσῃ

τὴν ἐφευρέσει της; Νὰ βοηθῇ τοὺς ἄλλους νέους. Ἀλλὰ ποῖος μποροῦσε νὰ τῆς ἐγγυηθῇ ὅτι δὲν θὰ συνέβαινε καὶ μὲ αὐτοὺς ὅτι καὶ μὲ τὸν Λέσλι καὶ τὴ Ντιάνα;

Ἀνεκάλυψε λοιπὸν μιὰ περιέργη συσκευή, πού φέρει ἐπάνω δύο ρομπότ, ἓνα νέον καὶ μιὰ νέα, ἐξαιρετικῆς κομψότητος καὶ ὁμορφιάς. Τὰ δύο αὐτὰ αὐτόματα, χάρις σ' ἓνα ἐλατήριο, παύουν διάφορες στάσεις καὶ ἀνταλλάσσουν μεταξὺ τους τὰ πιὸ περιπαθὴ φιλιὰ.

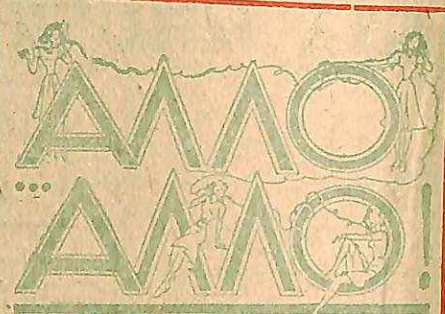
Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι ἡ συσκευή αὐτὴ εἶνε ἐνοχλησμένη μὲ ἓνα δυναμόμετρο, πού μετράει τὴν... πίεσι τοῦ κάθε φιλιού. Ἡ πίεσις αὐτὴ μεταφράζεται σὲ κιλά. Τὸ πιὸ ἀδύνατο φίλι εἶνε τριῶν κιλών. Καὶ τὸ πιὸ δυνατό δεκαπέντε!

Τὰ δύο αὐτόματα δὲν κουνιόταν ποτέ. Καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος νὰ ἀλληλοσπαχθοῦν, ὅπως οἱ δύο νέοι πού προηγήθησαν ἀπ' αὐτὰ ἐπάνω στὴν ἐξέδρα.

Ο ΝΕΟ-ΥΟΡΚΕΖΟΣ

ΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ ΤΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

Δὲν ἔχει μόνο ἡ Βενετία κανάλια! Ὑπάρχουν καὶ ἄλλες πόλεις στὴν Εὐρώπῃ πού εἶνε κτισμένες ἐπάνω σὲ νησάκια καὶ πού ὡς ἐκ τούτου ἡ συγκοινωνία γίνεται μὲ διώρυγες. Τὸ Ἀμστερνταμ τῆς Ὁλλανδίας εἶναι κτισμένο ἐπάνω σὲ 100 καὶ περισσότερα νησάκια, πού ἐξυπηρετοῦνται ἀπὸ γέφυρες καὶ κανάλια. Ἡ γραφικὴ πόλις Γκάντ, στὸ Βέλγιο, εἶναι κι' αὐτὴ κτισμένη ἐπάνω σὲ δύο μεγάλα νησιά καὶ ἐξυπηρετεῖται ἀπὸ τριακόσια περίπου κανάλια. Ὅσο γιὰ τὴ Βενετία, εἶναι κτισμένη ἐπάνω σὲ 120 νησάκια πού συνδέονται μεταξὺ τους μὲ πολλὰς ἐκατοντάδες γεφυρῶν πού ἀντικαθιστοῦν τοὺς δρόμους. Στὴν ἴδια κατηγορίαν τῶν πόλεων ὑπάγεται καὶ ἡ Στοκχόλμη.

ΤΙ ΕἶΝ' ΕΚΕΙ;

★ ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ: — Ἡ νέα μόδα τῶν πέπλων, γιὰ τὴν ἐφετεῖν ἄνοιξι, εἶνε ὁ πέπλος ἀπὸ σελοφάν πού περιβάλλει τὸ καπέλλο. Μ' ἓνα ἑλσφρὸ στεφάνι καὶ τὸ προστατεύει ἀπὸ τὴ βροχὴ. Πιὸ χρήσιμη ἀπὸ τὴν ὀμπρέλλα, ἡ μόδα αὐτὴ προβλέπεται ὅτι θὰ διαδοθῇ εὐρύτατα.

★ ΧΟΝΟΛΟΓΟΥ: — Ἡ σινιουρίτα Νιγκρίτα, Ἰσπανὶς χορεύτρια τοῦ «Φτεροῦ Μπάρ» ἐσκότωσε τοὺς δύο ἐραστὰς της, μ' ἓνα χτύπημα «κουκου πλάν» στὸν καβέν, ἓνα Νέγρο πυγμάχο καὶ ἓναν ἰθαγενὴ πρωταθλητὴ τοῦ ποδοσφαίρου, καὶ ἔφυγε μ' ἓνα πωλητὴν Τούρκο πρίγκιπα, ὁ ὁποῖος διέθετε ἰδιωτικὸ ἀεροπλάνο.

★ ΜΟΝΤΡΕΑΛ: — Ἐνας Καναδὸς γιατρός ἰσχυρίζεται ὅτι μπορεῖ νὰ θεραπεύσῃ διάφορες ἀρρώστειες τὴν ὥρα πού ὁ ἄρρωστος... κοιμάται! Οἱ συνάδελφοί του τὸν κατήγγειλαν ὡς ἀγύρη καὶ ἀναμένεται μὲ περιέργεια ἡ δικὴ του.

★ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ: — Ἡ μόδα τῶν δαντελλένων καλοῦνται ἐν πολλὴ διαδεδομένη μεταξὺ τῶν... «στάρ», καθὼς καὶ τῶν δαντελλένων γαντιῶν. Τὰ ἐσώρουχα καὶ αὐτὰ τὰ σινδόνια θὰ εἶνε ἐπίσης δαντελλένια. Ὅλα ἐφέτος θὰ εἶνε δαντελλένια γιὰ τὶς γυναῖκες.

★ ΘΗΣΑΥΡΟΣ: — Καμμιὰ ἄλλη μόδα;

★ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ: — Ἀ, ναί, λανσάρουν ἐφέτος παπούτσι ἀπὸ δέρμα ψαριῶν πού ψαρεύονται στὸ Ἀρκωπὶ τῆς Καλῆς Ἑλπίδος. Τὰ ψάρια αὐτὰ, πού ὀνομαζοῦνται «Ἐστέρ-πλους», ἔχουν δερμα μαργαρώδες, σκληρὸ καὶ τραπ, φιλ-βόδες. Γ' ἰσχυρὰ τους, μετὲ - μπλέ, θὰ ἰσχυρὰ καὶ ἀρμονία μ' ὅλα τὰ φουστάνια.

★ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: — Οἱ γυναῖκες πού σκέπτονται νὰ ἀκολουθήσουν τὸ διπλωματικὸ στάδιο, πρέπει νὰ παρακολουθήσουν, σύμφωνα μ' ἓνα τελευταῖο πρόγραμμα, μαθήματα μαγειρικῆς.

★ ΘΗΣΑΥΡΟΣ: — Γιατί;

★ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: — Διότι τὸ ἄρθρον 4 τοῦ κώδικος Τ πού ἐδημοσιεύθη τελευταίως καὶ ἀφορὰ τὶς γυναῖκες πού προορίζονται γιὰ τὸ διπλωματικὸ στάδιο ἀναφέρει: «Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ κάνῃ κανεὶς τοὺς ἄνδρες νὰ μιλοῦν εἶνε νὰ τοὺς κάνῃ νὰ πίνουν καὶ νὰ τρώνε καλά».

★ ΚΟΛΟΡΑΝΤΟ: — Ἐνας κτηματίας ὀνόματι Τ. Μ. Ντόουελ, εἶνε πάει νὰ κυνηγῇ φίδια κροταλίας. Ἐνα ἀπὸ τὰ ψαριακερὰ αὐτὰ ἐρπετὰ ἐπέτεθ' ἀπὸ τὸν κυνηγὸ, πού κρατῶντας μὲ τὸ ἓνα χεῖρ του τὸ ὄπλο, ὤρπαξε μὲ μεγάλη ἐτοιμότητα τὸ φίδι πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τὸ σέκωσε. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ φίδι ἐσάλυψε ἐπικίνδυνα καὶ ἐπειδὴ ὁ Ντόουελ δὲν ἤθελε ν' ἀδίστη τὸ ὄπλο πού κρατοῦσε μὲ τὸ ἄλλο του χεῖρ, στὴν ἀπελπισία του... ἐδάγκωσε τὸ φίδι!...

★ ΘΗΣΑΥΡΟΣ: — Μετὰ τί εἶνε;

★ ΚΟΛΟΡΑΝΤΟ: — Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα τὸ φίδι φώφησε, δηλητηριάσθη ὅπως ἀπέδειξεν ἡ κτηνιατρικὴ ἐξέταση ἀπὸ τὸ δάγκωμα τοῦ ἀνθρώπου!

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Ἡ πριγκίπισσα ἔφευγε μέσῃ νύχτῃ. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της, στὸν οὐρανὸ, ἡ σελήνη ἔλαμπε, ἄφωνη καὶ ψυχρὴ, ὅπως καὶ κατὰ τὶς πρώτες ἡμέρες τῆς δημιουργίας.

Ἡ λευκὴ φοράδα πού ἔπνευε, ἔχωνόταν ὁλόενα καὶ περισσότερο μέσα στὴν ἄμμο. Τὸ ζῶο, σὰν νὰ ἐνοιωθε τὴ διασύντη τῆς κυρίας του, ἔτρεχε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι, χωρὶς νὰ χρειάζεται καμμιὰ παρόρμησι.

Μέσα στὴν νύχτα, δὲν ἀκούονταν τὴν τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ λαχανιασμένη ἀναπνοὴ του.

Καὶ ἡ Ρανὰχ ἔτρεχε πάντα, ἀναζητῶντας τὰ ἴχνη πού εἶχε ἀκολουθήσει ὁ ἀγαπημένος της.

Μέσα στὸν ἀνθισμένο κήπο, μὲ τὶς μεθυστικὰς εὐωδίες, ἡ πριγκίπισσα τὸν ἐπερίμενε ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅπως καὶ ὅλα τὰ βράδια.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε φανῇ τὴ συνηθισμένη ὥρα.

Καί, ξαφνικὰ, ἄκουσε ἓνα θόρυβον πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὅρμου. Μερικὲς φωνές, ἓνα ποδοβολητὸ ἀλόγων καὶ ἔπειτα τίποτε.

Ἡ Ρανὰχ ἔσπευξε ἀκόμη σαστισμένη, ὅταν μιὰ φωνὴ ἀκούσθηκε πλάι της.

Ἦταν ὁ πολυαγαπημένος της; Ὁχι. Ἡ πιστὴ τῆς ὑπηρετρία εἶχε ἔρδει γιὰ νὰ τῆς ἀφηγηθῇ τὸ τραγικὸν νέον: «Ὁ ὑπολοχαγὸς εἶχε ἀνακαλυφθῇ ἀπὸ τοὺς ἐφιππου φρουροὺς τοῦ παλατιοῦ, πού ἄρχισαν ἀμέσως νὰ τὸν καταδιώκουν».

Τότε ἡ Ρανὰχ ἔτρεξε στὸν σταυλὸν, ἐπὶ τῆς ἐπὶ ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἄλογα τοῦ πατέρα της καὶ ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸν σαρὰ.

Ὁ ἀγαπημένος της δὲν μποροῦσε ν' ἀκολουθῇ κανέναν ἄλλο δρόμο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ἐρήμου.

Ἡ Ρανὰχ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν βρῇ. Ἐάν δὲν κατάρθανε νὰ φύγῃ μαζί του μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα της, ὅπου ἤξερε ὅτι τὴν ἐπερίμενε τρομερὴ ἡ τιμωρία τοῦ πατέρα της θὰ ἐπέβαινε τοῦλάχιστον πλάι του...

Κανένας θόρυβος δὲν ἀκούγεται πάντα μέσα στὴν ἐρήμο. Ἡ ἄμμος ἀπλωνόταν ἀτέλειωτη ἐμπρὸς της καὶ ἐφαινόταν σὰν νὰ σμίγῃ μὲ τὸν οὐρανόν.

Ἡ Ρανὰχ εἶχε τρέξει ὅλη τὴ νύχτα. Τὸ σῶμα της ἦταν κουρασμένο καὶ τὰ μέλη της τὴν ἐπονούσαν. Ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθηκε οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ σταματήσει γιὰ ν' ἀναπαυθῇ.

Τώρα ἡ σελήνη εἶχε ἀρχίσει νὰ γάνη τὴ λάμψι τῆς καὶ τ' ἀστέρια ἔτρεμόσβυναν, ἐπάνω στὸν οὐρανόν.

Τὸ πρῶτο ἀδύνατο φῶς τῆς αὐγῆς ἐφάνηκε σὲ λίγο στὸν ὀρίζοντα.

Ἡ νέα ἐνόμισε πῶς ἓνας τρομερὸς ἐφιάλτης εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ στήθος της. Τώρα θὰ μποροῦσε νὰ διακρίνῃ καλύτερα καὶ νὰ ἐκχωρήσῃ ἴσως τὴν σιλουέτταν τῶν ἀναπαυμένων της μέσα στὴν ἐρήμο.

Καί, ξαφνικὰ, ἓνας ἔρπος καὶ τὸς ἔβασε ὡς τ' οὐτίκα της. Δυὸ ἢ τρεῖς ἄλλοι ἀκούσθηκαν σὲ λίγο.

Οἱ κρότοι αὐτοὶ ἔμοιαζαν σὰν πυροβολισμοί.

Τὸ ἐξησκημένο αὐτὸ τῆς Ρανὰχ δὲν ἐδυσκολεύθηκε νὰ ἀντιληφθῇ ἀπὸ ποῖα διεύθυνσι ἐρχόνταν αὐτοὶ οἱ κρότοι.

Καὶ κατῆλθεν τὸ ἀλογό της πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, διέκρινε ἓνα σκοτεινὸ ὄγκο σὲ ἀπόστασι μερικῶν χιλιομέτρων.

Τὸ ἀλογό της δὲν ἔτρεχε τώρα. Ἐπετοῦσε. Ἡ ἀπόστασις πού τὴν ἐχώριζε ἀπὸ τὸν ὄγκο αὐτὸν ἐμίκραινε ὁλόενα καὶ περισσότερο.

Ἡ Ρανὰχ ἐδεβαίωθηκε σὲ λίγο ὅτι «αὐτοὶ» ἦσαν. Οἱ ἀνθρώποι ἐκεῖνοι μὲ τὰ λευκὰ μπουρνούζια καὶ τὰ κόκκινα σαρίκια στὸ κεφάλι, δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ εἶναι οἱ φρουροὶ τοῦ πατέρα της.

Ἐφθασε, τέλος, κοντὰ τους. Ἐκείνοι, μόλις τὴν εἶδον, ἐπὶ τῆς ἀπὸ τ' ἀλόγα τους καὶ ἔσκυψαν τὰ κεφάλια τους ὡς τὴ γῆ.

Ἐπειτὰ ἐστάθηκαν ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ σὰν ἀγάλματα.

Ἡ Ρανὰχ ἐκύτταξε τρομαγμένη γύρω της.

Τὶ ἐσήμαιναν λοιπὸν οὗτοι οἱ πυροβολισμοί; Ἀπὸ ποῦ εἶχαν προέλθει; Πού βρισκόταν ὁ ἀγαπημένος της; Εἶχε μήπως διαφύγει ἀπὸ τὰ χεῖρα τους;

Καί, ξαφνικὰ, εἶδε...

Σὲ ἀπόστασι μερικῶν μέτρων πρὸς τὴν ἐρήμο, ἓνα ἄλλο ἦταν ξαπλωμένο ἐπάνω στὴν ἄμμο. Καὶ πλάι σ' αὐτό, τὸ σῶμα ἑνὸς ἀξιωματικοῦ μὲ τὴν στολὴ τῶν σπαχίδων.

Ἡ Ρανὰχ ἄφησε μιὰ φωνὴ πηλὴν τοῦ θύρου καὶ ἔτρεξε ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ νεαροῦ ἀ-

πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ἦταν ὁ Ἀνρὺ, ὁ ἀγαπημένος της...

Τὸ προσώπο του ἦταν κατὰ κίτρινο καὶ τὰ μάτια του κλεισμένα. Αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὸ στήθος του.

Ὁ Ἀνρὺ ἦταν λοιπὸν νεκρός. Ἦταν δυνατόν αὐτό;

Ἡ Ρανὰχ ἐκύτταξε γύρω της. Τὰ πρόσωπα τῶν φρουρῶν παρεμὴν ἀπαθὴ καί, ὅσο ἐφθανε τὸ μάτι της, δὲν διέκρινε τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπεραντοσύνη τῆς ἐρήμου...

Καί, τότε, ἡ νεαρὴ πριγκίπισσα ἐπὶ τῆς θαρραλέας τῆς ἀποφασίς της. Θὰ ἐπέβαινε καὶ αὐτὴ πλάι στὸν ἀγαπημένον της. Ἀφοῦ ἡ ζωὴ δὲν τοὺς εἶχε ἐνώσει, θὰ τοὺς ἔνωσε ὁ θάνατος.

Μιὰ ἡρεμία ἀπλώθηκε τότε στὴν ψυχὴ της. Ἦταν εὐχαρίστημένη σχεδόν...

Ἐφῆρε ἀμέσως τὸ χεῖρ της στὸ στήθος της, ὅπου εἶχε πάντα ἓνα ἐγγεγραμμένον μὲ ἀδμαντοκόλλητη λαβὴ. Ὁ ἔβουζος τῆς μητρὸς τῆς, ἐμπρὸς στὰ μάτια τῶν φρουρῶν τοῦ πατέρα της, πού θὰ ἔτρεχαν κατόπιν νὰ τοὺς φέρουν τὸ θλιβερό ἀγγελμα.

Ἀλλὰ, προτοῦ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν της, θέλησε νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τελευταία φορὰ ὅτι ὁ ἀγαπημένος της εἶχε πραγματικὰ πεθάνει.

Τὸ μαγικὸν σμαράγδι, πού τοῦ εἶχε δώσει, δὲν τὸν εἶχε λοιπὸν προφυλάξει ἀπὸ τὸ θάνατο. Ἡ μήπως ὁ Ἀνρὺ δὲν τοῦ εἶχε μαζί του;

Ἡ Ρανὰχ ἔσκυψε τότε ἐπάνω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ νεαροῦ ἀ-

ξιωματικοῦ καὶ ἔβαλε τὸ χεῖρ μέσῃ στὴν τσέπη του.

Τὸ σμαράγδι ἦταν ἐκεῖ. Ἀλλὰ μαζί μ' αὐτὸ ὑπῆρχε καὶ ἓνα γράμμα.

Ἡ πριγκίπισσα ἐκύτταξε αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ. Ἐφῆρε τὴν ἐπιγραφή:

«Πρὸς τὴν δεσποινίδα Ρενέ ντε Τροάν,

ὁδὸς Πανεπιστημίου 11 Παρίσι»

Ἀπὸ κάτω ὑπῆρχε μιὰ σημείωσις:

«Νὰ σταλῇ σ' αὐτὴ τὴ διεύθυνσιν σὲ περίπτωσι θανάτου μου.»

Ἡ Ρανὰχ δὲν ἐδίετασε καθόλου. Ἀνοίξε τὸ γράμμα καὶ ἐδιάβασε:

«Αγαπημένη μου Ρενέ,

»Τὸ γράμμα μου αὐτὸ θὰ τὸ λάβῃς μόνο στὴν περίπτωσιν πού θὰ ἔχω πεθάνει. Γι' αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ ὅτι ὁ ἀνθρώπος πού χάνεις ἦταν ἀνέλιος γιὰ τὴν ἀγάπην σου. Ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, ἴσως μάθης τὶς συνθήκες τοῦ θανάτου μου. Δὲν θὰ εἶνε ὅμως αὐτὴ ἡ ἀλήθεια.

Ἀπὸ ἀρκέτον καιρὸ τώρα, μιὰ ἡλιθία περιπέτεια μὲ ἀνάγκασε νὰ ξεχάσω τοὺς ὅρκους πού εἶχα κάμει ἐμπρὸς τὰ πόδια σου. Ἡ περιπέτεια αὐτὴ μὲ ἐκθέτει τώρα σὲ σοβαροὺς κινδύνους...

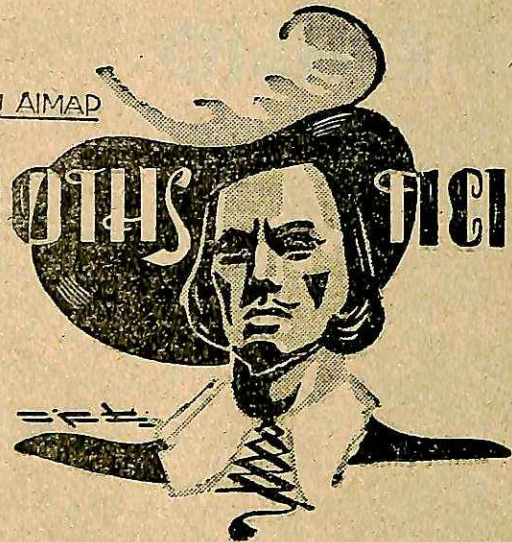
Σοῦ γράφω αὐτὸ γράμμα μέσα στὴν ἐρήμο, ἐνῶ οἱ φρουροὶ τοῦ πατέρα ἐκείνης μὲ τὴν ὁποία τόσο ἀνόητα ἔχω συνειδηθῇ, τρέχουν ἐξοπίσω μου...

Σὲ λίγο, θὰ μὲ βροῦν ἴσως... Καί, τότε, θὰ παύσω πιά νὰ ζῶ. Τὴ γυναῖκα αὐτὴ δὲν τὴν ἀγαπῶ... δὲν τὴν ἀγάπησα ποτέ... Τὴν βλέπω ἀκόμη μόνον ἀπὸ οἶκτο. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ἐπιθυμῶ νὰ σὲ διαβεβαιώσω,

</

ΠΙΠΙΟΤΗΣ ΠΙΡΑΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΡΙΟΥ ΜΙΣΟΥΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΗΣ

4ον

— Άπολύτως βέβαιος. Γι' αυτό σου συ-
νέστησα ότι πρέπει να ενεργήσουμε με με-
γάλη περίσκεψη και ότι πρέπει να φροντί-
σουμε να μην αναγνωρισθούμε. Τα όνομα-
τα Μπορντέζ και Λαστινιάκ μάς είνε αρ-
κετά αυτή τη στιγμή. Δεν χρειάζομαστε τίπο-
τε άλλο. Έκαμες άσχημα λοιπόν να προ-
βής σε έκμυστηρεύσεις προς τόν αν-
θρωπο αυτό της Έταιρίας των Ίνδιων.

— Άλλά δεν του είπα τίποτε που να μπο-
ρούσε να μάς εκθέσει.

— Μακάρι να είνε έτσι, έκαμε ο Λαστι-
νιάκ. Στο μέλλον όμως πρέπει να είμαστε
περισσότερο προσεκτικοί.

Τη στιγμή εκείνη, δυνατές κραυγές ά-
κούσθηκαν μέσα στο πλοίο.

Ήταν φωνές που εφάνερωναν τόν τρό-
μο και την κατάπληξη.

Μερικοί ναύτες, γεμμένοι προς τόν μέ-
ρος της κουπαστής, εκύτταζαν με έντρομο
ύφος κάποιο αντικείμενο, που έπλεε επά-
νω στα κύματα.

Οι φωνές τους είχαν ξυπνήσει και άλλ-
λους, που έτρεχαν κι' αυτοί προς τόν ίδιο
μέρος.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι έκαναν τώρα
τό σταυρό τους και εισηγοιθύναν, προσε-
χώς, σαν να ήθελαν να άπομακρύνουν κά-
ποιον κίνδυνο που τους άπειλούσε.

Ο Μπορντέζ και ο Λαστινιάκ έζητήσαν
πληροφορίες από τους ναύτες που έστέκαν
τό κοντά τους, αλλά δεν μπόρεσαν να μά-
θουν τίποτε τόν θετικό.

Έτρεξαν λοιπόν κι' αυτοί προς τόν μέ-
ρος της κουπαστής και έβύθισαν τά βλέμ-
ματά τους στη θάλασσα.

Ένα ρίγος διέτρεξε τότε όλόκληρο τόν
ομά τους, μόλις διέκριναν τόν θέαμα, που
είχε προκαλέσει τόν τρόπο τόν πληρώμα-
τος.

Μέσα στο αὐλάκι, που έχαραζε πίσω
της ή γαλέρας, διέκρινετο ένας άνθρωπος,
που άλλοτε έβυθίζετο κάτω από τά κύμα-
τα και άλλοτε έπινάζετο με όρμη προς τά
επάνω, σαν να έζητούσε να φθάση τόν
πλοίο.

Τό φως της σελήνης έκανε τά μέλη του
να ξεχωρίζουν πολύ καθαρά και έδινε μι-
νή άπαίσια έκφραση στη φυσιογνωμία του.

Εκείνο που έκανε πιο πολύ τούς ναύτες
της γαλέρας να τρομάζουν ήταν ότι ο αν-
θρωπος αυτός έπλησίαζε όλοένα και περισ-
σότερα και τώρα άπειχε μόλις τρία ή τέσ-
σερα μέτρα από τήν πρύμνη τού πλοίου.

Επρόσεξαν τότε ότι ένα πτώμα ήταν δε-
μένο σφιχτά επάνω στον άνθρωπο αυτό,
που, άλλωστε, εφαινόταν ότι κι' αυτός ή-
ταν νεκρός τώρα.

Η φρικαλέα αυτή σκηνή διήρκεσε πε-
ρισσότερο από μιά ώρα.

Ξαφνικά, τόν φάντασμα έκανε ένα πελώ-
ριο άλμα, σαν να ήθελε να πιασθή από
34

τό πλοίο και έπειτα καταποντίστηκε κά-
τω από τά κύματα, μέσα σ' ένα στρόβιλο
άφρων, για να μην ξαναφανή πιά.

Ο Μπορντέζ και ο άδελφός του κατέ-
πνιξαν μιά φωνή φρίκης και ώπισθοχώρη-
σαν έντρομοι.

Είχαν αναγνωρίσει στο άπαίσιο εκείνο
φάντασμα τόν αξιωματικό της Έταιρίας
των Ίνδιων, με τόν οποίο είχαν έλθει σε
συνεννοήσεις και τόν είχαν κάμει συννοχο
στα σχέδιά τους.

Άλλά τί είχε συμβή λοιπόν;
Ποιός είχε σκοτώσει αυτόν τόν ανθρω-
πο; Γιατί δεν υπήρχε καμιά άμφιβολία
ότι ήταν και αυτός νεκρός. Και ποιός
είχε δέσει κατόπιν μαζί με ένα άλλο πτώ-
μα, για να τόν πετάξη μέσα στα κύματα
τού Άτλαντικού;

Η τρομακτική εκείνη όπτασία είχε προ-
καλέσει ένα είδος πανικού στα πνεύματα
των Ισπανών ναυτών.

Έβλεπαν σ' αυτή ένα προμήνυμα συμ-
φοράς.

Άρχισαν άμέσως να συζητούν σιγά με-
ταξύ τους και να ανταλλάσσουν τις σκέ-
ψεις τους, που δεν ήταν καθόλου ευχάρι-
στες για τούς δύο άδελφούς.

Ο Μπορντέζ και ο Λαστινιάκ παρετή-
ρησαν σε λίγο ότι τά βλέμματα των αν-
δρών τού πληρώματος έγυρίζαν άπειλητικά
προς τόν μέρος τους.

Οι προδοτικοί έχουν πάντοτε αυτό τόν ά-
τυχμα, ότι δεν έμπνουν έμπιστοσύνη σε
κανένα και ότι προκαλούν τήν περίφρνήση
και τήν άπάστροφη και αυτών άκόμη, που
τους χρησιμοποιοούν ως όργανα για τούς
σκοπούς τους.

Και οι Ισπανοί ναύται της γαλέρας «Ο
Άγιος Ιωάννης» έμάντευσαν για ποιό λό-
γο οι δύο άδελφοί ήταν επάνω στο πλοίο.

Γι' αυτό και κατά τόν διάστημα των έ-
πτά ή οκτώ ωρών, κατά τις όποιες διαρ-
κούσε τόν ταξίδι, δεν τούς είχαν μιλήσει
ούτε μιá φορά.

Τους έκρατούσαν σε ένα είδος άπομονώ-
σεως.

Ο Μπορντέζ και ο Λαστινιάκ, με τήν
επιστοφία που τούς διέκρινε, δεν έφρόντισαν
καθόλου να συνάψουν σχέσεις με τούς αν-
θρώπους τού πληρώματος, που τούς έθε-
ωρούσαν ως κατωτέρους από αυτούς και
γι' αυτό δεν είχαν άντιληφθή τήν άπομό-
νωσή στην οποία τούς είχαν καταβάσει.

Άλλά τώρα ή κατάσταση είχε ξαφνικά
μεταβληθή.

Είχε άρχίσει μάλιστα να γίνεται άπελ-
πιστική γι' αυτούς.

Και ή άπόφασή τους πάρηκε άμέσως.
Έτρεξαν να συναντήσουν τόν πλοίαρχο της
γαλέρας.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν πολύ γενναίος
και θαυμασμός ναυτικός, αλλά έξ ίσου άνο-
μης με τόν πλοίαρχο του και περισσότερο
δεισιδαίμων απ' αυτόν.

Γι' αυτό δεν έδωκε καμιά προσοχή

στα λόγια των δύο άδελφών.

Ήταν κι' αυτός βέβαιος, όπως και οι
ναύτες, ότι ή εμφάνισή τού φαντάσματος,
που έχειρονομούσε τόσο άπαίσια, ώφείλε-
το στην παρουσία τους επάνω στο πλοίο.

— Σεινιόρες, τούς είπε στο τέλος, αν-
θρωποι σαν και σας, έχουν βαρύ φορτίο
επάνω σ' ένα έντρομο πλοίο, όπως είνε ή
γαλέρα «Ο Άγιος Ιωάννης». Οι ναύται
μου έχουν δίκιο.

Στό διάστημα αυτό, όλόκληρο τόν πλή-
ρωμα είχε συγκεντρωθή γύρω από τούς
τρεις άνδρες.

Ένας από τούς ναύτες ήλθε τότε έμ-
πρός στον πλοίαρχο και έζηήτησε να τόν
μιλήση.

— Σε άκούω, είπε εκείνος.

— Καπετάνιε, έκαμε ο ναύτης, έπειτα ά-
πό αυτά που συνέβησαν, τόν πληρωμα είνε
άποφασισμένο να ξαναγυρίση στη Χαβά-
να. Θα φύγωμε όλοι αν δεν άπαλλάξετε τή
γαλέρα από τούς δύο αίρετικούς, που έ-
φέρατε εδώ. Μεγάλες συμφορές μάς άπει-
λούν, όσο είνε μαζί μας. Τόν τρομακτικό
φάντασμα, που παρουσιάσθηκε μπροστά
μας, είνε μιá προειδοποίησις τού ούρανού
και μιá διαταγή ν' άπαλλαγούμε απ' αυ-
τούς τούς ανθρώπους. Είμαστε καθολικοί
και τόν καθήκόν μας είνε να υπακούσωμε σ'
αυτό τόν προμήνυμα τόν γρηγορώτερον.

Ο πλοίαρχος έγυρίσε προς τούς δύο
άδελφους, με ύφος που εφάνερωνε ότι
συμφωνούσε και αυτός με τά λόγια τού
ναύτου.

— Άλλά, πλοίαρχε, είπε ο Λαστινιάκ,
δεν μπορείτε να μάς έγκαταλείψετε στην
άνοικτη θάλασσα. Βρισκόμαστε επάνω
στο πλοίο σας κατόπιν διαταγών που έ-
λάβατε από τούς άνωτέρους σας. Ή ανό-
ητη δεισιδαιμονία τού πληρώματός σας
δεν πρέπει να σας κάμη να παραμελήσε-
τε τά καθήκοντά σας.

— Δεν έχω ανάγκη να μου ύποδείξετε
τά καθήκοντά μου, άπάντησε με έηρό ο
φορ ο πλοίαρχος. Οι ναύτες μου δεν ζη-
τούν από άπλη δεισιδαιμονία να σας διώ-
ξω από τόν πλοίο. Άλλά υπακούουν σ' έ-
να προμήνυμα τού ούρανού. Πάντως, σας
προειδοποιώ ότι όλοι έμεις που βρισκό-
μαστε επάνω σ' αυτό τόν πλοίο, δεν έχο-
με καμιά διάθεσι να διακινδυνεύσωμε τή
ζωή και τή σωτηρία της ψυχής μας, για
να φανόμηνε ευχάριστοι σε δύο άπίστους,
όπως σεις...

Ένα περιφρονητικό χαμόγελο έμφανί-
σθηκε στο πρόσωπο τού Μπορντέζ.

— Και τί θέλετε να γίνη; έκαμε. Ή
χριστιανική σας λοιπόν συνείδησις σας έ-
πιτρέπει να μάς πετάξετε στη θάλασσα;
Αυτό θα ήτν ένα πραγματικό έγκλημα,
που ο Θεός δεν θα τόν άνιει άτιμώρητο.

Ο πλοίαρχος έταράχθηκε από τά τε-
λευταία αυτά λόγια.

— Θα προσπαθήσω, είπε, να συμβιβά-
σω τόν καθήκόν μου με τις ύποχρεώσεις
που μου επιβάλλει ή φιλάνθρωπία. Τό μό-
νο που μπορώ να κάμω είνε να σας κατε-
βάσω με μιá θάρκα, μαζί με μερικά τρό-
φιμα και να σας αφήσω στο έλεος τού Θε-
ού. Έάν δεν έχετε να φοβήσθε τίποτε εκ
μέρους του, τότε μπορείτε να είσαστε θέ-
σαιοι ότι ή προστασία του θα έπρεταθή
επάνω σας και ότι δεν θα σας άφήση να
παρασυρθήτε από τά κύματα τού Ωκεα-
νού. Άν συμβή τόν αντίθετο, αυτό θα ση-
μαίνει ότι ο Θεός θέλει να σας τιμωρή-
ση.

Οι ναύτες έπεδοκίμασαν τά λόγια τού
πλοίαρχου και ή διαταγή του έξετελέσθη
άμέσως.

Οι δύο άδελφοί έτοποθετήσαν μέσα
σε μιá θάρκα μαζί με μερικά τρόφιμα και
έγκατελείφθηκαν στην τύχη τους.

Η θάρκα αυτή ήταν αρκετά μεγάλη
και πολύ στερεή. Τόν πανί της που οι δύο
άδελφοί άπλωσαν επάνω στο κατάρτι,
τήν έκανε να σχίξη με μεγάλη ταχύτητα
τά κύματα

— Ο Θεός να με συχωρέση, είπε σε
μιá στιγμή ο Μπορντέζ. Άλλά φαίνεται
πως ή τύχη διασκεδάει μαζί μας, κα-
ταστρέφοντας όλα τά σχέδιά μας. Ή
θέσις μας είχε πολύ καλυτερεύσει κατά
τόν τελευταίο καιρό και μπορούσαμε να
είμαστε σχεδόν βέβαιοι ότι έπροσεγγί-
σαμε στην έπιτυχία τού σκοπού μας. Και
όμως τώρα έγινε πολύ χειρότερη από
πριν...

— Δεν νομίζω πως έχεις δίκιο, είπε ο
άδελφός του. Δεν βλέπω κατά τί χειρο-
τέρευσε ή θέσις μας. Ή γνώμη μου μά-
λιστα είνε πως ή θέσις μας έκαλυτέρευ-
σε αυτή άκριβώς τη στιγμή.

— Μηπως γιατί θεβαινώθηκε για τόν
θάνατο αυτού τού αξιωματικού της Έ-
ταιρίας των Ίνδιων και γιατί άπαλλαγί-
καμε μ' αυτό τόν τρόπο από κάθε φόβο
προδοσίας εκ μέρους του;

— Και αυτό μόνο αν ήταν, και πάλι
θα έπρεπε να είμαστε ευχαριστημένοι, ά-
πάντησε ο Λαστινιάκ. Άλλά βλέπω πιε
μακρυνά τά πράγματα... Τόν πτώμα αυτό,
που ήρθε να χορηπήσχη μ' ένα τρόπο τό-
σο ήλιθιο αὐλάκι που άφινε πίσω της
ή γαλέρα, μάς προσέφερε μιá πολύ με-
γάλη ύπηρεσία. Γιατί, πρέπει να σου πώ
έτι δεν άνησυχούσα λίγο για τόν τρόπο με
τόν οποίο θα εφθάναμε στη γαλλική πα-
ραλία τού Άγίου Δομίγκου. Οι πειρσάτι
είνε άνθρωποι τολμηροί, αλλά και συγχρό-
ως δόλιοι σαν τούς πιθήκους. Ύπληχαν
λοιπόν πολλές πιθανότητες να συλληφθή ή
γαλέρα, καθώς θα έπλησίαζε τόν Πόρ -
Μαργκό ή τόν Λεογγάν. Και τότε... θα
μάς έδίκαζαν και έπειτα από λίγη ώρα
θα μάς έκρεμούσαν από τόν κατάρτι κά-
ποιου καραβιού.

— Και τί κερδίσαμε τώρα; έρώτησε
ο Μπορντέζ.

— Τώρα όλα είνε με τόν μέρος
μας. Άν πέσωμε στα χέρια των Ισπα-
νών, θα τούς δείξωμε τόν έγγραφον που μάς
έδωκε ο κυβερνήτης της Κούβας. Άν πάλι
συνατηρώμε κανένα πειρατικό πλοίο
— και αυτό είνε τόν πιθανότερον — τότε
δεν θα είνε δύσκολο να άποδείξωμε πως
είμαστε και έμεις πειραταί, πράγμα, άλ-
λως τε, που δεν άπέχει πολύ από τήν α-
λήθεια.

— Όλα αυτά είνε σωστά, είπε ο
Μπορντέζ. Ξεχνάς όμως ότι βρισκόμαστε
στη μέση τού πελάγους, επάνω σε μιá
καρυδόφυλινδα και ότι δεν μπορούμε να
προσεγγίσωμε πουθενά άλλο, εκτός από
τόν Άγιο Δομίγκο, από τόν όποιον άπέ-
χομε αρκετά άκόμη; Άν εσοπάση καμιά
θύελλα, ή αν μάς συνεπάρη κανένας αντί-
θετος άνεμος, τότε θα βρεθώμε στη μέση
τού Άτλαντικού και θα κινδυνεύσωμε ή
να πεθάνωμε από τήν πείνα και τη δίψη
ή να βυθισθώμε.

— Δεν έχω καμιά άντίρρηση, έκαμε
με άπάθεια ο Λαστινιάκ. Κάθε νόμισμα έ-
χει και τήν άντίθετη όψη του. Δεν πρέπει
όμως να βλέπωμε τόσο άσχημα τά πρά-
γματα. Ή τύχη θα μάς βοηθήση ίσως να
προσεγγίσωμε κάποιο, εκτός εάν μάς έ-
πιφύλασση καμιά καινούργια έκπληξη...

— Θανμάζω τήν άταραξία σου! είπε ο
Μπορντέζ.

— Άδελφέ μου, όταν ένα γεγονός είνε
ανεπανόρθωτο, πρέπει να τόν δεχώμαστε,
χωρίς να λογαριάζωμε τόν κακό που πε-
ριέχει. Αυτό είνε νομίζω τόν μόνο που έχο-
με να κάμωμε, για να βγούμε απ' αυτή
τήν κατάσταση...

Επέρασαν πολλές ήμέρες, χωρίς να συμ-
βή τίποτε τόν άξιοσημείωτο στους δύο ά-
δελφούς.

Ο άνεμος ήταν εύνοϊκός και ή μικρή
θάρκα έπλησίαζε τώρα στον Άγιο Δο-
μίγκο.

Κατά τη διαδρομή τους, είχαν διακρίνει
πολύ μακριά μερικά πλοία. Άλλά είχαν
περάσει άπαρατήρητοι γι' αυτά, γιατί τί
πανί της μικρής θάρκας τους, βλεπόμενα
από μεγάλη άπόσταση, δεν θα έπρεπε να
διαφέρη από τόν φτερό ενός γλάρου.

Τώρα όμως ήταν αναγκασμένοι να δι-
πλασιάζουν τήν προσοχή και τις προφυ-
λάξεις τους. Γιατί ήσαν πως στίς άκτές
αυτές, που προστατεύονται από συμπλέ-
γματα βράχων και μικρών άκατοίκητων

νησιών, είχαν τόν δριμυτήριό τους οι πειρα-
ταί, που παραμένουν εκεί για να έφορ-
μούν άφινδιστικά έναντίον των ισπανι-
κών πλοίων, που εύγυρίζαν στην Εύρώπη,
μεταφέροντα πλουσιώτατα φορτία.

Οι δύο άδελφοί έπροτιμούσαν να μη πέ-
σουν στα χέρια τους, όχι τόσο γιατί έφο-
βόνταν, αλλά για να μη καθοστερήσουν
στην έπιδίωξη των σχεδίων τους.

Εκείνη τήν ήμέρα, θα έπλησίαζε ή τε-
τάρτη άπογευματινή.

Για μεγαλύτερη ασφάλεια, οι δύο θα-
λασσοπόροι είχαν κατεβάσει τόν πανί της
θάρκας τους και έταξίδευαν με τά κουπιά,
περνώντας ανάμεσα από τά μικρά οὐτά
νησιά, που άποτολούσαν τόν μοναδικό πέ-
ρσσμα, για να φθάσουν έως τήν άκτή τού
Άγίου Δομίγκου.

Ξαφνικά, διέκριναν επάνω σε μιá σκό-
πελο, που θα έπρεπε να δρίσκεται σε ά-
πόστασι ενός μιλίου, ένα μικρό κοντάρι,
επάνω στο όποιον έκυμάτιζε ένα ράκος ύ-
φάσματος.

Θα έπρεπε ασφαλώς να είνε ένα σύν-
θημα άπελπισίας, θαμένο εκεί από κά-
ποιο ναυαγό.

Οι δύο άδελφοί έκράτησαν τά κουπιά
και άντηλλάξαν ένα βλέμμα, σαν να ήθε-
λαν να συμβουλευθούν ο ένας τόν άλλο τι
έπρεπε να κάμουν: να συνεχίσουν τόν τα-

ξίδι τους προς τά έμπρός ή να διευθυ-
θούν προς τόν μέρος αυτού τού πανιού;

Άλλά, πολύ γρήγορα, ένας πυροβολι-
σμός, τού όποιου διέκριναν τόν κανόνι, χω-
ρίς όμως και να ακούσουν τόν κρότο, τούς
εφάνερωσε ότι είχαν γίνει άντιληπτοί και
ότι είχε έλθει ή στιγμή, για να τά παί-
ξουν όλα για όλα.

Άρπάζαν λοιπόν στα χέρια τους τά
κουπιά και διευθύνθηκαν προς τή μικρή
σκόπελο.

Όταν έπλησίασαν εκεί, διέκριναν δυό
ανθρώπους, που έφορούσαν, όπως και αυ-
τοί, τή στολή των Άδελφών της Άκτής
και που με μεγάλες χειρονομίες τούς έ-
δειχναν τόν δρόμο που έπρεπε να ακολου-
θήσουν, για να άποφύγουν τούς ύφάλους
και να πλησιάσουν στην άκτή.

Οι πρώτες λέξεις που τούς είπαν τά δυό
έκείνα άτομα, όταν ο Μπορντέζ και ο
Λαστινιάκ έβγήκαν στην άκτή, ήταν:

— Δώστε μας λίγο νερό... Διψούμε...

Ήταν και οι δύο κάτχοροι και έφαί-
νοντο πολύ έξηντημένοι.

Οι δύο άδελφοί τούς έδωκαν κάθε δυ-
νατή βοήθεια. Έπειτα τούς παρέλαβαν
στη θάρκα τους και άνοίχθηκαν και πάλι
στο πέλαγος.

Σε λίγο, οι δυό πειραταί είχαν βυθι-
σθή σε βαθύτατο ύπνο.

Τήν άλλη ήμέρα όμως, είχαν συνέλθει
κάπως και κατάρθωσαν να άφηγηθούν τί
τους είχε συμβή και πως εύρέθηκαν στην
έρμη αυτή σκόπελο, όπου ασφαλώς θα
επέβαιναν από τήν πείνα και τή δίψη τους
αν δεν τούς συναντούσαν οι δύο άδελφοί.

Ο περισσότερον ηλικιωμένος ήταν ο
καπετάν Βαρβελειμ, ένας από τούς πιο
ζακουσμένους πειρατές της Χελώνας και
είχε φύγει πριν από λίγες ήμέρες από τόν
Πόρ - Μαργκό, επάνω σε ένα έλαφο πλοίο,
που είχε πλήρωμα σαράντα ανδρών, με
τήν έλπίδα, ότι θα συναντούσε κανένα Ι-
σπανικό πλοίο για να τόν ληστεύση.

Η εξόρμησις αυτή είχε άποβή τις πρώ-
τες ήμέρες πολύ καρποφόρος.

Σε διάστημα μιás και μόνο ήμέρας, εί-
χε συλλάβει δυό γαλιόνια και είχε συγκε-
ντρώσει πλουσιώτατα λάφυρα. Τά λά-
φυρα αυτά τά μετέφερε στο Πόρ - Μαργ-
κό και έπειτα έβγήκε και πάλι στο πέλα-
γος, συνοδευόμενος από τούς δέκα άνδρες
που τού είχαν άκομείνει. Γιατί μερικοί
από τούς ύπολοίπους είχαν σκοτωθή κατά
τή συμπλοκή με τά Ισπανικά πλοία, άλλοι
είχαν τραυματισθή και ένα μέρος είχε πα-
ραμείνει στην ξηρά για τήν φύλαξη των
λαφύρων.

Δύο ήμέρες άργότερα, κατά τήν άνα-
τολή τού ήλιου, ο σκοπός της πλήρους πα-
ρετήρησε ένα πανί πλοίου στα άνοικτά.

Οι πειραταί, χωρίς να διατάσουν, ώρ-
μησαν για να τόν καταδιώξουν.

Άλλά, τή φορά αυτή, δεν είχαν να κά-
μουν με ένα μικρό γαλιόνι.

Σε λίγο εύρέθηκαν άντιμέτωποι με ένα
μεγάλο Ισπανικό πλοίο, που ήταν όπλι-
σμένο με έξηντα κανόνια και που τόν πλή-
ρωμα του άπετελείτο από όκτακόσιους
άνδρες.

Όταν οι πειραταί άντελήφθηκαν τήν
πλάνη τους, έπροσπάθησαν να φύγουν,
αλλά ήταν πια πολύ άργά.

Οι Ισπανικές δίδες άρχισαν να πέ-
φουν στον βροχή κατ' επάνω τους και σε
λίγο όλοι οι πειραταί είχαν φονευθή ή
τραυματισθή.

Τέλος, μιá όμορρονητία, που είχε διευ-
θυθή καλύτερα από τις άλλες, έτέρωσε
πέρα για πέρα τόν πειρατικό πλοίο, που
κατεβυθίσθη σε διάστημα πέντε μόνον λε-
πτών.

Έπειτα από πολλές περιπέτειες, ο
καπετάν Βαρβελειμ είχε κατορθώσει να
φθάση σ' αυτή τή σκόπελο με μιá μικρή
θάρκα, που τά κύματα τήν είχαν συντρι-
ψει επάνω στις ύφάλους.

Μαζί με αυτόν, είχε σωθή και ένας από
τούς ναύτες του.

Ο τρομερός πειρατής κατέστρωνε τό-
ρο σχέδια εκδίκησης έναντίον των Ισπα-
νών, τά όποια ο ναύτης τού Κερντάτιέ ύ-
πεστήριζε επίσης.

Όταν ή άφήγησις αυτή έτελείωσε, οι

35

ΠΟΛΕΜ'ΚΑ

Η «ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ ΥΠΟΒΡΥΧΙΩΝ»

Η πιο περίεργη μονάς τού άγγλικού
στόλου είνε τόν καράβι που όνομάζε-
ται «Μητέρα των Υποβρυχίων». Ή ναυ-
πήγησις τού είδικού αυτού πλοίου έ-
στοίχισε ένα εκατομμύριο λίρες στο
Άγγλικό Ναυαρχείο. Είνε κατά τόν ήμι-
σι πλωτό ξενοδοχείο και κατά τόν άλλο
ήμισι πλωτό ναυπηγείο. Σ' αυτό τόν
καράβι, σαν σε μάνα που θα τά περι-
θάψη, προσφέρουν τά άγγλικά ύπο-
βρυχία, που ύστερα από τήν δράσι τους
έπιστρέφουν στο λιμάνι. Οι άνδρες τού
πληρώματος βρίσκουν στο καράβι αυτό
έγκαταστάσεις λουτρών και όλες τις
άνεσεις. Τό δε ύποβρυχιο έπισκευάζεται
από τούς 500 τεχνικούς τού ναυπηγικού
τμήματος τού καραβιού.

ΟΙ «ΚΟΣΜΙΚΟΙ ΚΥΚΛΟΙ» ΕΝ
ΠΟΛΕΜΩ

Μία έφημερίδα τού Λονδίνου αναφέ-
ρει ότι ή τελευταία λέξις της μόδας
των κοσμητών κύκλων της άριστοκρα-
τικής συνοικίας τού «Μότφαιρ» είνε
ή... γραμμή Μαξινό. Πολλά σαλόνια,
κατά τις μεγάλες δεξιώσεις, μεταβά-
λονται με όσο τόν δυνατόν μεγαλύτερο
ρεαλισμό σε... χαρακώματα. Στους
τοίχους, αντί για καθίσματα και μα-
ξιλαρία, τοποθετούνται σάκκοι άμμου,
επάνω στους όποιους κάθονται οι κα-
λεσμένοι.

ΚΑΙ ΤΑ... ΔΩΡΑ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Μία Άγγλιδα, διαβάζοντας συχνά
πόσο Ιεσώδως άνετα ζουν οι στρα-
τιώται στις πολυτελείς έγκαταστάσεις
της γραμμής Μαξινό, έστειλε στον σύ-
ζυγό της, στρατιώτη ενός άγγλικού
συντάγματος στρατοπεδευμένου στη
γραμμή Μαξινό, τά δυό παιδάκια της
με τήν έξη έπιστολή: «Πληροφορού-
μαι ότι ζητε θαυμάσια στα δοχώμα-
τα, ότι έχετε ζεστό νερό και λουτρό σ'
όλους τούς δρόμους και ότι στα ύ-
πόγεια σας διάγετε ζωή ήσυχη. Στο
σπίτι μας ή στέγη στάζει και τόν νερό
της βροχής πέφτει μέσα στο δωμάτιό
μας. Έπί πλέον δεν έχομε καθόλου σ'
Σου στέλνω τά μικρά μας».

δυο αδελφοί αντελήφθησαν ότι έπρεπε να καθορίσουν και αυτοί την ταυτότητά τους και να εξηγήσουν πώς είχαν βρεθεί στο πέλαιος με αυτή τη μικρή θάρκα.

Η στολή τους ως Αδελφών της Ακτής δεν έλεγε τίποτα από μάτια ενός πειρατού, όπως ο Βαρθελεμί. Γιατί ο άνθρωπος αυτός εγνώριζε, όπως ήταν φυσικό, όλους τους πειρατές, που έδρούσαν σ' αυτή τα μέρη.

Αλλά δεν είχε συμβή ποτέ να συναντήσει ούτε τον ένα, ούτε τον άλλο από τους δυο αδελφούς και ούτε ακόμη είχε ακούσει να μιλούν ποτέ γι' αυτούς.

Ο Μπορντέζ προσεπάθησε τότε να δώσει μια λογική εξήγηση στους δυο πειρατές:

— Θα ήταν πολύ παράδοξο, είπε, αν σεις, αγαπητέ μου πλοίαρχο ή ο φίλος σας Κερντοέκ μ'αί είχαν συναντήσει ως τώρα. Μόλις πριν από δέκα πέντε μήνες έχωμ έρθει στις Αντίλλες. Κατά το διάστημα αυτό, έμέναμε διαρκώς στη νήσο του Αγίου Χριστοφόρου. Αλλά, τελευταία, εκαταλάβαμε πως δεν υπήρχε δουλειά σ' αυτό το μέρος. Οι Ισπανοί έπαυσαν πια να περνούν από εκεί. Γι' αυτό, αποφασίσαμε ναρθούμε στη Χελώνη. Με μερικές λοιπόν οικονομίες που είχαμε, αγοράσαμε αυτή τη θάρκα και άνοιχθήκαμε στο πέλαιος... στο έλεος του Θεού και των κυμάτων. Ένας αντίθετος άνεμος μ'αί έβγαλε από το δρόμο μας και έτσι μ'αί έδωκε την ευκαιρία να σ'αί παρασχωμ την ασήμαντη αυτή εοφθεια.

— Ασήμαντη τη λέτε αυτή τη βοήθεια; έκαμε ο Βαρθελεμί. Πέστε καλύτερα ότι χωρίς εσ'αί, εγώ και ο Κερντοέκ θα έπεθαίναμε μ'αί χαρά στον έρημο αυτό έβραχο. Αυτό δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Γι' αυτό σ'αί λέω ότι από σ'αίμωα και έμπρός έχετε ένα φίλο, στον οποίον μπορείτε να υπολογίσετε σ' οποιαδήποτε στιγμή.

— Καπετάνιε, δέκομε ο Κερντοέκ, μιλήστε λοιπόν και γ'αί μένα... Καί εγώ χρωστάω την ίδια ευγνωμοσύνη στους ανθρώπους αυτούς...

— Σωστά, είπε ο Βαρθελεμί, που δεν έφάνηκε ότι είχε ευχαριστηθεί από αυτή τη διακοπή.

— Έπειτα, στρεφόμενος πρ'ος τους δυο αδελφούς, ξεκίνησε:

— Σ'αί πληροφορώ λοιπόν ότι έχω στο Γιόρ - Μαργκό δυο ιδιόκτητα σκάφη και ότι είμαι αρκετά πλούσιος. Αν το χρήμα είναι εκείνο που σ'αί λείπει, μπορώ να σ'αί προμηθεύω όσα σ'αί χρειάζονται...

— Ο! Όσο γ'αί αυτό, είπε ο Κερντοέκ. Έχωμε τόσα πολλά χρήματα, που δεν πρόκειται να στενοχωρηθούμε καθόλου.

— Σ'αί ευχαριστούμε εγώ και ο αδελφός μου γ'αί την ευγενική σας προσφορά, είπε ο Λαστινιάκ. Αλλά όλες μ'αί οικονομίες δεν εξαντλήθηκαν με την αγορά αυτής της θάρκας. Οι ζώνες μ'αί είναι, δόξα σοι ο Θεός, παρασκευασμένες από Ισπανικό χρυσάφι. Δεν πρόκειται λοιπόν να γίνωμε άδρος σ'ε κανένα. Η μόνη εκδούλευσις που θα σ'αί ζητήσωμ, μ'αί εοφθασμ στην Ακτή, είναι να μ'αί παρουσιάσετε σ'ε κείνους με τους οποίους πρόκειται να γίνωμε αδελφοί στους κινδύνους και τις περιπέτειες. Το μ'αίς που αισθανόμαστε εναντίον των Ισπανών είναι και δικό μ'αίς. Καί, άλλως τε, μ'αίς παρουσιάσθ'ε ευκαιρία, θα σ'αί το αποδείξωμ.

— Έπειτα από δυο ήμερες, ή μικρή θάρκα, που είχε αναλάβει τώρα τη διακυβέρνησή της ο Βαρθελεμί, προσήγγιζε σ'ε απόσταση έπτά ή οκτώ λευγών από το Γιόρ - Μαργκό.

Ο πειρατής δεν ήθελε να μπούν σ' αυτή την κατάσταση στον λιμένα, όπου όλοι τον έσέβοντο και τον έτρεμαν και γ'αί αυτό είχε προτιμήσει το έρημικό αυτό μέρος, όπου κανείς δεν τους είδε κατά την αποβίβασή τους.

Οι δυο αδελφοί δεν έφεραν καμμία αντίρρηση σ' αυτό. Λίγο άλλως τε τους ενδιαφέρει το που θα προσήγγιζαν. Εκείνους που έπιθυμούσαν μόνο ήταν να φθάσουν στον Άγιο Δομίγκο.

Η τύχη, που από τη στιγμή που είχαν

έγκαταλείψθ'ε στο έλεος των κυμάτων έφάνηκε τόσο ευνοική γ'αί αυτούς, τους έπεφύλασσε και έδ'αί νέες ευχάριστες εκπλήξεις.

Είχαν τώρα αποβιβάσθ'ε στην ξηρά και αφού έβγαλαν τη θάρκα από τη θάλασσα, την έκρυψαν πίσω από κάτι μεγάλο θάμνος, σ'ε τρόπο που να μπορούν να την ξαναβρουν, όταν το επιθυμούσαν.

— Έπειτα, έπ'ησαν το δρόμο που έφερε πρ'ος το Γιόρ - Μαργκό.

Αλλά, τη στιγμή εκείνη, ένας δυνατός θόρυβος ακούσθηκε σ'ε μικρή απόσταση. Ο Βαρθελεμί άνεσθ'ε σ'ε κεφάλι και έτέντωσε τα αυτιά, προσπαθώντας να διακρίν'ε από που προήρχετο αυτός ο θόρυβος.

— Φαίνεται ότι κυτπούνται από έδω, είπε, έπειτα από μερικά λεπτά, δείχνοντας με το χέρι μ'αί διεύθυνσι. Δεν θα ήταν άσχημο να ιδούμε τι συμβαίνει...

Οι σύντροφοί του τον άκολουθούσαν. Έπ'ροχώρησαν έτσι ανάμεσα από τους θάμνους.

Σ'ε λίγο, δέκριναν έναν πειρατή, που κρατούσε το όπλο του από την κνήμη και το περιστρέφε σ'αν ρόπαλο έπάνω από το κεφάλι του, με μ'αί δύναμη και με μ'αί δεξιότητα άξιοθαύμαστη. Καί αυτό τον τρόπο, αν και ήταν έντελός μόνος, ήμυνο με αρκετή επιτυχία εναντίον δέκα περίπου Ισπανών, που τον είχαν περικυκλώσει και έπ'ροσπαθούσαν ή να τον σκοτώσουν ή να τον αιχμαλωτίσουν.

Τα κυτπιμάτα του ήταν τρομακτικά και μερικά από τους αντιπάλους του είχαν αναγκασθ'ε να παραμερίσουν από το πεδίο της πάλης, βαρύτατα τραυματισμένοι.

Η άπρόοπτη εμφάνισι των τεσσάρων πειρατών μετέβαλε άμέσως τα πράγματα.

Οι Ισπανοί, χωρίς να περιμένουν περισσότερο, το έβαλαν άμέσως στα πόδια και εξαφανίσθηκαν σ'ε λίγο πίσω από τους θάμνους.

Το άξιοσημείωτο ήταν ότι ο Αδελφός της Ακτής, που είχε διασωθ'ε κατά τόσο άπ'ροσδόκητο τρόπο, ήταν μανιώδης εναντίον εκείνων που είχαν τρέξει να τον βοηθήσουν.

— Σατανάδες! έβρυχηθ'ε. Γιατί άνακα-τελέσθε λοιπόν σ'ε δουλειές μου; Αφήστε με να μάθω σ' αυτούς τους γελίους Ισπανούς πώς δεν πρέπει να ένοχλούν ποτέ ένα άνθρωπο σ'αν και μένα... Δέξα σοι ο Θεός!... Νομίζετε λοιπόν, σύντροφοι, πως δεν είμαι Ικανός να άπαλλαγώ μόνος μου άπ' αυτούς τους έλεινοσους;

Οι πειραταί, αφού άπετελείωσαν με άπάθεια τους τραυματισμένους Ισπανούς, που δεν είχαν κατορθώσει να φύγουν, επέτυχαν τέλος να ήρμίσουν τον άγριο συνάδελφό τους, που δεν ήταν άλλος από τον πλοίαρχο Μοντωμπάν.

— Έπειτα, αφού γίναν οι άναγκαίες παρουσιάσεις, οι πέντε άνδρες διευθύνθηκαν πρ'ος το Γιόρ - Μαργκό, γελώντας γ'αί την περιπέτεια του πλοίαρχου, που, νομίζοντας ότι έπ'ηγαν σ'ε έρωτική συνάντησι, είχε πέσει άπ'λουστατα σ'ε Ισπανική ένέδρα.

— Έπειτα από δυο άρες, είχαν φθάσει στο τέρμα του ταξιδίου τους.

Όπως το είχε προβλέπει ο Λαστινιάκ, ή έγκαταλείψ'ε τους από την Ισπανική γαλέρα είχε απόρη άφελιμ'ε γ'αί αυτούς. Γιατί τώρα δεν έβ'αναν σ'αν ξένοι στον Άγιο Δομίγκο. Είχαν άποκτήσει τη φίλια και μπορούσαν να υπολογίζουν στην έπιστήριξη δυο από τους πιο έακουσμένους πειρατές της Ακτής: τον Βαρθελεμί και του Μοντωμπάν.

Η ΠΙΡΟΓΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΟΜΙΓΚΟΥ

Θα έγκαταλείνωμ προσωρινώς τους δυο αδελφούς στον Άγιο Δομίγκο, όπου άλλως τε δεν θα άργήσωμ να ξαναγυρίσωμ, γ'αί να άφήνωμ ένα γεγονός που είχε συμβ'ε στις μακρινές εκείνες θάλασσες τρεις ήμερες ποσοτό ο Ισπανός πλοίαρχος της γαλέρας ο Άγιος Ιωάννης, έγκαταλείψ'ε στο έλεος των κυ-

μάτων, μέσα σ'ε μ'αί μικρή θάρκα, τον Μπορντέζ και τον Λαστινιάκ, δηλαδή κατ'αί η νύκτα της 12ης πρ'ος την 13η Ιουλίου του 1674.

Έκείνη τη νύκτα, κατ'αί τις τρεις έπειτα από τα μεσάνυχτα, ένα γαλλικό πολεμικό πλοίο έπλεε πρ'ος την Κούβα και βρισκόταν τώρα σ'ε απόστασι δεκαπέντε περίπου μιλίων από τα παράλια της.

Ένας άνεμος θυέλλης έπλεε στο πέλαιος και οι άνδρες του εφεδρικού πληρώματος, που δεν είχαν τίποτε να κάμουν εκείνη την ώρα, περιεπλανώντο έδω και εκεί έπάνω στο κατάστρωμα.

Μερικοί από αυτούς είχαν άποκοιμηθ'ε, ενώ άλλοι συνωμιλούσαν σιγά και άλλοι έπερπατούσαν με το ιδιαίτερο εκείνο τρίκλισμα, που χαρακτηρίζει τους ναυτικούς.

Ξαφικά, μ'αί διαπεραστική φωνή ακούσθηκε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.

— Πλοίων έν θει!

Όλοι έτινάχθηκαν άμέσως έπάνω, οι συζητήσεις κατέπαυσαν και εκείνοι που έθυμάτιζαν έσταμάτησαν τον περίπατό τους.

Ο άξιωματικός της ύπηρεσίας έφόρεσε άμέσως το μανδύα του και έτρεξε να άνεβ'ε έπάνω στο ψηλότερο σημείο του πυργίσκου της πρόμνης.

— Έ!... Απο τι σκοπιάν!... έφώναζε όταν έφθασε εκεί.

— Διατάξτε! άπήντησε ή φωνή του ναύτου, που έστεκε μέσα σ'ε μ'αί μικρή σκοπιά, στην άκρη σχεδόν του μεγάλου καταριού.

— Βλέπεις πανιά;

— Δύο, κύριε υποπλοίαρχε.

— Πρ'ος ποιά διεύθυνσι;

— Καί ευθείαν έμπρός μ'αίς. Είναι και τα δυο όμοια.

— Τα πλοία είναι πολεμικά;

— Δεν μπορώ να διακρίνω καλά, κύριε υποπλοίαρχε, άπήντησε ο ναύτης. Νομίζω όμως ότι πρέπει να είναι πολεμικά.

— Φαίνονται μεγάλα;

— Μάλιστα.

— Κύριε Κερσαίν, είπε ο άξιωματικός σ' έναν σημαιοφόρο που έστεκόταν πλάι του, ειδοποιήστε τον πλοίαρχο ότι διεκρίναμε έμπρός μ'αίς δυο μεγάλα σκάφη, που φαίνεται ότι είναι πολεμικά.

Ο σημαιοφόρος έτρεξε να εξαφανισθ'ε άμέσως.

Έπερασσαν μερικές στιγμές, κατ'αί τις άποίες δεν ακούσθηκε ούτε ο παραμικρός θόρυβος έπάνω στο κατάστρωμα του πλοίου.

Ο κυβερνήτης εμφάνισθηκε σ'ε λίγο μισοντυμένος έπάνω στη γέφυρα.

— Τι συμβαίνει, κύριε Πομερέ;

— Δύο μεγάλα σκάφη βρισκονται μπροστά μ'αίς, άπήντησε ο άξιωματικός.

Ο κυβερνήτης έπ'ηρε τότε από τα χέρια ενός ναύτου το νυκτερινό τηλεσκόπιο του και άρχισε να εξέταζ'ε τα δυο ύποπτα πλοία.

Ο κ. ντε Λαρτίγκ, κυβερνήτης του πολεμικού τετάρτης τάξεως «Ο Ρωμαλέος», ήταν άνδρείος άξιωματικός, 45 περίπου έτών, με χαρακτηριστικά ζωηρά και πρόσωπο γελαστό. Η καλωσύνη του συνηγωνίζετο τη γενναιοδωριά του και γ'αί αυτό το πλήρωμά του τον έλάτρευε.

— Νομίζω, είπε, έπειτα από προσεκτική εξέτασι, ότι τα πλοία αυτά είναι από εκείνα που άναχ'ετομ.

— Έπειτα έγυρισε πρ'ος τους ναύτες που ήταν συγκεντρωμένοι έπάνω στο κατάστρωμα:

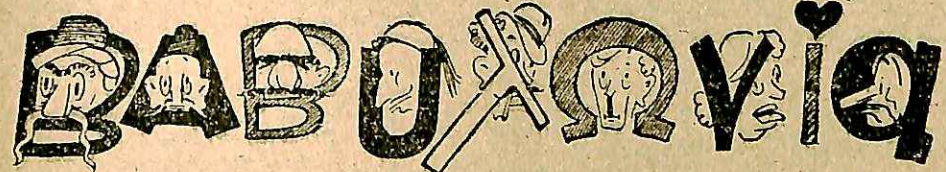
— Άς σκεφθούμε, είπε, πώς θα έκτελέσωμ καλύτερα το καθήκον μ'αίς. Ζήτηώ ο Βασιλεύς! έπ'ανέλαβε με μ'αί φωνή το πλήρωμα.

— Καί τώρα άς έτοιμασθούμε! είπε ο κυβερνήτης.

Καί έδωκε στο σαλπινκτή τη διαταγή να σημάνη συναγερμό.

Όλόκληρο το σκάφος έδονήθ'ε άμέσως από την κορυφή των καταριών έως την τελευταία δοκό της καρένας του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

Κουβέντες της Σμυρνιάς

ΤΟ ΚΙΟΥΜΠΑΛΙ

— Τηνανίζεις, Ζαμφώ μου, πρ'ω!—πρ'ω!; ρώτησε ή φίλη και γειτόνισά της Αργέτα.

Η Ζαμφώ έγυρισε και την είδε ξαφικά μπροστά της, μέσα στην κουζίνα. Δεν της άρεσε να ξέρη ο καθένας τί κάνει μέσα στο σπίτι της, ενώ εκείνη όλα έννοούσε να τα μαθαίνει.

—Ναί, άπήντησε, νύ, κάπι τις γ'αί... τα παιδιά.

—Μπακαλιάρο τηνανίζεις; έπέμεινε ή άλλη.

—Όχι, καλέ! Στον ύπνο σου την έφ'ες τον μπακαλιάρο πρ'ω!—πρ'ω!; Νά! Η κόρη μου ή μικρή έχει σήμερα τα γενέθλιά της, κι' έπ'ε να τ'αί κάνω καμπόσες τηνανίτες.

—Άλήθειες, να τη χαίρεσαι. Καί σ'αί έκατό, και να την καμαρώσης νύφη.

—Ευχαριστώ, Αργέτα μου. Κάτσε να σου βάλω καμμ'αί να φ'ας.

—Καλέ, δεν είν' άνάγκη. Παιδί είμ'ε γ'αί; Άλήθειες, τώρα το θυμήθηκα. Να σου φέρω λίγο κιούμπαλι που τ'αίχω από το καλοκαίρι καμωμένο από ξανθ'ε σουλτανιά σταφίδα. Να φ'ας τηνανίτες με το κιούμπαλι το δικό μου, θα γλείψης τα δαχτυλά σου.

— Δεν πειράζει, Αργέτα μου. Έγώ θα τ'αί σ'ε δώκω με κομμάτι ζαχαρίτσα.

—Στάσου, καλέ, να σου φέρω. Μη χειρότερα!

Η Ζαμφώ, άλλο που δεν ήθελε.

—Τότε, σ'αί, να σου βάλω ένα πιτάκι να φ'αν και τα παιδιά σου.

Καί άράδισε σ'ε ένα πιάτο κάμπουσες τηνανίτες, να φ'αν τα παιδιά της Αργέτας.

—Έκείνη πήρε το πιάτο κι' έτρεξε σ'επί της.

Σ'ε λίγο φάνηκε μ'ε ένα κεσεδάκι γεμάτο σταφιδόμελι.

—Νάτο! Σ'αν την μπ'ιρα. Βάλε και κομμάτι κανέλλα να μ'ην ξεχ'ας τη γλύκα!

—Ο Θεός να σ'ε έχη γερή, Αργέτα μου. Είσαι πάντα τεβεκέλιστα και μπ'ερικετλήδαινα. Είναι μερικές—μερικές έδω στη γειτονιά, που βγάζουνε κι' από τη μύγ'α έζυγι. Με υποχρέωσες γ'αί τ'αί τώρα ή ζαχαρή δε συμβ'ε να πηγαίν'ε στράφι σ'ε τηνανίτες.

Η Αργέτα έφυγε κι' ή Ζαμφώ εξακολούθησε το τηνανισμα, όταν μπήκε μέσα ή Ζαχαρά ή Κατσούλαινα.

—Με ντάλωσε ή μυρωδιά, είπε. Λουκουμάδες, έ; Ήρθα να σου π'ω τ'αί καινούργιες νοβιτές. Η Χρυσάνθη τ'αί Ασπασώς ήλ'εφτηκε με το γ'αί τ'αί Ασημίνας. Κι' οι δυο συμπεθέρες ήπιασθήκανε μ'αίς με μ'αίς. Ν' ακούσης λ'αγια ν' άνετριχ'ε το πετσί σου.

—Ήδ'οί! Τί μου λές!

—Καί να δ'ας πώς ή μπ'επιωμένη ήπ'ηρε τ'αί μ'αίς τ'αί ούλα τα τ'ε'ισερικά τ'αί και τ'αίς όμολογίες από την έπιζημ'ιασι.

—Άχου! ή μαίμου! Κόλπος θα τ'αί κατέβη τ'αί Ασπασώς, που είναι και καμ'ιρα!

—Πάω να δ'ω τον καυ'αί και θ'ε'ρω να σ'αί π'ω.

— Σ'αί, καλέ, να φ'ας μ'αί τηνανίτα στο ποδάρι. Είναι γ'αί τ'αί μικρής μου τα γενέθλια.

—Να τη χαίρεσαι!

—Έβαλε την τηνανίτα στο στόμα, άλλ' άμέσως την έφτυσε.

—Τ' ήπαρες; Ήκοντυλιάσθηκες;

—Όχι. Μά... Τί τ'αί έχεις άλειμμένες;

— Είναι κιούμπαλι. Μου τ'αίφερε ή Αργέτα.

— Καλέ, είναι μουχλιασμένο, Χριστιανή μου, και ξυνό. Άμ' αν ήτανε καλό, σου τ'αίδινε; Αυτή δε δίνει του άγγέλου τ'αί νερό!

Τάπε κι' έφυγε δισακική. Η Ζαμφώ μύρισε τις τηνανίτες, έβαλε λίγο στο στόμα κι' ύστερα βγ'ηκε στην πόρτα φρενιασμένη:

—Μωρή Αργέτα! έφ'ωνάσε. Μωρή, δεν ήντράθηκες να μου ρεγαλάρης το ξυνημένο κιούμπαλι, να χαλάσω μ'αί δ'αί άλεούρι και λάδια και κόποι; Τη σύχισι που μου δώκες, να τ'αί πάρης από άλλου, ισ'αί λ'ε!

Η Αργέτα τετάχτηκε στο παράθυρο: —Μου'αί έχουνε τα μ'αίς σου λαλο - Ζαμφώ, είπε. Κάποιονου χαρίζανε γ'αίδαρο, κι' ήδ'επε και τα δόντια του!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τα θάσανα του Καραμπέτ

ΜΕΝΙΝΤΙΑ-ΠΑΝΑΪΡ

—Καραμπέτ, σήμερα Ζωντόκος Π'αγής Ισκόλη, στο Μενιντία με'αίς π'αίς, σ'αί έκατο, και να την καμαρώσης νύφη.

—Ευχαριστώ, Αργέτα μου. Κάτσε να σου βάλω καμμ'αί να φ'ας.

—Καλέ, δεν είν' άνάγκη. Παιδί είμ'ε γ'αί; Άλήθειες, τώρα το θυμήθηκα. Να σου φέρω λίγο κιούμπαλι που τ'αίχω από το καλοκαίρι καμωμένο από ξανθ'ε σουλτανιά σταφίδα. Να φ'ας τηνανίτες με το κιούμπαλι το δικό μου, θα γλείψης τα δαχτυλά σου.

— Δεν πειράζει, Αργέτα μου. Έγώ θα τ'αί σ'ε δώκω με κομμάτι ζαχαρίτσα.

—Στάσου, καλέ, να σου φέρω. Μη χειρότερα!

Η Ζαμφώ, άλλο που δεν ήθελε.

—Τότε, σ'αί, να σου βάλω ένα πιτάκι να φ'αν και τα παιδιά σου.

Καί άράδισε σ'ε ένα πιάτο κάμπουσες τηνανίτες, να φ'αν τα παιδιά της Αργέτας.

—Έκείνη πήρε το πιάτο κι' έτρεξε σ'επί της.

Σ'ε λίγο φάνηκε μ'ε ένα κεσεδάκι γεμάτο σταφιδόμελι.

—Νάτο! Σ'αν την μπ'ιρα. Βάλε και κομμάτι κανέλλα να μ'ην ξεχ'ας τη γλύκα!

—Ο Θεός να σ'ε έχη γερή, Αργέτα μου. Είσαι πάντα τεβεκέλιστα και μπ'ερικετλήδαινα. Είναι μερικές—μερικές έδω στη γειτονιά, που βγάζουνε κι' από τη μύγ'α έζυγι. Με υποχρέωσες γ'αί τ'αί τώρα ή ζαχαρή δε συμβ'ε να πηγαίν'ε στράφι σ'ε τηνανίτες.

Η Αργέτα έφυγε κι' ή Ζαμφώ εξακολούθησε το τηνανισμα, όταν μπήκε μέσα ή Ζαχαρά ή Κατσούλαινα.

—Με ντάλωσε ή μυρωδιά, είπε. Λουκουμάδες, έ; Ήρθα να σου π'ω τ'αί καινούργιες νοβιτές. Η Χρυσάνθη τ'αί Ασπασώς ήλ'εφτηκε με το γ'αί τ'αί Ασημίνας. Κι' οι δυο συμπεθέρες ήπιασθήκανε μ'αίς με μ'αίς. Ν' ακούσης λ'αγια ν' άνετριχ'ε το πετσί σου.

—Ήδ'οί! Τί μου λές!

—Καί να δ'ας πώς ή μπ'επιωμένη ήπ'ηρε τ'αί μ'αίς τ'αί ούλα τα τ'ε'ισερικά τ'αί και τ'αίς όμολογίες από την έπιζημ'ιασι.

—Άχου! ή μαίμου! Κόλπος θα τ'αί κατέβη τ'αί Ασπασώς, που είναι και καμ'ιρα!

—Πάω να δ'ω τον καυ'αί και θ'ε'ρω να σ'αί π'ω.

ΣΑΤΥΡΙΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΡΑΔΙΟ-ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΨΥΧΡΟΤΗΣ

Η φετεινή Πρωτομαγιά, άνευ όμοίων (ήτο κι' εκεί που την περίμεναν να της φωνάσουν «Ζήτω» άφίχθη χειμωνιάτικη με κρύο και βροχή κι' όλοι...ψ υ χ ρ ή της έκαναν σχε- (δ'ον ύποδοχη

Με ρούχα χειμωνιάτικα τους πάντας (είχε ντύσει και λίγος κόσμος έσπευσε να την προ- (ύπανησε) Κι' αυτοί που πήγαν έξοχη στο τέρ- (μα Πατρίων, στο τέρμα της Κολοκυνθούς κι' άκόμα (π'αί πλησίον, το Μάη γ'αί να πιάσουνε, κατ'αί τ'αίς συ- (ν'ηθείας) και να χαρούν της έξοχής την κάθε (όμορφη) δεν έκατσαν ως άλλοτε μέχρι νυκτός (βαθείας) κι' άντ'ι να κόψουν πέταλα, έκόψανε... (κ α ρ φ ι ά!

ΦΙΛΜ ΕΓΧΩΡΙΑ

Πολλοί κινηματογράφοι, στον Τύπον ως (εγ'αίρη) θ'αί μ'αίς παρουσιάσουνε, το θέρος, φίλμ (εγ'αίρη) Τ' Αμερικάνικα τα φίλμ θ'αί μ'αίς παρουσιάζουνε (στο ράδι) κι' ή Γκρέτα Γκάρμπο θα χαθ'ε από τ'αί... (στενωχώρια.

Αστέρες παίζουν Έλληνες, Ρωμιοί, (κοινός, άρτιστες) οι «ρεζισέρ» θ'αναι Ρωμιοί, Ρωμιοί κι' (οί σεναριοτίτες, κι' οι μουσικές των ταινιών που το κοι- (νόν μεθ'αν) κι' αυτές δικών μ'αίς μουσουργών (και συνθετών μ'αίς θ'αναι. Γι' αυτούς τους λόγους δε άκριδώς οι (συμπολίτες όλοι, το καλοκαίρι σκέπτονται... ν' ά δ ε ι - (ά σ ο υ ν ε την πόλι!

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ

Τ'αίς κ'ησεις τ'αίς Ολλανδικ'αίς γυροεύων (οί Ιάπωνες) και κάθε μέρα που περνά άπ'αίς (κάνουν όποιες διότι στόλον, έχουνε, μεγάλον κι' Ι- (κανόν) και τις φοβέρες άψηφούν των Αμερι- (κανών)

Κι' αν έρωτήσετε γ'αί τι οι Αμερικανοί άναμινώνονται κι' αυτοί πρ'ος χάριν έξ- (νου Κράτους) σ'αίς άπαντ'α με διάλογον ή «Κ'αίθιμ- (ρηνη» —«Γιατί; Γιατί τα θέλουνε, άπ'αίς... (Ο λ α - (ν) - δ ι κ ά τ ο υ ς

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

σαρκίκα τα ένεταί! Άλλο φορά Σουρπουίτσα Μενιντίας ντ'εν π'ας!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΤΗΣ

—Σοφ'ε συγιατό να φτιάσ'ε ρούχα στο κατάστημα Ράφτη Ραφτοπούλου και Σ'αί. —Αδύνατον. Ποτέ δεν θ' αποφασίσω να φτιάσω εκεί ρούχα... —Γιατί; —Τί θέλεις; Να με κυνηγά ή λαοδ'η δ'όλοκληρη συντροφιά γ'αί τα όρελάμ'α; 37

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΑΙΜΑΤΟΣ...

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΩΝΙΑΣ & ΤΡΟΜΟΥ

— Βελέντα, έλα!... Έμπρός, έλα γρήγορα!

Στη φωνή του άνδρος απήντησε μόνο ένα μούγγισμα.

Τότε χτυπώντας το πόδι με περισσότερη αυστηρότητα ο άνδρας έφώναξε:

— Βελέντα, σου είπα έλα!

Από την πιδ σκοτεινή γωνιά του ευρύχωρου δωματίου με τα κλεισμένα παραθυρόφυλλα, για να έλαττώνουν τη ζέση, ένα πράγμα άκαθορίστο, κουλουριασμένο σαν κουβάρι, ξετυλίχθηκε και μια πελώρια τίγρις, άφίονοντας σ' ένα μεγάλο χασμουρητό να φανούν τα δόντια της, προχώρησε:

— Μα, μά... φοβάμαι! έφώναξε όπισθοχωρώντας γρήγορα ή νέα, στην όποια ο οικόδεσπό της ήθελε να παρουσιάσει το θηρίο.

— Μη φοβάσαι, είνε ήσυχη σαν άρνάκι!

Κι' ενώ μιλούσε, έχάιδευε με αγάπη το ζώον.

— Άλθθεία, δέν φοβάσαι μη σε δαγκώση;

— Νά με δαγκώση;... Για κύττα!

Άνοιξε με δύναμη το στόμα της τίγρεως και έβύθισε μέσα σ' αυτό τη γροθιά του,

— Όστόσο, έπέμεινε ή νέα, μη τολμώντας ακόμη να πλησιάσει, αλλά σκύδοντας με περιέργεια, ή τίγρις δύσκολα έξημερώνεται.

— Ναί, όταν είνε σε άγρία κατάσταση και όταν την τρέφουν με κρέας. Όταν όμως, σαν την Βελέντα, την πάρουν από μωρό και την μεγαλώσουν άποικειστικά με γάλα, γίνεται ένας καλός και πιστός σύντροφος.

Πάντοτε από μακριά, ή νέα έτόλμησε ν' άγγιξη με την άκρη της όμπρέλλας της τη ράχη του ζώου. Εκείνο, εύτυχισμένο από τη θωαεία, τέντωσε τον λαιμό του.

Ενθουσιασμένη που είδε την ήρεμη φυσιογνωμία του θηρίου με τα μεγάλα στρογγυλά μάτια σχεδόν κλεισμένα άπ' την ευχαρίστησι, ή νέα του γαργάλισε το σβέρκο. Άλλά καθώς ή Βελέντα, άφησε ένα άσθενικό μούγγισμα ίκανοποιήσως, σμέσως ή νέα έκαμε ένα πήδημα προς το μέρος της πόρτας

— Έ, τί συμβαίνει; είπε γελώντας ο νέος. Φοβάσαι;

Εκείνη, χωρίς να γυρίσει, έφώναξε από το κατώφλι:

— Δέν έχω όρεξι να με καταβροχθίση. Άντιο!

Ο νέος έτρεξε για να την σταματήσει, μα ή νέα είχε γίνει άφαντη. Ξαναγύρισε τότε κοντά στο ζώον, το έχάιδεψε και ψιθύρισε:

— Καυμένη Βελέντα, μοναδικέ μου και πιστέ σύντροφε, πόσο άσχημα σε κρίνουν!

Έπαίξε ακόμη για λίγο μαζί της. Άλλά κατόπιν, κουρασμένος άπ' τη ζέση, ξανακάθισε στο τραπέζι σαν άπαυγνυμένος, έτέντωσε τα πόδια του, κούρσισε το άριστερό του

χέρι και χαϊδεύοντας με την άκρη των δακτύλων την τίγρι, που ήταν ξαπλωμένη στο πλάι του, συνέχισε το γράμμα που είχε άρχισει.

«Άγαπητή μητέρα, έγραφέ, πάει τόσοσ καιρός που δέν σε φίλησα!... Σήμερα κλείουν τρία χρόνια που βρίσκομαι έδώ στην έρημιά...»

Αφίνοντας την πέννα, έπανε λαβε δυνατό τη φράσι που έγραψε:

— Πάει τόσοσ καιρός που δέν σε φίλησα!...

Με τη φαντασία του, ξανάβλεπε τη μητέρα του με το ώραιο γεροντικό της κεφάλι, καθισμένη στην πολυθρόνα κοντά στο παράθυρο, να πλέκει χωρίς να κυττάει το πλέξιμο και το ήρεμο βλέμμα της να παρακολουθι την κίνηση του δρόμου.

Μιά θλιβερή μελαγχολία τον έκυρίευσε. Βρισκόταν πολύ μονάχος σ' αυτόν τον τόπο.

Νοιώθοντας την Βελέντα να γλείφει με αγάπη το κρεμασμένο του χέρι, ή συγκίνησι, που προ όλίγου τον είχε καταλάβει, ξεγίλισε και ένα δάκρυ έπεσε έπάνω στο χαρτί που έγραφε.

Σ' αυτό τον άπομεμακρυσμένο τόπο που ζούσε, δέν είχε κερδίσει παρά την φιλία αυτού του ζώου. Χωρίς αυτήν θα ήταν όλομόναχος. Όλομόναχος!

Μπορούσε να τον σκότωναν, μπορούσε να πέθαινε και ή έσφαίνισι του δέν θα προκαλούσε καμιά λύπη.

Ξαφνικά, συνήλθε άπ' τα δεινροπολημένα του. Στο χέρι του ένοιωσε ένα κάψιμο, που το προκάλεσαν τα νευρικά τέρη τώρα γλειψίματα της Βελέντα. Χωρίς να κυττάει, θέλησε να τραδήσει το χέρι του, αλλά το ζώον το κρατούσε σφιχτά με το πόδι του.

Εγύρισε άπότομα.

Μισοσηκωμένο με το βλέμμα άγριο, το τρίχωμα άνωρθωμένο, τα νύχια βγαλμένα, το θηρίο κρατούσε σαν ένα κόκκαλο το

χέρι, στο όποιον ύπήρχαν μερικές σταγόνες αίματος.

Άμέσως άντελήφθη πώς ήταν χαμένος.

Η τίγρις είχε δοκιμάσει το αίμα! Η γεύσις του ζυπνούσε όλα κείνα τα ένστικτα που είχαν άποκοιμηθή, και ξαφνικά, καθώς ξανάγινε άγριο, διεδικούσε τη λεία, την όποιαν έπιθυμούσε τώρα με όλη τη δύναμη της υπερήφανης φύσεώς της.

Με τα χείλη άνασηκωμένα, ξανάρχισε να γλείφει, πιδ δυνατό, πάντοτε πιδ δυνατό, πάντοτε δυνατότερα, κι' εκείνος, ώχρος, ενώ οι κρόταφοί του ήσαν διάδρεκτοι από ιδρώτα, τα μάτια του δισταλμένα από τον τρόμο, καταλάβαινε πώς και ή έλαχίστη κίνησης που θα έκανε για ν' άπαλλαγί, θα προκαλούσε την όργη του ζώου και θα το έσπρωχνε να ριχτή έπάνω του.

Το στόμα του έστένωσε, Δέν τολμούσε πια να ξαναπαίρη το άυστηρό ύφος που χρησιμοποιούσε συνήθως. Τρομερά συγκινημένος, έτραυλίξε:

— Βελέντα, μικρούλα μου Βελέντα, σε παρακαλώ...

Άλλά, χωρίς να δίνει προσοχή, το ζώον άπαντούσε με μούγγισματα, ενώ με λυσσώδεις κινήσεις τα νύχια του ποδιού του κουρέλιαζαν το ρούχο του.

Τότε ξανάπε μέσα του πώς όλα τελείωσαν.

Θά του κατεβρόχιζε το χέρι, έπειτα θα κομματιαζε το σώμα του, θα έσχιζε τις σάσκες του. Και έναντίον αυτού του φοβερού μαρτυρίου δέν μπορούσε να κάνει τίποτε, τίποτε άπολύτως.

Η γιγαντιαία προσπάθεια που κατέβαλε για να υπερασπισή τον εαυτό του, ήταν άνόηλη. Κανείς δέν θ' άκουε τις κραυγές που θα έβγαζε. Μ' ένα άπλο χτύπημα του ποδιού, θα τον έσκότωνε. Δέν μπορούσε να κάνει τίποτε, τίποτε άπολύτως.

Και προμαντεύοντας το μαρ

τύριο που το έπεφυλάσσετο, άρχισε να τρέμη, ενώ δάκρυα άτελεισίως κυλούσαν στα μάγουλά του και μόνο τα ξασπρισμένα του χείλη έξακολουθούσαν να τραυλίζουν:

— Βελέντα, μικρούλα μου Βελέντα, αγάπη μου!...

Ξαφνικά το πρόσωπό του φαιτίσθηκε. Διέκρινε μια δυνατότητα άπολυτρώσεως: στο συρτάρι του γραφείου του ύπήρχε ένα περιστρόφο.

«Α! Θεέ μου! Άν προλάβαινε να το πάρη, θα σκότωνε την τίγρι και θα σωζόταν! Ά, Θεέ μου! Άν προλάβαινε να το πάρη! Όστόσο, έπρεπε να σκοτώση τον μοναδικό και άγαπημένο του σύντροφο!...»

Σιγά, πολύ σιγά, έτσι ώστε να μην καταλάβη το ζώον πώς ήθελε να του ξεφύγη, άπλωσε το έλευθερο χέρι του. Ψηλάφοντας, αναζητούσε τη λαβή του όπλου από το μισάνοιχτο συρτάρι...

Άπότομα ή καρδιά του σταμάτησε να κυττά. Τόσο μεγάλο ήταν ή συγκίνησις του: τα δαχτυλά του συνήρτησαν το δπλο.

Πάντοτε σιγά - σιγά, συγκεντρώνοντας όλη του την ένεργητικότητα για να μην ένοχλήση το θηρίο, του όποιου τα δόντια τώρα άγγιζαν τη σάρκα του, έπιασε το περιστρόφο.

Και καθώς ξανάγινε κύριος του εαυτού του, γιατί καταλάβαινε πώς ο άγών γινόταν ίσόπαλος και μπορούσε να βγί νικητής, παλύ ψυχραιμος, μη τρέμοντας πια, έτραβήξε μέσα σ' αυτό του θηρίου.

Η Βελέντα έβγαλε έναν βρυχηθμό, τόσο τρομερό, που άντήχησε σ' όλο το σπίτι και σαν μια μάζα σωριάστηκε στην άνοιχτόχωρη ψάθα του πατώματος, που την έβασπε με το μελανό αίμα της.

Ο νέος έμεινε άκριδώς ένα δευτερόλεπτο στην ίδια θέση, σαν χαμένος. Έπειτα, άφου διαλύθηκε ή άγωνία του, άρχισε να γελά, ένα γέλιο νευρικό, που τον συνετάραζε δάκνηρο, ως τη στιγμή που το δειλό είναι του έξεδήλωσε όλη την χαρά της ζωής. Τότε σηκώθηκε, έκύτταξε με περιφρόνησι το πτώμα και με φωνή που ξανάγινε ούστηρη, δίνοντάς του μια κλωτσιά, είπε:

— Έ, βρωμερό ζώο! Το βλέπεις καλά πώς έγώ είμαι δ δυνατότερος!

NTANIEL PIZ

ΣΚΕΨΕΙΣ

* Χωρίς τόλμη δέν υπάρχει καμιά πρόοδος. Οί μεγάλες καλύτερες και οί ύψηλότερες κατακτήσεις του ανθρώπου, είνε κυρίως άποτέλεσμα έξαιρετικού θάρρους.

B. Ο Υ Γ Κ Ω

* Οί άπογοητεύσεις είνε κάποτε κι' αυτές έκφράσει της εύτυχίας.

M π ε ρ τ ε ν

* Η εύτυχία της δυστυχίας είνε ή έλπίδα και ή δυστυχία της εύτυχίας ο κόρος.

Π ι ε ρ Λ ε ν τ ο υ

Ταξιδεύοντας

Η Πατρίτσια Μπρόντλεϋ, μ' όλο που βρισκόταν στη γέφυρα του υπερωκεανείου «Σανονία», δέν έπίστευε πώς σε λίγο θα ταξίδευε. Χρόνια όλόκληρα έλογαριάζε να κάνει ένα τέτοιο ταξίδι και τώρα ή πραγματικότητα του όνειρου της της έφαινόταν σαν ψέμα.

Όστόσο, όλα εφάνερναν πώς σε λίγο θα βρισκόταν μακριά από τη Νέα Υόρκη: οί άνθρωποι που χαιρετούσαν τους δικούς των, το σφύριγμα του πλοίου, μα προ πάντων ο Τζώρτζ, που την έκτύπαζε και κουνούσε το μαντίλι του.

Για μια στιγμή τα μάτια της Πατρίτσια εγέμισαν δάκρυα από έννοιωση κάτι σαν τύψεις, έπειδή δέν είχε ύποσχεθή στον Τζώρτζ πώς θα δέχεται να παντρευθή, μόλις θα έπέστρεφε από το ταξίδι της.

— Τζώρτζ! έφώναζε σκυδοντας προς τα έξω, και όταν έκείνος της χαμογέλασε, του έστελλε ένα φιλί.

Την ίδια άκριδώς στιγμή το πλοίο έκανε μιά άποτομη μανούδρα και καθώς ή νέα έχασε την ίσορροπία της, παραπάτησε και έπέπεσε κάτω, άν δέν την άρπαξε ένα δυνατό χέρι.

—Τά πλοία έχουν πολλά καπρίτσια!, άκουσε συγχρόνως να της λη μια άνδρική φωνή.

Και όταν έγυρισε το κεφάλι της, άντίκρυσε τα πιδ ώραία γαλανά μάτια άπ' όσα είχε δη ως τότε.

—Σας εύχαριστώ!, είπε νευρικά, ενώ συγχρόνως προσπαθούσε να διορθώση το καπέλλο της, που είχε σκεπάσει το ένα της μάτι.

—Πρέπει να συνηθίσετε να ίσορροπήτε και στη θάλασσα...

—Ό! νάί, νομίζω πώς μου χρειάζεται, του άπήντησε εκείνη γελώντας.

Η ξηρά όλο και άπομακρυνόταν... οί άνθρωποι άρχισαν να ραίνονται μικροί-μικροί...

Η Πατρίτσια έγύρισε πάλι προς τον Τζώρτζ, που φαινόταν πολύ ταραμένος. Τότε μονάχα άντελήφθη πώς ο άγνωστος εκείνος κύριος έξακολουθούσε να έχη το χέρι του γύρω από τη μέση της.

—Σας εύχαριστώ, τώρα είμαι καλά, του είπε και τραδήχηκε με τρόπο από κοντά του.

Ύστερα από πέντε λεπτά δέν μπορούσαν πια οί έπιβάτες να διακρίνουν ούτε τα μαντίλια, ούτε τα πρόσωπα των φίλων που άφιναν στην ξηρά, γι' αυτό ή Πατρίτσια κατέβηκε στην καμπίνα της.

Πριν όμως προφθάση ν' άνοίξη την πόρτα, είδε τον άγνωστο νέο στο πλάι της.

—Δέν πιστεύω να σας ένοχλώ, της είπε. Έξ άλλου στο πλοίο οί άνθρωποι άφίνουν τους τύπους και συστήνονται μόνοι τους. Όνομάζομαι Γκράντ «Έλλισ... Τώρα μπορώ να ρωτήσω και το δικό σας όνομα;

—Πατρίτσια Μπρόντλεϋ!..., του άπήντησε μάλλον άπότομα, για να μην του δώση θάρρος.

—Βάζω στοιχήμα ότι οί φίλοι σας θα σας φωνάζουν Πάτι!...

—Γιατί; Πώς το έξερετε; τον ρώτησε χωρίς να μπορη πια να τηρή σοβαρό ύφος.

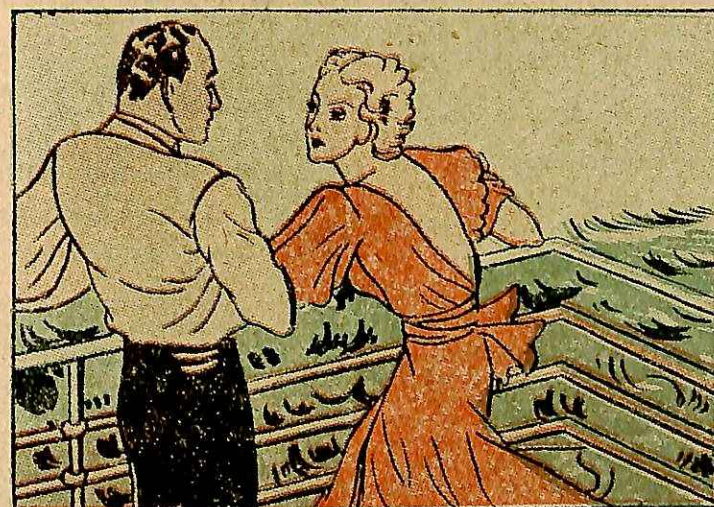
—Μά ο καθένας θα σας καλούσε έτσι. Είσαθε τόσο μικρή, και τα χαρακτηριστικά του προσώπου σας τόσο προκλητικά, που δέν μπορούν παρά να σας όνομάζουν όλοι μ' ένα ύποκοριστικό.

—Και σας, πώς σας καλούν οί φίλοι σας;

—Άπλως Γκράντ... Και τώρα μιά και γνωρισθήκαμε τόσο καλά, θα μου έπιτρέψης να σου μιλήσω στον ένικό και να σε φωνάζω το όνομά σου. Το ίδιο θέλω να κάνης κι' έσύ.

—Πάει καλά!... Λοιπόν, Γκράντ, με συγχωρείς, αλλά πρέπει ν' αλλάξω φόρεμα για το τραπέζι, έκαμε ή Πατρίτσια και ύπεκλήθη με καμική μεγαλοπρέπεια.

—Θα σου το έπιτρέψω μονάχα άν μου ύποσχεθής ότι θα με

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΎΠΟ Φ. ΜΠΑΡΚΛΕΪ

μαλλιά της και πήρε μαζί της τα γυαλιά του ήλιου.

Στη γέφυρα την έπερίμενε μιά άναπαυτική σαιζ-λόγκ. Ό-λόγουρα της οί ταξιδιώτες έκτύπαζαν να γνωρισθί ο ένας με τον άλλον για να περνούν πιδ ευχάριστα τις μέρες τους.

Όλοι ήσαν εύθυμοι και μιλούσαν για ζητήματα τα όποια δέν ένδιέφεραν καθόλου την Πατρίτσια, που, χωρίς να το καταλάβη, έκλεισε τα μάτια της και συλλογιζόταν τον Τζώρτζ. Κάποια στιγμή, έγύρισε και έκτύπαζε το ρολογάκι της:

«Δέν έχει πάει ακόμη στη δουλεία...», είπε στον εαυτό της χαμογελώντας.

Τί κρίμα που δέν είχε την ύπομονή να περιμένη ως την ήμερα που θα έπαιρνε κι' αυτός την άδεία του! Έτσι θα έκαναν μαζί το ταξίδι αυτό, που, όπως έλεγε εκείνος, θαπρεπε νανάνο το ταξίδι του γάμου των. Η Πατρίτσια όμως δέν συγφαινόσε. Βέβαια, ο Τζώρτζ ήσαν πολύ καλός και είχε μια πρώτης τάξεως θέσι στην κοινωνία. Πολλά κορίτσια είχαν προσπαθήσει να τον κατακτήσουν και φθονούσαν την τύχη της, εκείνη όμως, μ' όλο που την έγυπτε η άνδρική όμορφιά του, έδίσταζε να τον παντρευθή. Τον άγαπούσε; Ήταν αδιάφορη; Ούτε και ή ίδια μπορούσε να δώση μιάν ώριμένη άπάντησι, κι' αυτός ήταν ο κυριώτερος λόγος που έπεδίωζε να κάνει το ταξίδι αυτό μόνη. Στο διάστημα αυτό του άποχωρισμού, θα μπορούσε να σκεφθή καλύτερα και να πάρη μιάν όριστική άπόφασι. Εκείνο που δέν μπορούσε ν' άνεχθή στον Τζώρτζ, ήταν ή τρομερή ζήλεια του. Άν έτολμούσε καμιά φορά να μιλήση μ' έναν γνωστό της, της έκανε τρομερές σκηνές. Όλες της έλεγαν πώς θα άλλαζε μετά τον γάμο, κι' αυτό την παρηγορούσε. Ήταν όμως βεβαία ότι άν έξακολουθούσε να είνε ο ίδιος, δέν θα μπορούσε να ζήση μαζί του...

★

—Έβαλες μαύρα γυαλιά για να μη σε γνωρίσω; άκουσε τον Γκράντ να της λη, ενώ έπαιρνε θέσι στη σαιζ-λόγκ που ήταν στο πλάι της.

—Μπα! έσύ, έκαμε εκείνη γελώντας, «Όστε με άναγνωρίζεις και με γυαλιά;

—Θά σ' έγνώριζα μ' όποιον τρόπο κι' άν ζητούσε να κρύψης το πρόσωπό σου, της είπε με σοβαρότητα.

Μίλησαν για διάφορα πράγματα. Ο Γκράντ είχε τέτοιο χιούμορ, που ή Πατρίτσια σε κάθε λόγο ξεσπούσε σε δυνατό γέλιο.

—Βρήκα ένα τραπέζακι θαυμάσιο έπάνω στο ντέκ. Τί θα λέγες άν σου έπρότεινα να φάμε εκεί;

Στην πρότασί του ή νέα δέν έφερε καμιάν άντίρρηση. Άνέβηκαν στο ντέκ. Μιά όρχήστρα έπαίξε έκεί κοντά πε-

ταχτά τραγούδια, και κάτω, στη δεξαμενή, κορίτσια κι' α-
γόρια έκαναν βουτίες και κολυμπούσαν με φωνές. Μερικοί
από τους ταξιδιώτες έχορευαν, άλλοι πάλι, πιο περα, έπαι-
ζαν χαρτιά κι' άλλοι έκαναν ηλιοθεραπεία
—Κολυμπάς; την ρώτησε εκείνος.
—Λίγο.
—Εγώ είμαι καλός κολυμβητής. "Αν μου επιτρέψεις, θα σου
δώσω μερικά μαθηματα.
—Θα ήθελα τόσο πολύ!...
—Έτσι έπεράσε η πρώτη μέρα, και όταν άρχισε να σουρου-
πώνη, η Πατρίτσια είχε την εντύπωση πως έγνωριζε τον Γκράντ
"Ελλis από τον καιρό που έγνωρισε και το φως της ημέρας.
Και όμως δεν ήξερε σχεδόν τίποτε για το άτομο του. Το μόνο
που κατάλαβε ήταν ότι είχε πολλά χρήματα.

«Θέλω να μ' αγαπάς!

Το βράδυ θα δινόταν μεγάλος χορός στο σαλόνι. 'Η Πατρί-
τσια έφορεσε μια όλολευκη τουαλέττα, που έκανε πιο έν-
τονες τις μαύρες μπούκλες και τα σκοτεινά μάτια της.
Μόλις μπήκε στο σαλόνι, κάποιος την άρπαξε από το χέρι.
—Δεν χορεύουμε μαζί, νεράϊδα μου; της έπρότεινε και ήταν
έτοιμος να την αγκαλιάσει.
Το όλο του έδειχνε πως ήταν μεθυσμένος.
—Οχι, ευχαριστώ, κύριε, απάντησε η νέα...
—Ελα, λοιπόν, μη μου κάνης τη δύσκολη!
—Οχι!, έφώναξε η Πατρίτσια προσπαθώντας να έλευθε-
ρωθώ από τα χέρια του.
—Με συγχωρείτε, κύριε, αυτός είνε δικός μου χορός!
Μιλούσε ο Γκράντ, που με το αϊώνιο χαμόγέλο του έτράβηξε
τη μικρή προς το μέρος του.
—Δεν ήξερα πως ήταν δική σας ή... περιουσία!...
—Τώρα που το ξέρετε, σάς παρακαλώ να μην το ξεχάσετε
ποτέ!, έκαμε ο Γκράντ που άρχισε κι' άλλας να χορεύη με την
νιτσα του.

—Ελπίζω να μη θυμώσεσ που του είπα πως είσαι δική μου,
έπρόσθεσε σε λίγο. Είνε ξέρεις κι' αυτός ένας τρόπος για να
άποφεύγης κανείς τους ανεπιθυμητούς!...
—Σ', ευχαριστώ πολύ που μ' απήλλαξε.
Σε λίγο της έπρότεινε να βγαδν στη γέφυρα και χωρίς να
περιμένη την απάντησή της, έπεράσε το χέρι του γύρω από τη
μέση της και την ανάγκασε να τον ακολουθήσει έξω.
Το φεγγάρι με τα θαλάσσια έσχημάτιζε ένα άσχημο μο-
νοπάτι κι' όλογυρά τους έβασίλευε μια επίβλητική σιγή, που
και το κύμα ακόμα δεν ταλούουσε να διακόψη.
'Η Πατρίτσια έσκυψε προς την θάλασσα.
—Πρόσπεξε!, έφώναξε ο νέος. Ξέχασες τί έγινε σήμερα το
μεσημέρι;

Εκείνη τραβήχτηκε, το βλέμμα της όμως εξακολουθούσε να
κουτάει το άπειρο.
—Πατρίτσια, πιστεύεις στον κεραυνοβόλο έρωτα; την ρώ-
τησε πολύ σιγά.

—Ξέρω κι' εγώ; του απήντησε με ειλικρίνεια εκείνη.
—Εγώ όμως ξέρω ύστερα από τη σημερινή μέρα. Σ' α-
γάπησα, Πατρίτσια, από την πρώτη στιγμή που σε είδα...
—Μα, Γκράντ, ξεχνάς ότι τώρα μόλις γνωριστήκαμε; δια-
μαρτυρήθηκε θυμωμένη εκείνη όταν τον ένοιωσε ν' άκουμπά το
χείλη του επάνω στις μπούκλες της.
—'Η άγαπητή άφηφα τον χρόνο, μικρούλα μου. "Αν μ' είχες
αγαπήσει κι' εσύ, θα το καταλάβαινες.
—Γκράντ... δεν ξέρω τί να σ' απαντήσω.. δεν σε γνωρίζω
ακόμα, και...
—Μα θα με γνωρίσης... θα γνωριστούμε καλά... Αυτές τις
τρεις εβδομάδες, που θα τις περάσωμε μαζί στο πλοίο, θα
βλεπωμάστε περισσότερο παραν αν ήμαστε εξη εβδομάδες στην
ξηρά. Το μόνο που θέλω να ξέρω είνε αν υπάρχει κάποιος άλ-
λος στην καρδιά σου. Πες μου, Πατρίτσια, υπάρχει;
—Ναι, υπάρχει κάποιος.
—Και... τον αγαπάς;
—Μα... δεν ξέρω.

Ο Γκράντ έγέλασε δυνατά.
—Δεν τον αγαπάς, μικρούλα μου!, έφώναξε θριαμβευτικά.
"Αν τον αγαπούσεσ, θα το ήξερες!...
—Βγαίνω πάντοτε μαζί... Εκείνος λέει πως μ' αγαπά...
—Δεν μπορεί να σ' αγαπά όσο εγώ, της είπε και ύστερα
έσκυψε και την έφίλησε στο στόμα.
Εκείνη, για μια στιγμή, συλλογίσθηκε να τον άφήση και
να φύγη, αλλά μια άνωτερη δύναμις την έκρατούσε αλμάλωτη
στην αγκαλιά του.
—Δεν έπρεπε να το κάμης..., ήταν το μόνο που κατώρθωσε
να πη.

—Γιατί οχι; "Εγώ θα σε διδάξω να μ' αγαπάς!... Θέλω να
μ' αγαπάς!...

Σε παρακαλώ, Γκράντ, άς μείνωμε δυο καλοί φίλοι. Μη
θέλης να καταστρέψεις την εκτίμησι που νιώθω για σένα, ψι-
θύρισε χωρίς να τον κουτάξει.
Εκείνος δεν της έφερε καμιάν αντίρρηση.
—Θέλεις να πάμε πάλι στο σαλόνι ή να καθώσωμε στη σαιζ
λόγκ; τη ρώτησε μονάχα ανάβοντας ένα τσιγάρο.

—Άς χορεύωμε!, έπρότεινε η Πατρίτσια, που άρχισε να
καταλαβαίνει πως δεν έπρεπε να έχη μεγάλη εμπιστοσύνη στον
αυτό της.

Ηξερε ότι στο πλοίο οι καρδιές συγκινούνται πολύ εύκολα
και δεν ήθελε να μπλεχθώ στα δίχτυα αυτού του νέου. Πας' ό-

λο που τον έβρισκε πολύ όμορφο κι' έξυπνο, κι' αυτό έπειδή
θυμόταν τον Τζώρτζ...

Έρωτευμένοι στη Χαβάνα

Το άλλο πρωί, την ξύπνησε το τηλέφωνο της καμπίνας της.
"Ήταν ο Γκράντ, που της έλεγε ότι ο καιρός ήταν υπέρο-
χος και ότι έπρεπε να έτοιμασθ η γρήγορα για το πρόγευμα.
Από τη στιγμή εκείνη, ο Γκράντ ήταν διαρκώς μαζί της.
Όρες ατέλειωτες έκαναν μαζί ηλιοθεραπεία, κολυμπούσαν
μαζί, παίζανε τένις και άλλα παιχνίδια και στους χορούς δεν
βρισκονταν ποτέ ο ένας μακριά από τον άλλον.

Στο πλοίο οι γνωριμιες είνε πάντα πολύ εύκολες, κι' έτσι οι
δυο νέοι δεν άργησαν να συνδεθούν και με τους άλλους επιβά-
τες.

Τα κορίτσια εκύτταζαν προκλητικά τον Γκράντ, άλλ' αυτός
δεν έδινε καμιά σημασία. Το ίδιο έκανε και η Πατρίτσια προς
τους νέους που εξέφραζαν τον θαυμασμό τους για τη όμορ-
φία της. 'Η στάσις τους αυτή ήταν αρκετή για να κάνει ο-
λους να λένε ότι οι δυο αυτοί ήταν τρελλά έρωτευμένοι.

Οι σχέσεις τους, όμως, ύστερα από την πρώτη εκείνη νύ-
χτα, δεν ήταν παρά φιλικές.
Τέλος, έφθασαν στη Χαβάνα. 'Η Πατρίτσια έφορεσε ένα ω-
ραίο σπορ κοστούμι και έχτένισε τις μπούκλες της μ' εξαιρε-
τική χάρη.

Πριν προφθάση, όμως, να βγη από την καμπίνα της, έχτύ-
πησε η πόρτα και παρουσιάσθηκε ο Γκράντ, όμορφος όσο πο-
τέ-άλλοτε.

—Αυτή τη στιγμή μοιάζεις με 'Ισπανίδα πριγκήπισσα, της
είπε.

—Κι' εσύ απόψε είσαι πολύ ωραίος, κύριε "Ελλis!, του ά-
πνήτησε γελώντας.

Χωρίς να προσθέση τίποτε άλλο, εκείνος προχώρησε κοντά
της και την έφίλησε.

—Είσαι γλυκειά! Είσαι γλυκειά!, ψιθύρισε με πάθος. "Ω,
Πάτ, μικρούλα μου Πάτ, πες πως μ' αγαπάς, σε ίκετεύω!

Εκείνη έγύρισε και τον εκύτταξε.

—Ναι, Γκράντ, σ' αγαπά!..., του είπε.

—Υστερα από αρκετήν ώρα χαλάρωσε το αγκάλιασμά του.

—Τώρα είσαι δική μου, της είπε με χαρά, και θα γιορτάσω
με το γεγονός αυτό! Θα δειξώμε στους Χαβανέζους πως χο-
ρεύεται μια αληθινή ρούμπα! Θα χορεύωμε, θα παίζωμε, θα
αποζημιωθώμε για όλο τον καιρό που χάσαμε.

'Η Πατρίτσια είχε ξεχάσει και τον Τζώρτζ και το σπίτι της
και την πατρίδα της. Ο άνθρωπος αυτός, που λίγο πριν της
ήταν δόλοτα άγνωστος, τώρα είχε γίνει όλη της η ζωή.

Κατέβηκαν στη Χαβάνα. Χέρι με χέρι, σαν δυο μικροί μαθη-
ταί, έγυρίζαν εδώ κι' εκεί και γελούσαν με το παραμικρό, μ'
όλη την καρδιά τους.

—Πάμε στο «Νάσιοναλ»; της έπρότεινε κάποια στιγμή ο
Γκράντ.

—Και τί είνε αυτό;

—Ένα κέντρον που χορεύουν και παίζουν τυχερά παιχνί-
δια!... Είμαι βέβαιος πως θα κερδίσωμε, εσύ θα μου φέρης
τύχη, είσαι η μασκώτ μου!

Στο «Νάσιοναλ», συνήντησαν όλους σχεδόν εκείνους με τους
όποιους είχαν συνταξιδέψει.

—Ολοι εκύτταζαν το ζευγάρι με θαυμασμό. 'Ο Γκράντ την
έσφιγγε δυνατά στην αγκαλιά του και έχορευαν ρούμπα.

—Μπράβο! Μπράβο!..., έφώναζαν οι Χαβανέζοι και χτυπού-
σαν τα χέρια ενθουσιασμένοι.

—Πραγματί, χορεύεις θαυμάσια, είπε ο Γκράντ ενθουσια-
σμένος. Σ' αγαπά, είμαι τρελός για σένα! Τί θα γινόμευνο
αν δεν σε συναντούσα;

—Και τώρα που με βρήκες, τί πρόκειται να με κάμης; ρώ-
τησε εκείνη κλεινόντας πονηρά το μάτι της.

—Περίμενε και θα δής... Τώρα δεν μπορώ να σου πω τί-
ποτε...

Και ύστερα από λίγο έπρόσθεσε:

—Πάμε τώρα να δοκιμάσωμε την τύχη μας στο πράσινο
τραπέζι.

"Ήταν περίεργο και όμως ο δεικτής της ραuletτας στεκό-
ταν διαρκώς στο νούμερο που έποντάριζε ο Γκράντ, ο οποίος
τη βραδυά εκείνη εκέρβισε μεγάλα ποσά.

—Είδες πως βγήκαν αληθινά τα λόγια μου; της είπε την ώ-
ρα που βγαίνουν από τη σάλα.

—Και τώρα τί κάνεις; ρώτησε η Πατρίτσια έκπληκτη όταν
τον είδε να άνοιγη την τσάντα της και να βάζη τα χαρτονο-
μίματα.

—Τα λάφυρα άνήκουν στον νικητή! Θέλω ν' αγοράσης κάπ
μ' αυτό το ποσόν για να θυμάσαι τη βραδυά αυτή.

—Μα, Γκράντ!

—Δεν υπάρχουν «μά», έλα, πάμε να θρούμε λίγο αέρα, θέ-
λω να σε πάρω μακριά από τα μάτια των άλλων!...

Περπάτησαν αρκετή ώρα στην ακρογιαλιά.

—Πάμε στο καράβι, έπρότεινε κάποια στιγμή ο Γκράντ.

Θα είμαστε οι μόνοι εκεί επάνω και θα είνε πολύ ευχάριστο
αυτό!... "Ολοι οι άλλοι θα περάσουν τη βραδυά τους έξω.

'Η Πατρίτσια έβέβηκε μ' ευχαρίστησι, γιατί κι' εκείνη είχε
μεγάλη επιθυμία να βρεθ η μόνη μαζί του.

Όταν ανέβηκαν στη γέφυρα, διεπίστωσαν πως ήταν πρα-
γματικά μόνοι.

—Θα έκανες καλά αν έπαιρνες κανένα έπανωφόρι, αγάπη
μου. Οι τροπικές αυτές νύχτες είνε πολύ ύπουλες, της είπε ο

Γκράντ.

Και όταν εκείνη έπροχώρησε για την καμπίνα της, την ά-
κολούθησε.

—Θάρρω κι' εγώ μαζί σου, έπρόσθεσε, δεν θέλω να σε χά-
σω ούτε λεπτό, γιατί φοβάμαι μη σε χάσω. Νομίζω πως είσαι
μια νεράϊδα που έπεσε από τον ουρανό.

Οι διάδρομοι ήταν έρημοι.

—Περίμενε μια στιγμή έξω, του είπε εκείνη, τώρα θα γυ-
ρίσω.

—Μη διάζεσαι, έκαμε ο Γκράντ, και μπαίνοντας μέσα εκλει-
σε την πόρτα.

—Πάτ, φίλησέ με πριν βγούμε έξω. Μου φαίνεται ότι δεν
θα σε ξαναβρώ ποτέ μόνη για να σου πω πόσο σ' αγαπά και
πόσο σε ποθώ!

—Ενώ της μιλούσε, την έσφιξε στην αγκαλιά του...

—Πάτ, λατρεμένη μου...

—Γκράντ, αγαπημένη μου...

Έρωσ στα κύματα

Η αύγη είχε βάψει ροζ τη γύρω φύσι, όταν η Πατρίτσια α-
νοίξε τα μάτια της. Είχε κοιμηθ τόσο βαθεία, που δεν θυ-
μόταν τίποτε απ' όσα έγιναν το προηγούμενο βράδυ. Μόνο ό-
ταν έγύρισε το κεφάλι της και είδε τον Γκράντ στο πλάι της
να κοιμάται βαθεία, θυμήθηκε...

Για κάμποση ώρα τον εκύτταξε συλλογισμένη. Τώρα πιά το
ώραίο εκείνο αγόρι ήταν δικό της. Τον αγαπούσε. Μονάχα κον-
τα του είχε καταλάβει τί εσήμαινε αληθινή αγάπη.

—Αγάπη μου, μικρούλα μου, ψιθύρισε εκείνος μόλις άνοι-
ξε τα μάτια του.

—Σ' αγαπά, Γκράντ...

—Κι' εγώ σε λατρεύω, Πάτ... "Εχομε να μιλήσωμε για χι-
λια πράγματα, είπε και κυτάχοντας έξω, έπρόσθεσε: Μεγάλε
Θεέ!... Ήμερώσε!... "Αν δεν φύγω, κινδυνεύω να καταστρέψω
την υπόληψή σου!

Πριν φύγη, έσκυψε και την έφίλησε πάλι στο στόμα.

—Μικρή μου γυναίκούλα!... της είπε. Θα σε συναντήσω
στο πρόγευμα και ύστερα θα μιλήσωμε.

'Η Πατρίτσια ενόμιζε πως δεν υπήρχε στον κόσμο πιο ευ-
τυχισμένη γυναίκα απ' αυτήν...

Και οι μέρες περνούσαν η μια ύστερα από την άλλη. Οι κα-
λύτερες ώρες για τους δυο έρωτευμένους ήταν εκείνες που μπο-
ρούσαν να βρίσκωνται μακριά από τον κόσμο, οι δυο μόνοι
τους με μοναδική συντροφιά την αγάπη τους.

Εκείνο που έκανε εντύπωση στην Πατρίτσια, ήταν που δεν
αίσθανόταν καμιά τύφι, καμιά λύπη γι' αυτό που είχε συμ-
βή, ενώ πάντοτε κατέκρινε τις νέες εκείνες για τις οποίες έ-
μαθαινε ότι παρασπατούσαν.

Την τελευταία νύχτα που περνούσαν στο πλοίο, εκείνος της
είπε:

—Πάτ, αγαπημένη μου, έχω να σου πω πολλά πράγματα.

Βέβαια, θάρπεπε να σου μιλήσω πολύ πιο πριν, αλλά... ήμουν
τόσο πολύ ευτυχισμένος, που δεν ήθελα τίποτε να καταστρέψη
την ευτυχία μου αυτή. Τώρα, όμως, πρέπει να σου πω ώρι-
σμένα πράγματα. Θέλω να γίνης δική μου, Πάτ...

—Μα είμαι δική σου, Γκράντ, του απήντησε η νέα.

—Θέλω να πώ... να είσαι για πάντα δική μου!...

—Εγύρισε και την εκύτταξε με ύφος παράξενο για πολλή ώ-
ρα και μετά έπρόσθεσε:

—Πάτ, με πιστεύεις; Θα μου έχης εμπιστοσύνη;

—Αμφιβάλλεις γι' αυτό; έκαμε εκείνη με άπορία.

—Το ξέρω... αν δεν ήταν έτσι, δεν θα βρισκόμουν τώρα έ-
δώ... αλλά θέλω να μου έχης περισσότερη εμπιστοσύνη... Θα
σου εξηγήσω, όταν θα σε ιδω στη Νέα Υόρκη. "Ω! αγαπημένη
μου, αν σ' έχανα καμιά φορά, δεν ξέρω τί θα γινόμευνο!...

—Δεν πρόκειται να με χάσης, Γκράντ. Μην άνησυχείς! Θα
μιλήσωμε για το ζήτημά μας μόλις φθάσωμε στην πατρίδα...
Τώρα ακόμη βρισκόμαστε στο ταξίδι και είνε τόσο ωραίο!...

Το πλοίο άγκυροβόλησε πολύ νωρίς την άλλη μέρα και η φα-
σαρία ήταν τόσο μεγάλη, που η Πατρίτσια δεν βρήκε καιρό
να μιλήση με τον Γκράντ ως τη στιγμή που τακτοποίησε τις
άποσκευές της.

—Πάμε έξω, έπρότεινε εκείνος, ακριβώς στο μέρος που βρε-
θήκαμε την ώρα που ξεκινήσαμε.

—Άς υποθέσωμε πως τώρα συναντηθήκαμε!

Πήγαν πράγματι στο μέρος όπου είχαν γνωρισθ, κι' απ'
εκεί παρακολουθούσαν την κίνησι της ποικυμαίας.

Ο Γκράντ είχε το χέρι του γύρω από τη μέση της.

—Εγώ θα σε συνοδεύω ως το σπίτι σου, αγαπημένη, της
είπε και ύστερα θα τρέξω στο γραφείο μου. Θα σε πάρω όμως
στο τηλέφωνο και θα σου δώσω τί ώρα θα συναντηθώμε για
να φάμε μαζί και ύστερα θα μιλήσωμε για σένα... για μας..

—Θα είνε πολύ ευχάριστο!, είπε η Πατρίτσια γελώντας.

Πριν όμως προφθάση να τελείωση, διέκρινε μέσα στον κόσμο
το κεφάλι του Τζώρτζ.

Έρωτος δοκιμασία

Τον νέο αυτό η Πατρίτσια τον είχε ξεχάσει δόλοτα και τώ-
ρα που τον ξαναβλεπε, έπάγωσε στη θέσι της. "Από όσο
όταν βγήκαν στην προκυαία κι' εκείνος τους έπλησίαζε, ήταν
έτοιμη να τον συστήση στον Γκράντ, όταν ξαφνικά, είδε να
τους πλησιάζη μια ξανθή γυναίκα με αινιγματικό χαμόγελο
στα χείλη.

—Γεια σου Γκράντ!, είπε τείνοντας το γαντοφορεμένο χέρι
της.

Εκείνος την εκύτταξε άγριεμένος και σφίγγοντας νευρικά
το μπράτσο της Πατρίτσιας, απήντησε στην άλλη ψυχρά:

—Γεια σου, Μόνα...

—Αυτό ήταν το μόνο που είχες να μου πής; τον ρώτησε έ-
κείνη ενώ συγχρόνως έγύριζε προς την Πατρίτσια. Ποιά είνε η
φίλη σου; έπανέλαβε.

Ο Γκράντ είχε γίνει χλωμός σαν πεθαμένος.

—Είνε η δεσποινίς Μπράντλεϋ, είπε τέλος, και γυρίζονται
προς τη νέα έπρόσθεσε: Πάτ, η κυρία "Ελλis, η σύζυγός μου!

Η Πάτ δεν ένοιωσε ποιά δύναμις την έκαμε να μη λιπαθυ-
μήση. "Ισως να ήταν η άξιοπρέπεια της.

—Είμαι πολύ ευχαριστημένη που σας γνωρίζω, κυρία "Ελ-
λις, είπε... Τζώρτζ, πάμε σπίτι!...

Ο πόνος την έκανε να μη βλέπη και η καρδιά της σφιγγό-
ταν όσο ποτέ άλλοτε.

—Δεν φαίνεσαι και πολύ ευχαριστημένη που με βλέπεις
της είπε ο Τζώρτζ μόλις έμπήκαν στο ταξί. "Ισως να σε λύ-
πησε η συνάντησίς σου με την σύζυγο εκείνου του ζιγκολό.

Εκείνη έγύρισε και τον εκύτταξε:

—Αυτός ο παντρεμένος ζιγκολό, Τζώρτζ, δεν είνε για μένε
τίποτε άλλο, παρά μια γνωριμία του πλοίου... Δεν θα τον
ξαναδώ ποτέ πιά.

—Δεν μ' άρεσε καθόλου... Πώς σ' αγκάλιαζε την ώρα που
ξεκινούσε το πλοίο! Ξέρω τον τύπο του!...

—Σε παρακαλώ, Τζώρτζ, άς μη μιλούμε πιά γι' αυτόν...
Πες μου τίποτε για σένα. Τί έκανες όλο αυτό τον καιρό;

Η δυστυχισμένη η Πατρίτσια είχε την εντύπωση, πως αν έ-
ξακολουθούσαν να μιλούν για τον Γκράντ, θα πνιγόταν από ένα
συναίσθημα που δεν είχε γνωρίσει τίς τώρα.

—Θέλεις να μάθης για μένα, μικρούλα μου; ρώτησε ο Τζώρτζ
ευχαριστημένος. Πούλησα εκείνο το κτήμα μου κοντά στον πο-
ταμό και είσπραξα πολλά. "Ω! Πάτ, πόσο χαίρομαι που σ'
έχω πάλι κοντά μου. "Εκόντευα να τρελλαθώ όσον καιρό έλει-
πες. "Ενομίζα... φοβόμουνα πως θα μπορούσεσ να έρωτευθης
κάποιον άλλον, και πήρα την άποφασί να σκοτώσω εκείνον που
θ' αγαπούσεσ... Γιατί να εξακολουθώ αυτή η κατάσταση, αγα-
πημένη μου; "Επίτρεψέ μου σήμερα κιόλας ν' αγοράσω το δα-
χτυλίδι των άρραβώνων μας. Πήγαινε στο γραφείο σου και πές
στον προϊστάμενό σου πως δεν πρόκειται να έργασθης πιά.
Θέλω να παντρευθώμε άμέσως και να φύγωμε για ένα μακρυ-
νό ταξίδι. Τί λες για όλα αυτά, γλυκειά μου;

—Εκανε ότι μπορούσε για να την ευχαριστήση, να την κά-
νη ευτυχισμένη, αλλά πως μπορούσε η Πατρίτσια ν' άκου-
μπήση το κεφάλι της στον ώμο του και να του πη ότι πονούσε
η πείδη την είχε προδώσει ο άνθρωπος που αγαπούσε, ότι κά-
ποιος άλλος την είχε κάμει παιχνιδάκι στα χέρια του; Πώς θα
μπορούσε να πη στον Τζώρτζ όλα όσα είχαν συμβή; Οί σκέ-
ψεις αυτές την έκαναν να ξεσπάση σε λυγμούς.

—Ελα, έλα, έκαμε εκείνος χαιδεύοντας τα μαλλιά της, έ-
νώ με το μαντήλι του έσκούπιζε τα δάκρυά της.

—Σε ζητώ σε γάμο κι' εσύ κλαίς; έπρόσθεσε. Τόσο δυσά-
ρεστη σου φαίνεται η πρότασή μου;

—Οχι, Τζώρτζ... απ' εναντίας!..., ψιθύρισε εκείνη μέσα
στο κλάμα της.

—Δεν θα μιλήσωμε πιά γι' αυτό το ζήτημα, είπε σε λίγο
εκείνος. Απόψε θα πάμε κάπου έξω για φαγητό και θα κανο-
νίσωμε το ζήτημα αυτό. Σ' άρέσει η ιδέα μου;

—"Ω! ναι, πολύ, του απήντησε με ειλικρίνεια, γιατί δεν ή-
θελε να μένη πολλές ώρες μόνη και να θυμάται τον Γκράντ.

Την ώρα που βρισκόταν στο μπάνιο της, έχτύπησε το τηλέ-
φωνο. "Αμέσως έφόρεσε το πενιούρι της και έτρεξε. Πριν δ-
μως άπλωση το χέρι της, για να πάρη το ακουστικό, θυμή-
θηκε: "Ασφαλώς θα ήταν ο Γκράντ... Οχι!... δεν έπρεπε να
του απαντήση. Κάθε δικαιολογία του ήταν άνωφελη, ματαιία...

Σε λίγο, βαθεία σιγή έβασίλεισε πάλι στο διαμερίσμά της.

Το βράδυ, όταν ήλθε ο Τζώρτζ να την συνοδεύση στο χορευ-
τικό κέντρο, η Πατρίτσια ήταν έτοιμη

—Τί όμορφη που είσαι!..., ψιθύρισε εκείνος με θαυμασμό.
Πες μου, για μένα έφρόντισες να γίνης τόσο ωραία;

—Μονάχα για σένα, απήντησε εκείνη πολύ σοδαρή.

—Και τώρα επίτρεψέ μου να σου δώσω αυτό.

Η Πατρίτσια άνοιξε το μικρό δελουδίνου κουτάκι που της
έδωσε και είδε μέσα ένα υπέροχο δαχτυλίδι με διαμάντια.

—Δεν θα το βάλης; την ρώτησε με δειλία.

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Τί έπρεπε να κάνει; "Ήταν
σωστό να δεχθ το δαχτυλίδι των έρραβώνων, ενώ λίγες ώρες
μόλις πριν βρισκόταν στην αγκαλιά κάποιου άλλου; "Αλλά, τί
θα καταλάβαινε αν τα ώμολογούσε δια στον Τζώρτζ; Θα έδη-
λητηριάζε τη χαρά του και τίποτε περισσότερο. Το πιο σωστό
θαταν αν κατώρθωνε να ξεχάση το παρελθόν και ν' αγαπήση
τον μέλλοντα σύζυγό της μ' όλη της την καρδιά.

—Δεν θα το πάρης; διέκοψε εκείνος τις σκέψεις της. Σ'
αγαπά τόσο πολύ! Δεν υπάρχει λόγος να με παντρευθής ά-
μέσως... θέλω όμως να ξέρω πως είσαι η μικρή μου μνηστή.

Η Πατρίτσια δεν άπέφυγε τα φιλιά του και στο κέντρο που
πήγαν για να διασκεδάσουν, προσπαθούσε να είνε όσο το δυ-
νατόν πιο ευθυμη.

Τό δαχτυλίδι των άρραβώνων

Την άλλη μέρα τα κορίτσια του γραφείου την υπεδέχθησαν
με έγκαρδιότητα. Την παρακαλούσαν να τους μιλήση με
λεπτομέρειες για το ταξίδι της και να τους περιγράψη τις

πόλεις που είδε.

—Κανένα είδωλλιο; ρώτησε η μία.
—Είδωλλια; Τί να τὰ κάνη; Δὲν βλέπετε τὸ δαχτυλίδι τοῦ Τζώρτζ; πὼς λάμπει στὸ χέρι της; Βάζω στοίχημα πὼς ὅλες τὶς ὥρες τὸν εἶχε στὸ νου της καὶ μιλοῦσε μὲ τὸ φεγγάρι γι' αὐτόν! ἐφώναζε μιὰ ἄλλη.

Ξαφνικά, ἐκτύπησε τὸ τηλέφωνο καὶ ἡ Πατρίτσια ὅταν πῆρε τὸ ἀκουστικό, δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πὼς ἦταν ὁ Γκράντ. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ, ἐνῶ ἡ λογικὴ ἐπάλεψε μέσα της μὲ διάφορα συναίσθημα. Τέλος ἡ λογικὴ ἐνίκησε καὶ τὸ τηλέφωνο ἐκλείσε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἡ νέα.

Τὸ ἴδιο βράδυ, πῆγε μὲ τὸν μνηστήρα της στὸ καζίνο «Μπάριερ». Ὁ κόσμος ἦταν λίγος ἐκεῖ, γι' αὐτὸ δῆλκαν γρήγορα τραπέζι. Ἡ Πατρίτσια ὅμως δὲν εἶχε διάθεσι.

—Μήπως θέλεις νὰ χορέψῃς μὲ κανένα ἄλλον; τὴν ρώτησε κάποια στιγμὴ ὁ Τζώρτζ.

—Γιὰ ποῖο λόγο, ποῖο πράγμα σὲ κάνει νὰ νομίζῃς πὼς θέλω νὰ χορέψω μὲ ἄλλον;

—Μὰ σοῦ ἐπρότεινα δυὸ φορές νὰ χορέψωμε μαζί κι' ἐσύ δὲν μου ἀπάντησες.

—Ὦ! λυποῦμαι πολὺ, μὰ δὲν ἄκουσα...

—Εἰκὴν τὴν στιγμὴ ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ πίσω της:

—Ὦ! ἡ μὴς Μπράντλεϋ!... Τί περιέργον νὰ σὰς συναντῶ ἐδῶ!

Ἡ Πατρίτσια δὲν χρειάσθηκε νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς ἦταν ὁ Γκράντ, ποὺ φαινόταν πολὺ ταραγμένος.

—Τζώρτζ, ἔκανε ἐκείνη μὲ προσποιημένη ἀδιαφορία, νὰ σοῦ συστήσω τὸν κύριο Ἑλλίς... Τὸν ἐγνώρισα στὸ πλοῖο...

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἐσφίξαν τὰ χέρια.

—Θὰ ἤθελα νὰ χορέψωμε!, ἐπρότεινε ὁ Γκράντ.

Ἡ Πατρίτσια ἦταν ἐτοιμὴ ν' ἀρνηθῇ, ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὺ ἀνοίγει τὰ χεῖλη της γιὰ ν' ἀπαντήσῃ, συνέβη κάτι ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ θυμώσῃ.

—Ὁχι! ἡ Πατρίτσια δὲν θὰ χορέψῃ!, εἶπε ὁ Τζώρτζ θυμωμένος.

Πὼς τοιμοῦσε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ τῆς φέρεται σὰν νὰ ἦταν γυναῖκα του, καὶ μάλιστα μπροστὰ στὸν Γκράντ;

—Αὐτὸ ἐξαρτᾶται μονάχα ἀπ' ἐκείνην, ἀπάντησε γαλήνια ἐκείνος καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν νέα, ἐπρόσθεσε: Θὰ χορέψωμε, Πατρίτσια;

—Ναί, Γκράντ, θὰ χορέψωμε.

Ὁ Τζώρτζ ἔγινε ἐξάλλως.

—Κανείς δὲν θὰ χορέψῃ μὲ τὸ κορίτσι, ἐφώναζε, πρὸ πάντων ἕνας ζιγκολὸ σὰν τὴν νέα.

—Τὰ λόγια σου εἶνε πολὺ προκλητικά, Μπέκερ, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος ψυχρά, δὲν μπορῶ ὅμως νὰ κάμω τίποτε ἐδῶ, μπροστὰ σὲ μιὰ δεσποινίδα. Θὰ σὲ δῶ ἀργότερα. Τώρα θέλω νὰ χορέψω καὶ θὰ χορέψω...

Κι' ἐνῶ ἐπρόφερε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, πῆρε τὴν Πατρίτσια κι' ἀπομακρύνθηκε.

—Ὦ! Πάτ, ψιθύρισε μέσα στὰ μαλλιά της, γιατί δὲν ἀπαντοῦσες στὰ τηλεφωνήματά μου; Ἔπρεπε νὰ σὲ δῶ, ἔπρεπε νὰ σοῦ μιλήσω. Γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ... σὲ παρακολουθοῦσα... Πρέπει νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ σοῦ ἐξηγήσω, Πάτ...

—Δὲν θέλω νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τίποτε ἀπολύτως!

—Καὶ ὅμως, σὲ ἱκετεύω, ἀφῆσέ με, ἐπιτρέψέ μου νάρθω στὸ σπίτι σου γιὰ λίγα λεπτά, καὶ ὕστερα, ἂν ἐξακολουθῇς νὰ μὴ μὲ θέλῃς, δὲν θὰ ἐπιδιώξω ποτὲ νὰ σὲ συναντήσω...

Γιατὶ τὸν ξανάβλεπε; Γιατὶ νὰ μὴν ἐπωφελεῖτο ἀπὸ τὰ λίγα πολυτίμητα δευτερόλεπτα ποὺ ἦταν διατεθειμένος νὰ τῆς χαρίσῃ;

—Πολὺ καλά... αὐριο βράδυ θὰ σὲ περιμένω στὸ σπίτι μου! τοῦ ἀπάντησε.

Τὰ χεῖλη του ἐφίλησαν ἀπαλὰ τὶς μεταξένιες μπούκλες καὶ τὰ μάτια του πῆραν μιὰ λάμψι ὅπως τότε ποὺ ἦσαν καὶ οἱ δυὸ τόσο εὐτυχισμένοι!...

★

Ὅταν ἔπαψε ἡ μουσικὴ, ὁ Γκράντ ὠδήγησε τὴν Πατρίτσια στὸ τραπέζι της καὶ ὁ Τζώρτζ μάλιστα τοὺς εἶδε σηκώθηκε.

—Εἶπα ἐξῶ γιὰ νὰ κανονίσωμε τὸν λογαριασμὸ μας!, ἐφώναζε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

—Ἐμπρός, εἶμαι ἐτοιμος!

Ἡ Πατρίτσια τρομαγμένη ἐσφίξε τὸ χέρι τοῦ Γκράντ.

—Ὁχι, ὄχι, σὰς παρακαλῶ, μὴν κάνετε κανένα σκάνδαλο! εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

—Ὅπως θέλεις, Πάτ, θὰ τὸν δῶ ἀργότερα κάπου ἄλλου.

—Φοβήθηκες ἔ; ἐγέλασε μὲ σαρκασμὸ ὁ Τζώρτζ.

—Ὁχι, δὲν φοβήθηκα, σέβομαι μονάχα τὴν ἐπιθυμία της δεσποινίδος.

Υστερὰ ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ, χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ, ἔφυγε.

★

Ἡ νέα ἐγύρισε καὶ ἐκύτταξε τὸν Τζώρτζ, σὰν νὰ τὸν ἐβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Ὡστε αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ παντρευόταν; Τέτοιες σκηνές θὰ τῆς δημιουργοῦσε κάθε λίγο; Κι' ἐκείνη, ποὺ νόμιζε πὼς εἶχε ἀλλάξει χαρακτῆρα!... Νά, ποὺ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα νὰ μὴν τῆς ἔχῃ ἐμπιστοσύνη...

Εἰκὴν, σὰν νὰ ἐδιάβασε τὶς σκέψεις της, τῆς εἶπε πολὺ ψυχρά:

—Εἶπα, πᾶμε νὰ φύγωμε... Πνίγομαι ἐδῶ μέσα... Θέλω λίγο ἀέρα!...

Χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἐκείνη τὸν ἀκολούθησε στὸ αὐτοκίνητο κι' ἐκάθησε στὸ πλάι του.

—Ἐμπρός, γιατί δὲν μου τὰ λές; Ὅλα τελείωσαν μεταξύ

μας, δὲν εἶνε ἔτσι; τὴν ρώτησε ὅταν ἀπομακρύνθηκαν ἀρκετά.

—Δὲν ὑπάρχει τίποτε μεταξύ μας!..., ἀπάντησε ἐκείνη.

Δὲν ἐμίλησαν καθόλου ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἐφθασαν στὴν πόρτα της. Ἐκεῖ, χωρὶς νὰ πῇ μιὰ λέξη, ἡ Πατρίτσια ἐβγαλε τὸ δαχτυλίδι τοῦ ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

—Εἶνε ἀλήθεια; ἔκαμε ἐκείνος φοβισμένος.

—Ναί, Τζώρτζ, ἐμεῖς οἱ δυὸ δὲν μπορούμε νὰ ζήσωμε μαζί. Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴν τελειώσωμε ἀπὸ τώρα;

—Ἔλα, Πάτ, σκέψου πὶο καλά... Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ προσπαθῶ νὰ μὴ ζηλεύω.

Τὰ χεῖλη του ἔτρεμαν καὶ τὸ βλέμμα του πῆρε μιὰ τέτοιαν ἔκφρασι, ποὺ ἡ Πατρίτσια ἦταν ἐτοιμὴ νὰ πάρῃ πίσω τὸ δαχτυλίδι ποὺ τῆς ἔτεινε, ἀλλὰ ἀμέσως θυμήθηκε τὸν Γκράντ. Αὐτὸς ἦταν ὁ καλύτερος τρόπος... ὡς ἐχώριζαν τ ὡ ρ α, παρὰ μετὰ τὸν γάμο...

—Ὁχι, Τζώρτζ, τοῦ εἶπε, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὲ παρακαλῇς. Δὲν σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ, ὥστε νὰ μπορῶ νὰ σὲ συγχωρήσω... Ξεχάσε με.

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ἐκείνος νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, τὸν ἔβλεπε καὶ μῆκε στὸ σπίτι της.

★

Ἐξηγήσεις

Τὸ πρῶτ, τῆς ἐτηλεφώνησε γιὰ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ἀλλὰ ἡ νέα ἀρνήθηκε.

Ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ Πατρίτσια βρισκόταν σὲ μιὰν ἀτέλειωτη ἀγωνία. Ἡ σκέψις πὼς τὸ βράδυ θὰ ἐβλεπε τὸν Γκράντ, τὴν ἔκανε σὰν τρελλή. Τί θὰ τοῦ ἔλεγε; Θὰ τοῦ θυμω-νε; Οὔτε καὶ ἡ ἴδια δὲν ἤξερε. Ἐκείνου ποὺ ἤθελε πρὸ τῶν ἄ-πο κάθε ἄλλο, ἦταν νὰ γίνῃ ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ ὁμορφὴ καὶ γιὰ νὰ τὸν συγκινήσῃ ἐφόρεσε τὴν τουαλέττα μὲ τὴν ὁποία τὴν εἶχε γνωρίσει.

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ κάθε φορά ποὺ ἄκουγε θή-ματα στὸν διάδρομο. Τελος, ἐκτύπησε τὸ κουσούνι της πόρτας της. Ἦταν ἐκείνος. Τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι, ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

—Θέλω νὰ σὲ φιλήσω, ψιθύρισε ὁ Γκράντ μόλις τὴν εἶδε, θέλω νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, Πάτ, ἀγαπημένη μου. Πιὸ πρὶν ὅμως θέλω νὰ σοῦ ἐξηγήσω... Πρέπει νὰ μ' ἀκούσῃς, Πάτ...

—Γκράντ!...

—Ἔλα, ἄς καθίσωμε σ' αὐτὸ τὸ ντιβάνι. Δός μου τὸ χέρι σου. Θέλω νὰ τὸ κρατῶ γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἐκείνου ποὺ ἐπρεπε νὰ ξέρῃς πρὶν πολλὰς ἐβδομάδες...

Ἡ Πατρίτσια ἐκάθησε κοντὰ του, χωρὶς νάχη τὴ δύναμι ν' ἀρθρώσῃ μιὰ λέξη.

—Θυμάσαι, ἄρχισε ἐκείνος, θυμάσαι ποὺ σοῦ εἶπα στὴ Χα-βάνα νὰ μοῦ ἔχῃς ἐμπιστοσύνη; Σοῦ εἶπα ἀκόμη πὼς ἐπρεπε νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ ὀρισμένα ζητήματα, πρὶν φθάσωμε στὴ Νέα Ὑόρκη, θυμάσαι;

—Εἰκὴν ἐκοῦνησε τὸ κεφάλι της.

—Ὁπότε νὰ τηροῦσα τὴν ὑπόσχεσί μου καὶ νὰ σοῦ μι-λοῦσα... Τὸ σφάλμα εἶνε δικό μου. Ἦθελα ὅμως τὶς χρυσὲς ὥρες ποὺ περνοῦσαμε μαζί, νὰ μὴν τὶς καταστρέψω. Τότε εἶχα σκοπὸ νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὴ Μόνα. Ὑστερὰ, ὅταν ἐφθάσαμε στὴ Νέα Ὑόρκη, ἀπεφάσισα νὰ σοῦ ἀποκαλύψω τὴν ἀλήθεια, τὸ βράδυ τοῦ τραπέζι, ἀλλὰ ἐλπίσει ἐκείνη μὲ ἐπρόλαβε...

Πάτ, σὲ ἱκετεύω, πίστεψέ με. Ἡ Μόνα κι' ἐγὼ παντρευθήκαμε χωρὶς ν' ἀγαπιώμαστε... Ἐστὶν μιὰς στιγμῆς τρέλλα μὰς ὡ-δήγησε στὴν ἐκκλησία. Εἶνε τώρα τρία χρόνια ποὺ δὲν ζοῦμε μαζί. Τῆς ἐπρότεινα νὰ πάρωμε διαζύγιο, ἀλλὰ δὲν θέλει. Μοῦ λέει ὅτι τῆς ἀρέσει νὰ ὀνομάζεται κυρία Γκράντ Ἑλλίς. Τῆς ἐπρότεινα μιὰ μεγάλη ἀποζημίωσι, ἀλλὰ ἐκείνη ἐξήτησε ὅλη μου τὴν περιουσία. Τώρα ὅμως ποὺ ἐγνώρισα ἐσένα, εἶμαι ἔ-τοιμος νὰ κάμω κάθε θυσία...

Κι' ἐνῶ μιλοῦσε, ἐγύρισε καὶ ἐκύτταξε τὴν Πατρίτσια καὶ τὰ μάτια του ἐγέμισαν δάκρυα.

—Σὲ ἱκετεύω, πίστεψέ με, Πάτ, σ' ἀγαπῶ ὅσο δὲν ἔχω ἀ-γαπήσει ἄλλη γυναῖκα στὴ ζωὴ μου. Θέλω νὰ γίνῃς δική μου. Πές μου, μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα; Θέλεις νὰ παντρευθῇς μαζί μου; Γιατὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μίλησέ μου, δὲν μπορῶ πιά νὰ θρί-σκωμαι μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία... Ἄν ἤξερες πόσο ὑπο-φέρω!...

—Ἄν τὸν ἀγαποῦσε; Τὸν ἐλάτρευε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυ-χῆς της καὶ δὲν ἄργησε νὰ τοῦ τὸ φανερώσῃ. Τὸ γλυκὶ τῆς προσώπου μὲ μιὰς βρέθηκε ἀκουμπισμένο στὸ στήθος του καὶ τὰ χεῖλη της ἀναζητοῦσαν τὰ δικά του.

Ἡ εὐτυχία της ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ Μόνα, τῆς εἶπε πάλι ἐκείνος. Ὅτι τὴν πᾶρω τώρα ἀμέσως στὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ τῆς ζητήσω ραντεβού.

Κι' ἐνῶ μὲ τὸ ἕνα χέρι εἶχε ἀγκαλιασμένη τὴν Πατρίτσια, πῆρε τὸ ἀκουστικό στὰ χέρια του.

★

Ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐρωτήσεις, τὸ πρόσωπό του ἄλλαξε ἔκ-φρασι.

—Τί εἶπες, Καίτη; ρώτησε ἐκπληκτός, πές μου τὸ γιὰ δεύ-τερη φορά. Εἶσαι βεβαία; Ὦ! Θεέ μου!...

—Τί συμβαίνει, Γκράντ; ρώτησε ἡ Πατρίτσια ἀνήσυχη.

—Ἡ Μόνα βρισκόταν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ποὺ πῆρε φωτιά!... Πρέπει νὰ πάω νὰ δῶ...

—Ὦ! Γκράντ!... Τί λές; Ποῦ θὰ πάς;

—Στὸν Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν, ὅπως μοῦπε ἡ Καίτη, ἡ καμαριέρα της... Πρέπει νὰ πάω, ἐπρόσθεσε, ἐνῶ τὴν φιλοῦ-σε. Πρέπει νὰ τρέξω ὅσο μπορῶ γρηγορώτερα...

★

Ἄπὸ τὶς πρῶτες ἐρωτήσεις, τὸ πρόσωπό του ἄλλαξε ἔκ-φρασι.

—Τί εἶπες, Καίτη; ρώτησε ἐκπληκτός, πές μου τὸ γιὰ δεύ-τερη φορά. Εἶσαι βεβαία; Ὦ! Θεέ μου!...

—Τί συμβαίνει, Γκράντ; ρώτησε ἡ Πατρίτσια ἀνήσυχη.

—Ἡ Μόνα βρισκόταν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ποὺ πῆρε φωτιά!... Πρέπει νὰ πάω νὰ δῶ...

—Ὦ! Γκράντ!... Τί λές; Ποῦ θὰ πάς;

—Στὸν Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν, ὅπως μοῦπε ἡ Καίτη, ἡ καμαριέρα της... Πρέπει νὰ πάω, ἐπρόσθεσε, ἐνῶ τὴν φιλοῦ-σε. Πρέπει νὰ τρέξω ὅσο μπορῶ γρηγορώτερα...

★

Ἄπὸ τὶς πρῶτες ἐρωτήσεις, τὸ πρόσωπό του ἄλλαξε ἔκ-φρασι.

—Τί εἶπες, Καίτη; ρώτησε ἐκπληκτός, πές μου τὸ γιὰ δεύ-τερη φορά. Εἶσαι βεβαία; Ὦ! Θεέ μου!...

—Τί συμβαίνει, Γκράντ; ρώτησε ἡ Πατρίτσια ἀνήσυχη.

—Ἡ Μόνα βρισκόταν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ποὺ πῆρε φωτιά!... Πρέπει νὰ πάω νὰ δῶ...

—Ὦ! Γκράντ!... Τί λές; Ποῦ θὰ πάς;

—Στὸν Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν, ὅπως μοῦπε ἡ Καίτη, ἡ καμαριέρα της... Πρέπει νὰ πάω, ἐπρόσθεσε, ἐνῶ τὴν φιλοῦ-σε. Πρέπει νὰ τρέξω ὅσο μπορῶ γρηγορώτερα...

★

Ἄπὸ τὶς πρῶτες ἐρωτήσεις, τὸ πρόσωπό του ἄλλαξε ἔκ-φρασι.

—Τί εἶπες, Καίτη; ρώτησε ἐκπληκτός, πές μου τὸ γιὰ δεύ-τερη φορά. Εἶσαι βεβαία; Ὦ! Θεέ μου!...

—Τί συμβαίνει, Γκράντ; ρώτησε ἡ Πατρίτσια ἀνήσυχη.

—Ἡ Μόνα βρισκόταν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ποὺ πῆρε φωτιά!... Πρέπει νὰ πάω νὰ δῶ...

.....

Ὅταν ἡ Πατρίτσια ἔμεινε μόνη, ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ σφίγ-γεται... Γιατὶ ὁ Γκράντ ἔτρεξε μὲ τὴν λαχτάρα στὴ γυναῖκα του; Μήπως, παρ' ὅλα ὅσα τῆς ἔλεγε, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀγα-πᾶ τὴν Μόνα καὶ μονάχα ὅταν βρισκόταν μακριὰ τῆς ἐνόμιζε πὼς τοῦ ἦταν ἀδιὰφορη;... Κι' ἂν συνέβαινε αὐτὸ εἶχε τὸ δι-καίωμα αὐτὴ νὰ τὸν ἀποστρέψῃ ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ποὺ μονάχα ἴσως μιὰ παρανόησις τὴν ἐχώριζε; Μήπως ἔκαμε λάθος ποὺ ἐξ-ναδέχθηκε τὸν ἔρωτα τοῦ Γκράντ καὶ ἐδιώξε τὸν Τζώρτζ... Μή-πως κι' αὐτὴ, στὸ ἐρωτικό της μεθύσι ἐκρίνε αὐστηρὰ τὸν Τζώρτζ, ποὺ ὡστόσο τὴν ἀγαποῦσε...

Ξαφνικά ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μῆκε ὁ Τζώρτζ.

—Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω, Πάτ, τῆς εἶπε.

Ἡ καρδιά τῆς Πατρίτσας ἐσκήρτισε. Ἡ ἀμφιβολία ποὺ γεννήθηκε πρὶν μιὰ στιγμὴ στὴ καρδιά της γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Γκράντ τὴν ἔκαμε νὰ μὴ ξερῇ πὼς νὰ φερθῇ στὸν παλιὸ της φίλο.

—Τί θέλεις, Τζώρτζ; τὸν ἐρώτησε ὡστόσο ἀπαλὰ.

Εἶχαν ἤδη προχωρήσει στὸ δωμάτιο, ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ ἀπαιτοῦ ὁ Τζώρτζ διέκρινε δυὸ φλυτζάνια τσαγιοῦ μὲ διάφορα βουτήματα ποὺ ἡ Πατρίτσια εἶχε ἐτοιμάσει γι' αὐτὴν καὶ τὸν Γκράντ.

—Μπᾶ! Τί βλέπω; τῆς εἶπε. Μ' ἐπερίμενες; Γιὰ μένα ἐ-τοίμασες ὅλα αὐτά;

—Ὁχι, Τζώρτζ, δὲ σὲ περίμενα, κατάρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ.

—Ἀλλὰ καμμιὰ φίλη σου τότε;

Τί νὰ τοῦ ἀπαντοῦσε; Νὰ τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ἢ...

★

Ὅταν ἡ Πατρίτσια ἔμεινε μόνη, ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ σφίγ-γεται... Γιατὶ ὁ Γκράντ ἔτρεξε μὲ τὴν λαχτάρα στὴ γυναῖκα του; Μήπως, παρ' ὅλα ὅσα τῆς ἔλεγε, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀγα-πᾶ τὴν Μόνα καὶ μονάχα ὅταν βρισκόταν μακριὰ τῆς ἐνόμιζε πὼς τοῦ ἦταν ἀδιὰφορη;... Κι' ἂν συνέβαινε αὐτὸ εἶχε τὸ δι-καίωμα αὐτὴ νὰ τὸν ἀποστρέψῃ ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ποὺ μονάχα ἴσως μιὰ παρανόησις τὴν ἐχώριζε; Μήπως ἔκαμε λάθος ποὺ ἐξ-ναδέχθηκε τὸν ἔρωτα τοῦ Γκράντ καὶ ἐδιώξε τὸν Τζώρτζ... Μή-πως κι' αὐτὴ, στὸ ἐρωτικό της μεθύσι ἐκρίνε αὐστηρὰ τὸν Τζώρτζ, ποὺ ὡστόσο τὴν ἀγαποῦσε...

Ξαφνικά ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μῆκε ὁ Τζώρτζ.

—Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω, Πάτ, τῆς εἶπε.

Ἡ καρδιά τῆς Πατρίτσας ἐσκήρτισε. Ἡ ἀμφιβολία ποὺ γεννήθηκε πρὶν μιὰ στιγμὴ στὴ καρδιά της γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Γκράντ τὴν ἔκαμε νὰ μὴ ξερῇ πὼς νὰ φερθῇ στὸν παλιὸ της φίλο.

—Τί θέλεις, Τζώρτζ; τὸν ἐρώτησε ὡστόσο ἀπαλὰ.

Εἶχαν ἤδη προχωρήσει στὸ δωμάτιο, ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ ἀπαιτοῦ ὁ Τζώρτζ διέκρινε δυὸ φλυτζάνια τσαγιοῦ μὲ διάφορα βουτήματα ποὺ ἡ Πατρίτσια εἶχε ἐτοιμάσει γι' αὐτὴν καὶ τὸν Γκράντ.

—Μπᾶ! Τί βλέπω; τῆς εἶπε. Μ' ἐπερίμενες; Γιὰ μένα ἐ-τοίμασες ὅλα αὐτά;

—Ὁχι, Τζώρτζ, δὲ σὲ περίμενα, κατάρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ.

—Ἀλλὰ καμμιὰ φίλη σου τότε;

Τί νὰ τοῦ ἀπαντοῦσε; Νὰ τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ἢ...

★

Ὅταν ἡ Πατρίτσια ἔμεινε μόνη, ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ σφίγ-γεται... Γιατὶ ὁ Γκράντ ἔτρεξε μὲ τὴν λαχτάρα στὴ γυναῖκα του; Μήπως, παρ' ὅλα ὅσα τῆς ἔλεγε, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀγα-πᾶ τὴν Μόνα καὶ μονάχα ὅταν βρισκόταν μακριὰ τῆς ἐνόμιζε πὼς τοῦ ἦταν ἀδιὰφορη;... Κι' ἂν συνέβαινε αὐτὸ εἶχε τὸ δι-καίωμα αὐτὴ νὰ τὸν ἀποστρέψῃ ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ποὺ μονάχα ἴσως μιὰ παρανόησις τὴν ἐχώριζε; Μήπως ἔκαμε λάθος ποὺ ἐξ-ναδέχθηκε τὸν ἔρωτα τοῦ Γκράντ καὶ ἐδιώξε τὸν Τζώρτζ... Μή-πως κι' αὐτὴ, στὸ ἐρωτικό της μεθύσι ἐκρίνε αὐστηρὰ τὸν Τζώρτζ, ποὺ ὡστόσο τὴν ἀγαποῦσε...

Ξαφνικά ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μῆκε ὁ Τζώρτζ.

—Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω, Πάτ, τῆς εἶπε.

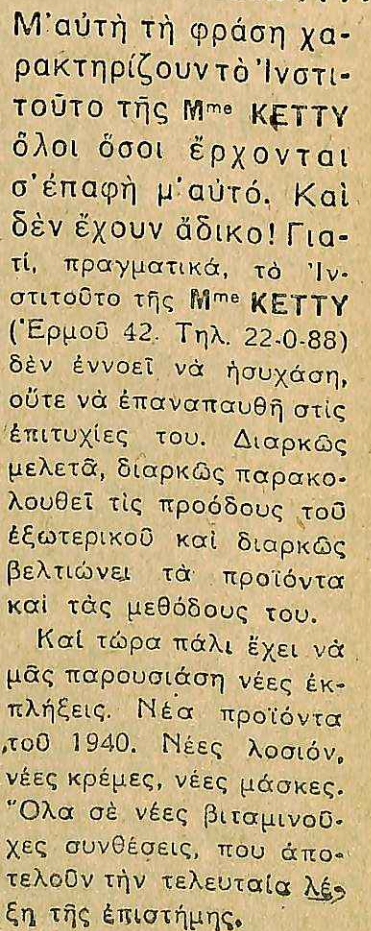

ЮНЕСКО (АМН) и АСНИИ

Τὴν ἀνοιξι, πρέπει νὰ ἀλλάζωμε

καταργή, με λούσα ταμπόρη εργαλίου.
 «Ας πλύνω κλειδιά μου μία πορτα
 να μη φέρετε τον ματόκοι, αλλά να
 πάρετε έναν σαουγιό και μία λιατα τόν
 νυχτιά και να προσπαθήσετε με ατ-
 τα τα δύο να κάμπετε την έργοστα-
 σία που κάνει το κλειδί. Αφού ανοίξετε,
 εβιδώνετε την κλειδαμιά και τότε
 ξη της έπιστήμης.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

ΑΣΟΡΤΙ

Προχτές το βράδυ ξαφνικά, τὸ τρυφερόν μου ἥμισυ,
ἐνῷ κι' οὐ δυο σ' ἔρωτικά, εἴμασθε διαχυσθεῖς,
«κἀντί, μοὶ λέει, ἀγάπη μου, πρέπει να μὲν χάρισθῃ
ἐπὶ γιὰ μιὰ παντοτεινὴ τοῦ ἔρωτός μας ὁρμίσιν...
Ἔπειτα, ζέρεῖς κάτι τὴν ἀκόμα ποὺ συμβαίνει;
Νὰ δῆς ἐκεῖν' ἢ φίλῃ μου, ἢ τόσο προκομμένη,
νὰ, ἐπεὶδὴ ὁ φίλος τῆς γῆς πῆρε ἕνα τσίτι,
να δῆς, παιδί μου, ἐγώτισμό, σου σήκωσε μιὰ μύτη
καὶ ἔρχεται στὸ σπίτι μου καὶ σὲ κατηγορεῖ,
μοὺ λέει πὰς δὲν μ' ἀγαπᾷς καὶ με στενοχωρεῖ.
Ὅταν θὰ μάθῃ το λοιπόν ὅτι μὲν πῆρες κάτι,
ἀπ' τὸ κακό τῆς ξέρε το θὲ νὰ τῆς βγῇ τὸ ματί»,
Καὶ γιὰ να μὴν πολυλογᾷ, καὶ διχῶς μοὺ καὶ μὰ
στὸ τέλος με κατὰφερε μ' αὐτὰ τῆς τὰ λιμά.
«Πᾶμε», τῆς εἶπα με καμῶν καὶ με πολλὴ δειλία
γιατ' εἶχε τότε ἡ τσέπη μου μεγάλῃ ὀψιλία.
Σκεφτήκαμ' ἕνα φόρεμα μοντέρνο τοῦ συρμού
νὰ πᾶμε ν' ἀγοράσωμε ἀπ' τὴν ὁδὸ Ἑρμού.
Μπαίνουμε στὸ κατάστημα. «Τί θέλετε, παρακαλῶ»,
μὰς λέει ἓν κοράσιον κομψὸ καὶ ντροπαλὸ.
«Θέλαμε ἕνα φόρεμα ἀπ' αὐτὰ τῆς ἐποχῆς,
νᾶναι τῆς μόδας, ὁμορφὸ καὶ νᾶναι κι' ἀντοχής».
«Σὰς συμβουλεύω, δεσποινίς, νὰ πάρει' ἀπ' αὐτὰ,
μοντέρνο, στερεώτατο, κομψὸ καὶ ζηλευτό!»
Καὶ ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, ἐκίρθηκε κατ' ἀλλήλους
ἡ ἐκλογὴ ποὺ ἔκανε ἡ τρυφερὰ ὑπάλληλος.
«Καὶ τώρα σὰς χρειάζεται ἕνα κομψὸ καπέλλο,
εἶνε τὸ τελευταίον μας Παρισινὸ μοντέλο...
Γιὰ δοκιμάσετε αὐτό. κυττάξτε στὸν καθρέφτη,

μιας! (Σὰ νὰ μονολογή). Κι' ἂν ἔρθῃ κα-

Δ. ΨΑΘΑΣ

N. ΦΑΤΣΕΑΣ

44

Ο ΑΓΝΟΣΤΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

22ον

Μπορούσε πιά να τους εκδικηθῇ με όλες τις λεπτομέρειες της απολαυστικής εκδικητικότητας, που δε θα παρέλειπε βέβαια να του εμπνεύσει το θανάσιμο έναντιόν τους μίσος του!...

Θα τους επέβαλλε να πληρώσουν ακριβὰ την προσβολή, που τὸν είχαν κάνει.

Καὶ ἀπὸ τώρα σκιρτοῦσε ἀπὸ χαρά στὴ σκέψι τῆς στιγμῆς τῆς ἀπολάυσεως τοῦ θριάμβου αὐτοῦ...

Ἐπειδὴ ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη σιωπηλὸς, ἡ Καίτη, μὲ διστακτικὴ φωνή, τὸν ἐρώτησε:

— Κύριε, τί διαταγὲς ἔχετε νὰ μὰς δώσετε τώρα;

Ἐκείνος ἀποσπασθεὶς ἀπὸτομα ἀπὸ τῆς ὀνειροπολήσεώς του:

— Ὁδηγῶτε τους καὶ τοὺς δυὸ στὸ «Νησάκι τῶν Πουλιῶν», διέταξε μὲ τραχεῖα φωνή. Θὰ σὰς συναντήσω ἐκεῖ σὲ λίγο. Ἄλλα, πρὸ παντός, πρόσθεσε, μὴ τοὺς χάσετε ἀπὸ τὰ μάτια σας οὔτε στιγμή...

ΣΤΟ «ΝΗΣΑΚΙ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ»

Ἡ Καίτη, ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τῆς διαδρομῆς.

Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες πού εἶχε πάρει, ἡ Λίλιαν καὶ ὁ Γκρέχαμ ρίχθηκαν στὸ βάθος μιᾶς θάλασσας, ἐνῶ δυὸ ἄνδρες ἔπιαν τὰ κουτιά.

Τὸ «Νησάκι τῶν Πουλιῶν» δρισκόταν στὴ μέση τοῦ στοματοποταμίου τοῦ Χάυντσον.

Οἱ στροβιλισμοὶ τοῦ ποταμοῦ, τοὺς ὁποίους ἔκανε διαισθητικὸς ἡ πλημμύρα τοῦ Ὑκεανοῦ, πού τὰ κύματά του ἐσπάζαν ἐπάνω στοὺς ἐγκώδεις βράχους τοῦ νησιοῦ, ἔκαμαν τὴ διαδρομὴ αὐτὴ δύσκολη καὶ ἐπικίνδυνη μαζί.

Τὰ μεγάλα θαλασσοπούλια στὶς ἐπιστροφικὰς τοὺς πτήσεις, ἀναπαύονταν εὐχάριστα μέσα στὸ δάσος πού ἐκτεταζέτο μέρος τῆς λιωρῆς τῆς ἀκαλιέργητης καὶ ἐρημῆς αὐτῆς θῆρας ἐπάνω στὴν ὁποία ὑψωνόταν λίγες κυνηγετικὲς καλύβες.

— Κουράγιο, μπῶς! ἐφώναζε ὁ «Ἐαφριστὴς» κρατώντας τὸ τιμόνι γιὰ νὰ δώσῃ τὸ κουράγιο πού ἔπρεπε στοὺς ἄνδρες.

Ἡ πλημμύρα ἀνυψωνόταν γρήγορα. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ μὴ χάσουν καιρὸ γιὰ νὰ ἀράξουν. Μὲ ρυθμὸ διστακτικὸ, τὰ κουτιά ἐμάστιζαν τὸ ρεύμα.

Στὸ βάθος τῆς θάλασσας, ἀκίνητοι σὰν παράλυτοι οἱ αἰχμαλῶτες, φαίνονταν νὰ μὴν εἶχαν συνείδησιν τῶν ὧσων συνέβαιναν γύρω τους.

Ἐαφνικὰ ὅμως, καὶ τὴ στιγμὴ πού ἡ θάρκα ἐφθασε στὸ μικρὸ ἀγκυροβόλιο δέπου ἐπρόκειτο νὰ προσαρῃ, ὁ Χάρβεϋ, μ' ἓνα βλέμμα πού ἐρίε γύρω του, βεβαιώθηκε πὺς κανεὶς δὲν τὸν ἐπέδλεπε, καὶ ἐκύτταξε φευγαλέα τὴ Λίλιαν. Μετὰ σιγὰ — σιγὰ τὰ βλέφαρά του ξανάπεσαν ἐπάνω στὰ μάτια του.

Ἐφθασε ὅμως αὐτὸ στὴ σύντροφό του γιὰ νὰ καταλάβῃ. Καὶ χρειάστηκε νὰ κάμῃ μεγάλο ἀγωνία μέσα τῆς γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀπάθειά της καὶ νὰ μὴ ἀφή-

σὴ νὰ μαντευθῇ ἡ μεγάλη τῆς χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησις πού τὴν εἶχε καταλάβει ἤδη ὁλόκληρη.

Ὁ Χάρβεϋ εἶχε ὅλες του τὶς αἰσθήσεις καὶ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ κὰν δὲν εἶχε χάσει τὴν ἀπαράμιλλη ἐτοιμότητά του μυαλοῦ του.

Ὅταν εἶχε ἀνακτήσει τὶς αἰσθήσεις του στὴν ὄχθη, τὴν στιγμὴ πού εἶχε σωθῇ ἀπὸ τὸν Τούστερ Ζόε, εἶχε προσέξει στὰ δεσμά του καὶ ἀμέσως κατὰλαβε ὅτι κατὰ τὸ παράδοξο ὑπῆρχε ἀπὸ τὴν πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, πού ὥστόσο τὸν ἔσωσε.

Ποῖος ἦταν, καὶ τί ζήτοῦσε ἀπ' αὐτόν; Γιατί, ἀφοῦ τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὸ ρεύμα τοῦ ποταμοῦ τὸν εἶχε δεῖσει;

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ δυσπιστῇ, καὶ ἀφοῦ μάλιστα τὸν ἦσαν ἀδύνατο νὰ καταλάβῃ τὶς προθέσεις του, ἔπρεπε νὰ φανῇ προσεκτικὸς. Καὶ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀποφασί του.

Τὰ δυὸ δυνατὰ χτυπήματα πού εἶχε δεχθῇ στὸ κρανίον του, εἶχαν αὐλακώσει τὸ μέτωπό του μὲ διπλὴ αἱματηρὴ ράβδωσι. Ἐκμεταλλευθεὶς λοιπὸν τὸ γεγονός αὐτὸ καὶ γιὰ νὰ ἀποκοιμίσῃ τὴν προσοχή τοῦ φρουροῦ του, τὸν ἔκαμε νὰ πιστέψῃ πὺς τὸ τραῦμα του αὐτοῦ τοῦ εἶχε ἐπιφέρει ἀπώλεια λογικοῦ.

Τὸ στρατηγικὸν αὐτοῦ εἶχε ἐπιτύχει θάνασις, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀγνώστος μὲ τὴν Κουκούλα γελᾶστικε ἀπ' αὐτό.

Ἡ Λίλιαν ἔνοιωθε τώρα τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ ἀπὸ ἐλπίδα καὶ εὐτυχία. Ὁ φίλος τῆς ἦταν πάλι δίπλα της. Εἶχε σωθῇ!

Κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τοῦ Γκρέχαμ δὲν φοβόταν τίποτε πιά καὶ ἀνέκτοῦσε τὸ θάνατό της.

Δὲν ἀνησυχούσε λοιπὸν γιὰ τίποτε ἄλλο, οὔτε γιὰ τοὺς ἐπικινδύνους τῆς συντροφῆς, οὔτε γιὰ τὴ θάρκα, πού ἡ ζωὴ τῆς τοῦ ρεύματος τὴν ἐσάλυνε ἀνησυχητικὰ.

Ὁ «Ἐαφριστὴς» ὥστόσο, ἀφίνοντας τὸ πηλόβιο, εἶχε δώσει κάποια διαταγή.

— Ἀράξαν.

Ἡ Καίτη διέταξε νὰ ἀποβιβάσουν τοὺς αἰχμαλῶτες.

— Ὅσοι νῆρθι ὁ ἀρχηγός, εἶπε διαστικὰ, θὰ τοὺς ὀδηγήσωμε στὸ μέρος πού συμφωνήσαμε...

Μετὰ, γυρίζοντας πρὸς τοὺς ἄνδρες πού τὴν ἐκῦτταναν προσεκτικὰ:

— Ὁ Μπίλλ θὰ ἀναλάβῃ τὴν γυναῖκα, ἐξηγήθηκε. Ἐγὼ, θὰ ὀδηγήσω τὸν τρελλό. Οἱ ἄλλοι, πρόσθεσε, θὰ μείνουν ἐδῶ. Ὁ Τούστερ Ζόε θὰ συνοδεύσῃ τὸν ἀφέντη δταν ἔλθῃ, ὁ δὲ Ροβινσὼν θὰ φρουρῇ τὴ θάρκα καὶ θὰ ἀγρυπνῇ...

— Δὲν φοβόσασιν μὴπως τὸ σκάσι αὐτὸς ὁ παλληκαρᾶς; παρετήρησε πρηνηθικὰ ὁ τελευταῖος αὐτός.

— Εἶνε γερὰ δεμένους καὶ δὲν ξέρει πιά τί κάνει. Ἐχεῖ χάσει ἐντελὸς τὰ λογικὰ του. Τί θέλει λοιπὸν νὰ συμβῇ; Μόνα στὴ μὴς Οὐάλντον πρέπει νὰ ἔχωμε τέσσαρα τὰ μάτια... Πρέπει νὰ δυσπιστοῦμε πρὸς αὐτήν...

— Μὴ φοβάσασιν ὡς πρὸς αὐτὸ, ἐκλέυσσε ὁ Μπίλλ, κυττάζοντας τὴ νέα μὲ βλέμμα ὀπειλητικὸ, θὰ τὴν κάμω νὰ χάσῃ τὸ γούστο τῆς ἀποδράσεως, ἂν θε-

λήσῃ νὰ δοκιμάσῃ.

Ἡ μικρὴ συνοδεία ἐπῆρε τὸν δρόμο τῆς.

Ἡ καλύβα, στὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ ἀδηνυθῇ οἱ ἄτυχοι νεοί, ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ κρησφύγετα τοῦ Ἀγνώστου μὲ τὴν Κουκούλα, κρυμμένο μέσα στὰ δένδρα. Ἐκεῖ ἦταν ἀπολύτως θέβαιον, ὅτι δὲν θὰ ἔρχονταν νὰ τοὺς ἀπελευθερώσουν καὶ μποροῦσε μὲ κάθε ἀσφάλεια νὰ τοὺς κρατῇ μέσα στὰ νύχια του.

Καὶ ἐνῶ ὁ Χάρβεϋ, προσποιούμενος πὺς στενοχωριόταν ἀπὸ τὰ δεσμά του, ἐβάδιζε σιγὰ — σιγὰ, ἡ Λίλιαν, ἀπεναγνίας, σ' ἓνα μυστικὸ νεῦμα τοῦ φίλου τῆς ἄνοιγε ὅσο μποροῦσε τὸ δῆμα τῆς.

Ἐτοί, σὲ λίγο, μιὰ ἀπέσπασις περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ μέτρα, ἐχόρρισε τοὺς δυὸ ὁμίλους, χωρὶς οἱ συνοδοὶ νὰ ὑποπτευθῇ τίποτε.

Ἐαφνικὰ, ὅμως συνέβη κάτι ἐντελὸς ἀπρόοπτο.

Μὲ μιὰ δυνατὴ σύστροφή τῶν χειρῶν τοῦ ὁ Γκρέχαμ εἶχε ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ σχοινιά πού τὸν ἔδεσαν, τὸν ὁποῖον, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς, εἶχε κατορθώσει, δταν βρισκόταν στὸ βάθος τῆς θάλασσας, νὰ χαλαρώσῃ τοὺς κόμβους. Γραβώντας δὲ ἀμέσως ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μπροστινικὸ, πού διαστικὰ καθὼς τὸν εἶχε ἐρευνήσει ὁ Τούστερ Ζόε, δὲν τὸ εἶχε προσέξει, τὸ ἀκούμπησε ἀπὸτομα κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τῆς Καίτης.

Κατατρομαγμένη αὐτὴ, δὲν περίμενε οὔτε στιγμή.

Στράφηκε πίσω τῆς καί, ζητώντας βοήθεια ἀπὸ τὸν συνένοχό της πού ἐρχόταν πρὸς πίσω, ἔτρεξε πρὸς αὐτόν μὲ ὅλη τὴν ταχύτητα τῶν ποδιῶν της.

Ἡ Λίλιαν πάλι, πού κάθε τόσο ἐκύτταζε πίσω τῆς, δὲν εἶχε χάσει τὸν χημικὸ ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ὡς τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἡ νέα εἶχε βαδίσει εὐπειθεστάτα, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι σκεπτόταν νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν παραμικρὴ ἐπιθυμία πρὸς ἀντίστασιν.

Μόλις ὅμως ἀντελήφθηκε τὴ σκηνὴ ἐκείνη, κατὰλαβε ὅτι εἶχε ἔλθει ἡ στιγμὴ νὰ ἐνεργήσῃ καὶ αὐτὴ παραλλήλως.

Ἐκαμὲ ἓνα πλῆγιο ὄμμα, ἀπομακρύνθηκε πηδώντας σχεδὸν ἀπὸ τὸν συνένοχό της καὶ ἀρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸν Γκρέχαμ.

Ὁ ἀπάχης ὅμως ἀγρυπνοῦσε.

Ἐκαμὲ ἓνα τρομερὸ πηδῆμα καὶ αὐτὸς καὶ ἀρπάζοντας τὴ Λίλιαν ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ χειριοῦ τῆς τὴν ἐκράτησε ἀκίνητη.

Ἄδικα ἐκείνη προσπαθοῦσε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ τῆς. Στὴν πάλιν αὐτὴ ἦταν μοιραῖο νὰ νικηθῇ.

Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ ἐμφανίσθηκε ὁ Χάρβεϋ τρεχάτος καὶ ἡ κατάστασις ἄλλαξε ὁλοκληρωτικὰ.

Ἀπειλούμενος τώρα ὁ συμμοριτὴς ἀπὸ τὸ ρεβόλβερ, οὔτε ἐδοκίμασε κὰν νὰ ἀντισταθῇ, ἀλλὰ ἐτοάπη καὶ αὐτὸς σὲ φυγὴ γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν Καίτη, μαζί μὲ τὴν ὑπορία ἀρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὴ θάρκα γιὰ νὰ ζητήσουν βοήθεια.

Ἀκολουθῆσέ με, εἶπε διαστικὰ ὁ Χάρβεϋ στὴ Λίλιαν... Πρὸ παντός πρέπει νὰ τρέξωμε ὅσο μπορούμε... Εἶνε ἀνάγκη νὰ φθάσωμε στὴν ακτὴ. Ἀπ' ἐκεῖ εἶνε εὐκόλο νὰ κάμωμε συνήματα γιὰ νὰρ θοῦν νὰ μὰς ἐλευθερώσουν, πρὶν προλάβουν οἱ ἄθλιοι νὰ μὰς ἐπιτεθῶν...

Δὲν χρειάστηκε ὅμως νὰ κάνουν κανένα σύνθημα δταν λαχανιασμένοι ἐφθασαν στὴν ακτὴ. Τὴν ἴδια μὲ αὐτοὺς στιγμὴ ἀπὸ μιὰ βενζινάκατο ἀποβιβάστικε μὲ ἑῶς ἄνδρῶν μὲ στολὴ πού σὲ τὸν ἀντικρισμὰ τῶν δυὸ νέων ἐπρόκειτο νὰ ἀπειλητικὰ τὰ περιστροφὰ του. Ἦταν τελωνοφύλακες, πού καθὼς εἶχαν ἀντιληφθῇ πρὶν λίγη ὥρα τὴν θάρκα πού μετέφερε τοὺς δυὸ αἰχμαλῶτες, ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ λαθρεμπόρου καὶ ἔρχονταν γιὰ νὰ τοὺς καταδιώξουν.

Ὅταν ὁ Χάρβεϋ καὶ ἡ Λίλιαν πλησιάζοντας περισσότερο, ἀνεγνώρισαν μὲ χαρὰ τοὺς ὅτι εἶχαν ἀπέναντί τους κοστικὰ ὄργανα, τοὺς ἐξηγήσαν ποιοὶ ἦσαν καὶ μὲ λίγα λόγια ἀνέφεραν τὴν περιπέ-

τείά τους.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν τελωνοφυλάκων, βλεπόντας τὴν κατάσταση στὴν ὁποία βρισκόταν ὁ πρὸ ὀλίγων ὥρῶν ἀνασυρθεὶς ἀπὸ τὸν ποταμὸ Χάρβεϋ, διέταξε δῶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες του νὰ μεταφέρουν μὲ τὴ βενζινάκατο τοὺς δυὸ νέους ἀμέσως στὴν θῆρα, αὐτὸς δὲ μὲ τοὺς ὑπολοίπους τρεῖς τελωνοφύλακες παρέμεινε γιὰ νὰ καταδιώξῃ τοὺς συμμοριτὰς.

Τὴν στιγμὴ πού ἡ βενζινάκατος, μὲ τοὺς δυὸ νέους, ξεκινούσε γιὰ τὴν ἀπέναντι ακτὴ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ νησιοῦ ἀκούσαν εἰπλὸς ὑπόκωφος πυροβολισμός. Ἦταν ὁ Ἀγνώστος μὲ τὴν Κουκούλα, πού πρὶν λίγες στιγμὲς εἶχε ἀποβιβάστικε, ὡς ὑπεσχέθη, σὲ μιὰ ἄλλη πλευρὰ τῆς νησίδος καὶ πού μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐπλήρωνε τὸν συνένοχό του, πού ἐξέωρσε ὑπεύθυνος γιὰ τὴ δραπέτευσιν τοῦ Χάρβεϋ καὶ τῆς Λίλιαν.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ἡ βενζινάκατος ἐπλευρῆζε στὴ μικρὴ ἀποβάθρα τοῦ τελωνοφυλάκιου. Ἡ Λίλιαν μόλις πάτησε στὴν θῆρα παρεκάλεσε ἓναν ἀπὸ τοὺς τελωνοφύλακας γιὰ νὰ ζητήσῃ ἓνα ταξί καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἐπῆρε ἡ ἴδια τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἀφοῦ συνεδέθη μὲ τὸν πύργο Οὐάλντον, ἐζήτησε ἀπὸ τὴν καμαριέρα της νὰ ἐτοιμάσῃ ἓνα κρεβάτι γιὰ τὸν κύριο Γκρέχαμ.

Ναί, ἀγαπητὴ μου Χάρβεϋ, εἶπε μὲ τὰ γυρίζοντας στὸν χημικὸ πού φαινόταν σὰν νὰ ἀπορούσε, στὴν κατάστασι πού βρισκεσθαι ἔχεις ἀνάγκη ἀναπαύσεως καὶ ἐπισκοπῆσεως πού δὲν μπορεῖς νάχῃς μόνος στὸ διαμέρισμά σου. Θάρρης λοιπὸν στὸν πύργο ὅπου θὰ βρῇς ἑτὶ σοὺ χρειάζεται.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ἓνα ταξί μετέφερε τοὺς δυὸ νέους πρὸς τὸν πύργο Οὐάλντον. Καὶ πρώτη δουλειὰ τῆς Λίλιαν, μόλις ἐφθασε ἐκεῖ, ἦταν νὰ τηλεφωνήσῃ στὸν οἰκονομικὸν τῆς γιὰ τὸν γιὰ νῆρθι νὰ ἐξετάσῃ τὸν Χάρβεϋ...

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΑΙΗΚΤΩΝ

Σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιά τοῦ μπάρ «Σκορπιός» μὲ τοὺς ἀγκῶνες ἐπάνω στὸ τραπέζι, μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο, μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα στὸ δάπεδο, ἓνα ἄτομο φαινόταν ἀπορροφημένο σὲ βαθεὲς σκέψεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες δὲν κατώρρισε νὰ τὸ ἀποσπασθῇ ἡ γύρω του ζωηρότης τῶν ἄλλων θαμνῶν, πού ἐστρωβιλιζόνταν μεθυσμένοι.

Ἡ περιεὶσή του δὲν διέφερε αἰσθητὰ ἀπὸ τὴν τῶν θαμνῶν καταγωγῆς. Διετρεῖτο ὅμως σ' αὐτὴν κάποια ἀόριστη ἀνέμνησις παλῆας εὐπρέπειας καὶ δὲν ἦταν πρὸς δύσκολο νὰ καταλάβῃ κανεὶς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κάποιου δυστυχισμένου πού κατεῖχε ἄλλοτε ἐντιμὸ θέσι καὶ ὡδηγήθηκε σιγὰ — σιγὰ ἀπὸ τὸ ἀλκυὸν στὰ ἔσχατα τῆς δυστυχίας καὶ τῆς καταφοράς.

Μπροστὰ τοῦ βρισκόταν ἓνα ποτήρι νεῖν, πού ἔφερε ἀκατάπαυστα στὰ χεῖλη καὶ πού σ' ἓνα νεῦμα του τὸ γκαρσόνι τὸ γέμισε μόλις ἀδείαζε.

Κάποια στιγμὴ ἡ πόρτα τοῦ μπάρ ἀνοίξε καὶ ἡ Καίτη μπῆκε στὴ σάλλα συνδευσμένη ἀπὸ τὸν Τζόναν.

Καθὼς δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ διασπᾶσαν τὰ πυκνὰ ζεύγη τῶν χορευτῶν, ἔκλινον στὸ πρῶτο τραπέζι πού βρῆκαν καὶ παρήγγειλαν δυὸ μπύρες.

Ἡ μορφή τῆς νεοφερμένης ἦταν σκεπτική.

Ὁ ἀρχηγὸς εἶνε μονιασμένος, εἶπε χαμηλόφωνα στὸν σύντροφό της... Ἡ νέα αὐτὴ ἀπατυχία τὸν ἔκαμε ἐξω φρενῶν, ἀφοῦ, ὅπως ξέρετε, σκότωσε ἐκεῖ στὸ νησάκι τὸν δυστυχὸ Μπίλλ. Ἐχεῖ ὅμως ἄδικο νὰ μὴ θεωρῇ ἐμὰς ὑπεύθυνος γι' αὐτό... Τί φταίμε ἐμεῖς ἀφοῦ δὲν ξεκαθάριζε τὸν χημικὸ καὶ τὴν κοπέλλα, παρὰ ἤθελε νὰ τοὺς σέρνῃ ζωντανούς στὸ νησάκι, δέποι παρ' ὀλίγο νὰ μὰς γράτταναν οἱ τελωνοφύλακες...

Ἐγὼ τὸ εἶπα! ἔκαμε ὁ Τζόναν κοινώντας τὸ κεφάλι του τὸ φρονιμότερο εἶνε νὰ ξεπαστρεύῃ ἀμέσως ἐκείνον πού σ' ἐνοχλεῖ. Μονάχα οἱ νεκροὶ δὲν ἐπιστρέφουν... Ἀλήθεια, καὶ τί λογασιάζει νὰ κάμῃ τώρα ὁ ἀρχηγός;

— Ξέρω κι' ἐγὼ... Μήπως ξέρετε καὶ ὁ

ἴδιος;.. Ψάχνει νὰ βρῇ... ἐξεργίζεται, μὰς φοβερίζε, ἔθελαι νὰ τὸν ἀπαλλάξωμε χωρὶς ἀναβολὴ ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀντιπάλους του!

— Δὲν εἶνε στὰ καλά του, ἐργάζετο ὁ Τζόναν. Νομίζε λοιπὸν πὺς ἀρεὶ νὰ παρυσιασθοῦμε ἐμεῖς γιὰ νὰ σταθοῦν οἱ ἄλλοι νὰ τοὺς πιᾶσωμε; Πάινει τὸν κόπο γιὰ πολὺ καιρὸ, ὁ ἀφέντης...

Ὁ παίκτης τοῦ πολυχρόνου, πού σκόρπιζε τὶς ἀμφίβολες μελωδίες του μέσα στὸ μπάρ σταμάτησε κοιρασμένος. Ἐκαμαν τὸ ἴδιο καὶ τὰ ζευγάρια καὶ οἱ χορευτὰ ξανακάθισαν στὰ τραπέζια τους γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ πιότο.

Ἡ Καίτη διέκρινε τότε τὸ ἄτομο πού παρέμενε τόσο ξένο στὴ γύρω του εὐθυμία, διαρκῶς βυθισμένο στὶς σκέψεις του.

— Μὰ, ἔκανε ἐκπληκτικὰ, εἶναι ὁ δόκτωρ Αἰηκτῶν!.. Δὲν μὰς ἀναγνωρίζει λοιπὸν πιά;

Σηκώθηκε, καὶ ἀκολουθουμένη, ἐπροχώρησε πρὸς αὐτόν καὶ τοῦδωσε τὸ χερί.

— Καλημέρα, δόκτωρ, ἔκαμε φαιδρά... Καθὼς ὅμως ἐπρόσεξε τὴν ὀδυνή τῆς ἔκφρασι:

— Μπᾶ, πρόσθεσε εἰρωνικά, μὰς κάνετε μούτρα σήμερα; Δὲν πᾶν καλὰ λοιπὸν οἱ δουλειές;

Ἐκείνος κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ πίκρα χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του.

— Ὁχι, ψιθύρισε μὲ σθυσμένη φωνή.

Ἡ Καίτη ἐκάθισε μ' ἀφέλεια δίπλα του κι' ἀνήσυχτα κάπως τὸν ρώτησε μὲ ἥρεμία:

— Τί ἔχετε, καλὲ μου γιατρά; Ἐλάτε! πῶστε μου τὸν πόνο σας... Αὐτὸ θὰ σὰς ἀνακουφίσῃ!..

Ἄν ὁ Ἀρθούρος Γκρέμλιχ ἐπαλοῦσε στὸν κάτω ὄχλο τῆς Νέας Ὑόρκης τὶς διονομικὰς τὸν γνώσεις γύρω ἀπὸ τὶς ἐλαστικότητες τοῦ νόμου, ὁ δόκτωρ Αἰηκτῶν ἄλλο κοινωνικὸ ναύαγιο αὐτός, πού παραπετάχθηκε ὡπως ἐκείνος ἀπὸ τὸν ἀλκοολισμό, παρείχε ἀφειδῶς στὴν ἴδια πελατεία τὶς ἐπιστημονικὰς του συμβουλές, μὲ τὶς ὁποῖες ἄλλοτε εἶχε ἀποκτήσει ἀρκετὴ φήμη στὴν πόλι.

Τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ ἐφημερίδα καὶ προσφέροντάς τὴν στὴν εὐνοομένη τοῦ Ἀγνώστου μὲ τὴν Κουκούλα: — Διαβάστε! τῆς εἶπε δείχνοντάς της μιὰ εἰδησι.

Κάτω ἀπὸ τὸν χτυπητὸ τίτλο «ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ», ἡ εἰδησις ἀνεγρόφε:

«Εντὸς ὀλίγου θὰ λάβῃ χώραν ἐν ταῖς φυλακῇς τοῦ Γουάρντ—Αἰλντ, ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις τῆς κόρης Τζένου Αἰηκτῶν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Πρόεδρος ἔκρινε ὅτι δὲν δύναται ν' ἀπονεμίῃ χάριν.

Ἐνθυνοῦνται πάντες ὅτι ἡ Τζένου αὐτὴ Αἰηκτῶν ἐδολοφόννησε πρὸ τινων μηνῶν, τὸν ἐραστὴ τῆς, κάποιον μεσίτην, Γκιουζέπε Πεππίνο ὀνόματι, ὑπὸ περιστάσεις ἰδιαιτέρως δραματικὰς.

Ἡ Καίτη ὅμως εἶχε διατρέξει τὸ ἀρθρίδι μ' ἓνα φευγαλέο βλέμμα. Εἶχε ὑπνωτισθῇ ἀπὸ τὴν προσωπογραφία πού ἐδημοσίευε συγχρόνως ἡ ἐφημερίς. Τὴν προσωπογραφία τῆς ἐγκλημάτου Ἡ φωτογραφία ἐκείνη... Ἦταν δυνατό... Ἦταν τῆς μὴς Οὐάλντον! Ἡ νέα ἐκείνη, τῆς ὁποίας τὰ δοστρυχωμένα μαλλιά ἐκαλύπτοντο ἀπὸ μιὰ θαυμάσιον μπερέττα, ἦταν ἡ Λίλιαν! Τὴ σήμαινε ἀρὰ γε ἡ ἀλόκοτὴ ἐκείνη ὁμοιότης!

Βέβαια, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Τζένου Αἰηκτῶν ἐστεροῦντο τελείως τῆς ἐξαιρετικῆς ἐκείνης λεπτότητος, τῆς ἀκτινοβόλου ἐκείνης νεότητος, τῆς γελαστῆς ἐκείνης ἐκφράσεως τῆς Λίλιαν Οὐάλντον, ἀλλὰ μποροῦσαν τάχα ν' ἀποδοθῶν ὡς ἔχουν τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ σ' ἓνα κλισε τυπωμένο σὲ χαρτὶ ἐπιμελείας;

— Εἶναι πραγματικὰ ἡ κόρη σας; ἐρώτησε ἡ Καίτη μὴ μπορώντας νὰ πιστέψῃ τὰ μάτια της.

Ἐκείνος σήκῃε σὰν ὁ ἀστυνόμενος ἀπὸ τὸν ληθαργικὸ καὶ θαυ

ΟΙ ΔΙΑΔΕΞΕΙΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(Β' ΣΥΝΕΧΕΙΑ)
7) Γ. Δ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ.
—Είπε φρέσκα αυτά τα ψάρια που έχεις στο καλάθι;
—Μά δεν τα βλέπεις που είναι ζωντανά!
—Και η γυναίκα μου είναι ζωντανή, μά δεν είναι καθόλου φρέσκα!
8) ΠΟΠΛΑ Γ.
—Σε παρακολουθώ τόσες ώρες, και δεν κατώρθωσες να πιάσεις ούτε ένα ψάρι!... Μά δεν θα δαμάσκεις επί τέλους!
—Επίσης, αρκετά καλές λεζάντες μάς απέστειλαν οι κάτωθι αναγνώστες:
9) 'Αλέξ. Κωνσταντινίδης.
10) Τζωδέρ Φορίντ.
11) Χρυσούλα Παπαδάκη.
12) Πελαγία Κουμουτσάκη.
13) 'Ιωάν. Στυλιανόπουλος.
14) 'Ενδίν Μάμος.
15) 'Ιωάν. Παναγιώτης.
16) Μαρία Στεφάνου.
17) Ευάγγελ. Καλούτσος.
18) Παναγ. Χαραλαμπίδης.
19) Φανή Παπαδάκη.
20) Παρασκευ. Παπαδοπούλου.
21) 'Ιωάν. Φραγκάκης.
22) Μαρία Κοκοπούλου.

ΕΓΧΡΩΜΑ ΦΙΛΜ προτιμούν οι κάτωθι αναγνώστες:
22) Μαρία Παπαγεωργίου.
23) 'Αλέκος 'Αρτόπουλος.
24) Λεάνδρος Τούμπας.
25) Βασίλειος Ταξί.
26) Ν. Α. Κουτσογιάννης.
27) Ι. Γυπαράκης.
28) Ν. Χατζάκης.
29) 'Αρχοντία Χαλδζέου.
30) Α. Μελιτή.
31) Μικρή Μαθητριάδα.
32) 'Αμαλία Παυλίδου (Κύπρος).
33) Κ. Ριρή.
34) Τίτος Παλιδής.
35) 'Αθαν. Παυλίδης.
36) 'Ελευθερία Χατζημικήλη.
37) Κ. Α. Μ.
38) Κώστας Παζιάνος.
39) Τίνο Ρόσοι.
40) Νικ. Καλογιάννης.
41) 'Αγγ. Παναγιωτίδης (Κων).
42) Σωτηρία Βάσσου.
43) Κυριάκος Χιώτης.
44) Γεώργιος Γκράς.
45) 'Ερίκα Τριανταφυλλίδου.
46) Τάυρον Πάουερ Νο 2.
47) Στέφ. Καραγιώργος.
48) Χρήστος Βράνης (Κων)πολις).
49) 'Αντ. Παπαδοπούλου.
50) Μιχαήλ Τατάγιος.
51) Χρήστος Δεδές.
52) Μαρία Βλαχοπούλου.
53) 'Ανδρέας Καραγκούννης.
54) Π. Κόκκινος.
55) Θ. Χ. ('Αρτα).
56) Ζωή Ζ. (Φάληρον).
57) Μαρία 'Αντανοπούλου.

ΜΑΥΡΑ ΦΙΛΜ προτιμούν οι κάτωθι αναγνώστες:
26) 'Ελένη Δαλμαρίδου.
27) Ι. Παπαμαύρος.
28) 3 'Αναγνώστριες (Φάληρον).
31) 'Αγγελος Καταδωνιάτης.
32) 'Ελευθέριος Σκουτρίδης.
33) Μαρία Μιχαηλίδου.
34) 'Ανδρέας Μπεράτης.
35) Καίτη Μεταξά.
36) 'Ελκα Κανελλοπούλου.
37) Βροντίδος Τριανταφυλλός.
38) 'Αλέξιος Γαργάλης.
39) Μελέτιος Μπουτσιας.
40) 'Ιωάννης Ρούσσος.
41) Φανή Παπαδάκη.
42) Μαρία Μπελεχάκη.
43) Γιοάννα Παναγιώτη.
44) 'Ιωάν. Πετράκης.
45) Βασίλ. Κουτσογιάννης.

ΓΑΛΛΙΚΑ ΦΙΛΜ προτιμούν οι κάτωθι αναγνώστες:
22) Βροντίδος Τριανταφυλλός.
23) Καίτη Μεταξά.
24) 'Ελευθέριος Σκουτρίδης.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΟΛΑ και ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΕΜΠΙΣΤΟ. ΣΥΝΗΞ, με 18 ψήφους.
30ν ΨΥΧΕΣ ΣΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑ ΛΟΓΟΦΟΡΟΙ ΤΗΣ ΒΕΓΓΑ. ΛΗΣ.
ΡΟΖ ΜΑΡΙ ΚΛΕΙΣΤΑ ΠΑΡΑΟΥΡΑ με 16 ψήφους.
90ν ΕΠΕΛΑΣΙΣ ΕΛΑΦΡΑΣ ΤΑΞΙΣ. ΑΡΧΙΑΣ.
ΦΥΛΑΚΕΣ ΧΩΡΙΣ ΣΙΔΕΡΑ ΔΕΝ ΘΑ ΤΑ ΠΑΡΗΣ ΜΑΖΙ ΣΟΥ.
ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ 4 ΥΠΕΡΟΧΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ (Τ. Πάουερ). ΤΑΡΑΚΑΝΟΒΑ με 13 ψήφους.
100ν ΣΕΝΟΡΙΤΑ ΧΙΟΝΑΤΗ ΣΕΖΕΜΠΕΛ.
ΜΑΡΙΑ ΒΑΛΕΦΣΚΑ ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΡΟΓΓΦ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ.
ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ ΚΑΤΙΑ με 12 ψήφους.

Υέλως, ανά δέκα ψήφους και κάτω έ. Λαβάν τα ακόλουθα Φίλμ:
ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥΝ Τ' ΑΝΘΩΝΙΑ (10)
ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ (10)
ΧΑΜΕΝΟΣ ΟΡΙΖΩΝ (9)
ΤΣΑ-Ι-ΚΟΦΣΚΥ (9)

Το καταληκτικόν είναι ότι η «Κάρ» μεν πού έσημειωσε καταπληκτικόν έ. πτυχίον έλαβε μόνο 3 ψήφους. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΑΡΙΘΜΟΙ

Προσθέτοντες τέσσερες αριθμούς δρίσκουμε ως σύνολον 45. 'Εάν τώρα προσθέσουμε 2 στον πρώτο, αφαιρέσουμε 2 από τον δεύτερο, πολλαπλασιάσουμε τον τρίτο με το δύο και τέλος διαιρέσουμε τον τέταρτο διά του 2, θα αποκτήσωμεν τέσσερες αριθμούς τελείως όμοιους! Ποιοί είναι οι τέσσερες πρώτοι αριθμοί;

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Ο Ροβέρτος και ο 'Αλέκος απέφασαν να κάνουν οικονομίαν. 'Ενα μήνα αργότερα παρητήρησαν ότι κάθε εικασάριχο του Ροβέρτου αντιστοιχούσε με ένα πενήνταριχο του 'Αλέκου.

Τρείς μήνες αργότερα παρητήρησαν ότι ο καθένας είχε εξοικονομήσει 100 δραχμές περισσότερο και την στιγμή εκείνη κάθε σαραντάρι του Ροβέρτου αντιστοιχούσε με εικοσιμντάρι του 'Αλέκου. Πόσα εξοικονομήσεν ο καθένας εντός τριών μηνών;

ΗΛΙΚΙΕΣ

Μία οικογένεια αποτελείται από την μητέρα, ένα γιο και δυο κόρες. Ο μέσος όρος των ηλικιών είναι 39 χρόνια. Η μητέρα ήταν 20 ετών όταν γεννήθηκε η μεγάλη κόρη. Η άλλη κόρη είναι κατά δυο έτη μικρότερη και το αγόρι είναι τέσσαρα χρόνια μικρότερο από την μεγαλύτερη αδελφή του.
Μήπως τώρα μπορείτε να βρείτε ποιά είναι η ηλικία του καθενός των προσώπων αυτών;

ΕΝΑ ΧΡΕΟΣ

Ο Πέτρος όφειλε 1.000 δραχμές στον 'Αντώνιο. Για την εξόφλησιν του χρέους αυτού, του προτείνει τον έ. ξής συνδυασμό:
Θα πληρώσει το ήμισυ την πρώτη του προσεχούς μηνός και θα εξακολουθήσει κατ' αυτόν τον τρόπο να του δίδη την πρώτη κάθε μηνός το ήμισυ του υπολοίπου.
Πόσους μήνες θα χρειασθί ο Πέτρος για να εξοφλήσει ολόκληρο το χρέος του;

ΑΡΙΘΜΟΙ
'Ημπορείτε να βρείτε τί το κοινόν έχουν μεταξύ των οι δύο αριθμοί των τεσσάρων ακόλουθων σειρών;
Α. 13579 — 24680
Β. 12345 — 19775
Γ. 43262 — 33371
Δ. 43438 — 33433
Προσοχή, χρειάζεται παρατηρητι-

κότης και υπομονή.
ΔΝ.Κ. σφδρ χμφο χμφο μχ616 16μμ

10 ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1) Ποία είναι η διεύθυνσις του Γκάρρυ Κούπερ;
2) Ποία είναι η διεύθυνσις της 'Ο. Λιδίας ντε Χάδιλαντ;
3) Ποία είναι η διεύθυνσις της Μπέττυ Νταϊνς;
4) Ποιος ήταν ο ξένος τίτλος της ταινίας «Λυκόφως μιάς ζωής»;
5) 'Η Μάρλεν Ντρίτριχ έχει καμμία κόρη;
6) Ποία είναι η ηλικία των 'Ανν Ράδερφορντ, Σσείλια Πάρκερ, 'Ανν Σέρνταντ, Γκάρρυ Κούπερ, Ζάν Γκαμπνέντ, Ζοζεφίν Μπαϊκερ;
7) Ποιά είναι το ύψος των Γκάρρυ Κούπερ, Τάυρον Πάουερ, Ρόμπερτ Τάιηλορ, Κλάρκ Γκέμπλ και 'Ερρολ Φλύνν;
8) Πότε γεννήθηκε ο Σαρλ Μπουαγιέ;
9) Ποία ήταν τα μεγαλύτερα φιλμ της τελευταίας χειμερινής περιόδου;
10) Ποία ήταν τα ερετεινά φιλμ του 'Ερρολ Φλύνν;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ 10 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1) 'Η διεύθυνσις του Κούπερ: GARRY COOPER
C)o Paramount Studios California — U.S.A.
2) 'Η διεύθυνσις της 'Ολιδίας: OLIVIA DE HAVILLANT
C)o Warner Bros Studios California — U.S.A.
3) 'Η διεύθυνσις της Νταϊνς: BETTY DAVIS
C)o Warner Bros Studios California — U.S.A.

4) 'Η ταινία αυτή είναι της Γου. Άρνερ Μπάρνς, ο δέ αμερικανικός τίτλος της ήταν «Ντάρκ Βίκτορ», δηλαδή «Μαύρη νίκη».
5) Βέβαια, η Μάρλεν Ντρίτριχ έ. χει σήμερα μία κόρη 14 ετών, η ίδια δέ είναι σήμερα 37 ετών.
6) 'Η Άνν Ράδερφορντ είναι 19 ετών, η Σσείλια Πάρκερ 20, η 'Ανν Σέρνταντ 25, ο Γκάρρυ Κούπερ 38, ο Ζάν Γκαμπνέντ 35 και η Ζοζεφίν Μπαϊκερ 33.

7) Ο Γκάρρυ Κούπερ είναι 1,92, ο Τάυρον Πάουερ 1,76, Ρόμπερτ Τάιηλορ 1,82, Κλάρκ Γκέμπλ 1,82, 'Ερρολ Φλύνν 1,82.

8) Ο Σαρλ Μπουαγιέ γεννήθηκε την 28ην Αυγούστου του 1899.

9) 'Ας αναφέρουμε εδώ τα δέκα καλύτερα:
1ον) «Γίγαντες Στράους».
2ον) «Χουαρέξ».
3ον) «Χτυποκαρδί».
4ον) «Το δράμα μιάς αμαρτωλής».
5ον) «Το λυκόφως μιάς ζωής».
6ον) «Δεν θα τα πάρης μαζί σου».
7ον) «Κλειστά παράθυρα».
8ον) «Γάμπα Ντίνα».
9ον) «Ο γιος του Ταρζάν».
10ον) «'Ερρολ Φλύνν πρωταγων. στούσε έφέτος στα ακόλουθα έργα:

1) «Κατακτητής».
2) «Βασίλισσα 'Ελισάβετ».
3) «Μοντέρνος Καζανόβας».

Ο ΑΣΤΗΡ

Η ΠΛΕΟΝ ΘΕΤΙΚΗ PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΟΥ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

Ο Ιατρός ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΑΝΤΩΝΗΣ ειδικός δερματολόγος, δέχεται εις την κλινικήν του, Βερανζέρου 33, Τηλ. 54-807, 10½—1 π.μ. και 5½—8 μμ.

‘Η έκλεκτή λογοτέχνης που κρύπτεται υπό το ψευδώνυμον ΡΕΑ Ρ. απαντά εις όσες εκ των αναγνωστρίων μας της εμπιστεύονται έναν ψυχικό τους πόνο, ζητώντας τη συμβουλή της για να βγουν από ένα αδιέξοδο.

Κ. ΠΛ.

‘Εως εκεί ήταν η αγάπη σου; Κι' έπειτα ισχυρίζεσαι ότι την αγαπούσες; Μά όταν αγαπάη κανείς, δεν φέρεται έτσι, ούτε καταφεύγει σε ταπεινά μέσα. Πώς ήθελες να πεθάνη ότι την αγαπάς; Με μερικά όρια και παχειά λογία; ‘Υπάρχουν τόσοι καλύτεροι τρόποι, για ν' αποδείξη κανείς την αγάπη του...

‘ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΤΖΙΝΤΖΗ ΜΟΥ»

Διαβάζοντας την γεμάτη πάθος και περιπέτεια ιστορία σου, ένοιωσα μία πραγματική συγκίνησι, μικρή μου. Από πολύ νέα έγγνώρισε όλες τις πίκρες και τα βάσανα της ζωής. ‘Ας εινε. Αυτό πρέπει να σου σκληρύνη τον χαρακτήρα και να σου δώση τη δύναμι να δλέπης τη ζωή με τα μάτια μιάς πεπειραμένης. ‘Ωστόσο, βλέπω, πώς ενώ σήμερα έ. πρεπε να θεωρήσ τον έαυτό σου ευτυχισμένον, αφού ζής κοντά σ' έναν άνθρωπο που αγαπάς και σ' αγαπά, έχεις καταφέρει έσύ η ίδια να κομής τη ζωή σου μαρτυρική. Γιατί ν' αφήνης να σε παρασύρη το αίσθημα της ζήλειας, σ' αυτό το σημείον; Χρειάζεται λίγη θέλησις αυτήν σου την αδυναμία. Βέβαια, η ζήλεια είναι άνθρωπινη, αλλά η δική σου, αγαπητή μου, είναι υπερβολική, είναι —άν μου το επιτρέπης— τρελή. Δεν είδα, από όσα μου γράφεις, να υπάρχει τίποτε που να σε δικαιολογή. Χτύπησε λοιπόν, όσο μπορείς αυτή την αδυναμία σου.

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΕΝΟΝ 26ης

‘Η αγάπη σου γι' αυτή τη μικρούλα με συγκινεί πολύ. ‘Αλλά, φίλε μου, όπως το καταλαβαίνεις κι' έσύ, είναι πολύ μικρή, για να βασισθής στα αισθήματά της. Αυτό το κοριτσάκι δρίσκεται τώρα στην ηλικία της αναζήτησεως, της περιεργείας και ίσως αυτό την κάνει ν' ανταποκρίνεται στα δλέμμάτα σου, κτλ. ‘Ορθή, λοιπόν, η σκέψις σου να περιμείνης μερικά χρόνια και τότε να την ζητήσης.

ΡΕΑ Ρ.

ΑΛΗΘΕΙΑ ‘ΘΗΣΑΥΡΟΥ» Πληγωμένην ν. Καρδί, Πειραιά. — Γιατί δεν γράφετε πιο συγκεκριμένα, αλλά καταφεύγετε εις άδικα λογία; Συναγράφετε με άλλο ψευδώνυμο άφού αυτό το έχουν δυο τρεις άλλοι αναγνώστες, και γίνεται σύγχυσις εις απαντήσεις. ‘Α γ ρ α μ α τ ο ν, Πειραιά. — Όπως βλέπετε στη σχετική αλληλογραφία, ο δέ τω Κάρμα θέ

σας απάντησιν, παρ' όλον ότι δεν έσπεκίσατε το κεκανονισμένον πενήντα-δραχμο γραμματόσημο, ως υποσημειώνεται. Το γραμματόσημο αυτό υπε-χρεώθη να το πληρώση ο υπεύθυνος επί της αλληλογραφίας υπάλληλος για λογαριασμό σας. Νομίζω ότι δεν είναι όρθη η τακτική αυτή.

Κον Κ ρ ι τ ω ν α Κ., Σαυθην. — Για να σας απαντήσωμε θετικά στην έπιστολή σας, πρέπει να ξέρωμε εάν είσθε εφιδιασμένος με Ναυτικόν φυλάδιον. Χωρίς αυτό δεν γίνεται τίποτε. Γράφετε μας σχετικώς.

Κον ‘Α ν δ ρ ε α ν Π α λ α., Μυτιλήνη. — Δυστυχώς ο τελευταίος περί Τύπου Νόμος δεν μάς έπιτρέπει την δημοσίευσιν συνεργασίας μη επαγγελματιών δημοσιογράφων.

Κον Γ ε ω ρ γ ι ο ν, Χανιά. — Κρήτης. — Έχετε ταλέντο και κατεχετε αρκετά καλά την τεχνική. Δυστυχώς, εκ συστήματος, ο «Θεσσαυρός» δεν δημοσιεύει συνεργασίας αναγνωστών.

Κον Δ. Μ. Κ., Θεσσαλονίκη. — ‘Ορθοειδικά καταστήματα, από τα όποια μπορείτε να ζητήσετε σχετικές πληροφορίες, είναι: Γης Σεπτεμβρίου αριθ. 5 β, και Πειραιώς 5. ‘Επιστολή σας διεδίδασθ Γραφολόγος.

Δίδα Ν ι ν, Ν ι ν., Χανιά. — Παρακαλούμεν άποστείλατε διεύθυνσιν σας εις Κον Θ. Γ., διότι προηγουμένη άπαλώσθ.

Μέλλοντα Περιήγητήν. Για όλα όσα μας γράφετε πρέπει ν' αποταθίτε εις το ‘Υπουργείον ‘Ε-

σωτερικών, όπου θα σας καταποτί-σων. Κον ‘Α λ β ε ρ τ ο ν Μ ί τ σ η ν. Για τα καλά σας λόγια σας εύχαρι-στούμε θερμά. ‘Ατυχώς λόγω του περιορισμού των σελίδων δεν μπορού-με να διαδύσωμε τον χώρο που υπα-δεικνύεται για θέματα, που άστόσο δεν λείπουν από το περιοδικό.

‘Α π ό κ λ η ρ η ν τ ή σ τ ό χ η ς. — Δεν είναι όρθο να όχυρώ-σθε πίσω από ένα ψευδώνυμο και να εξακοντίζετε παρόμοιους χαρακτηρι-σμούς. Διαδύσατε την πρώτη απάντη-σι της παρούσης στήλης.

Κον Δ. Μ α μ η ν, Καβάλλον. Δυστυχώς δεν δημοσιεύωμε συνεργα-σία αναγνωστών.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Γρα-φολόγου και Κάμα

‘Η Γραφολόγος Χ, έλαβε και θα απαντήσιν, κατά σειράν καταχωρήσε-ως στα υπό τα κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι Παρασκευ-ής 10ης τρέχοντος.

Ντιάννα 22, Γ. Κ. Δ. Νο 34.—Πά-τρας, Βαλκίς Χανιά, Διαβολόπαδο Χαλκίδα Νο 30, ‘Ελπιδοφόρος, Μα-ρία Βετσέρα, Ντόλλυ Νίκεγκ, ‘Αδελ-φήν της έ. π. Μπεμπέκα, ‘Ατυχη Νησιατοπούλα, Καίτη Β. Μπάρ, Λου-ρεντία, Μπεμπέκα Α., ‘Ιωάννα, Α.

Κ. Α. 13 Λωπ. Θάνασσα, Χαραυγή Χ., Ντέ Παρί, Πασχάλη Κ. Χ., Πτώχη από άγάπη Σ. Μ., ‘Αλληλω-μένη Καρδιά — Ε. Ν. Π. Η. Κ.», ‘Ανοιξιάτικη Αυγή, Ρόδα τ. ‘Απριλ, Λιζέττα Σ. Σ., Αίγυπτις, Βουρκα-μένο βλέμμα, Γαζία Σ., Σοφίτσα ‘Εδεσσα, ‘Εκτεν Δεκεμβρίου Χίος», Γαρβένια Σ., Λευκή Θέα, Γιοάννα Χ. Γ. Β., Τριτομήρας 7, Κλεοπά-τρα, Πασχάλη στον Ζέφυρο, Κ. Μ. Σ. 7, Δακρυποτισμένη, ‘Ιωδός, ΜΙΓΚΟΥΕΛΟ, Ματωμένη Καρδιά 11, Α. Τ. Ζακύνθος, Ρόδο του Μάρ, Τα-νάγρα 22 Κ. Α., Αισιόδοξη, Τζιαν-τάφυλο του Μαί. Α. Τ., Πρόσινα Ντόμινο 18, Α. Β. ‘Αθηνά, Θησαυ-ρός του Εύρωτα, Τζίλντα, ‘Αλίκη Α. Β. Π., Μελαγχολική Γ. Κ., Ρο-μπιζάν ‘Αρ. 2, Μικρή ‘Ασχημούλα, Μπαίτη Μ. Π., Λευκή Ν. Καμेलία, Ντάμα Σπαθί Νο 7, ‘Εντα, ‘Α έως Ω, Τζάκ Τζέμσον, ‘Ερωτευμένη Νη-σιατοπούλα Π., ‘Αναγνώστρια Δ. Π., ‘Ανθος του Μαρρά, Καρασκάκης Μ., Ροδολιτλής, Καλαμάρι Σ. Τ., Διά-να Κ. Κ. ε18. ‘Ανθρον Μάρων.

‘Ο Δόκτωρ Κάμα έλαβε και θα απαντήσιν κατά σειράν καταχωρήσε-ως στα υπό τα κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι Παρα-σκευής 10ης τρέχοντος.

Φωχή ‘Ανεμώλη, Πληγωμένη Καρ-διά Α. Σ., Φαέθων, ‘Απόκληρη της τυχής Πειραιά, Λορελάι, Ναυαγος, Γ. Δ. Χ., Δανάη, Μισελίν, ‘Αρρα-στη Μικρούλα», ‘Ανίσχυη Ψυχή, Χιο-νισμένα Βουνά Α 15, Σοβαρός 1940 Παρούλα Α., ‘ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣ, Κάμα του Βοσπόρου, Γιάννης ‘Αλκής, Τα-ρελίνα Σ., Μικρή ‘Ασχημούλα, Α. Α., ‘Εγίατα Δ. Ι. Ν., ‘Χ 52 Λ., Χρυσάλλις Κ. Π., ‘Επαρχιωτοπούλα Σ., ‘Ατελειμένη Καρδιά 13, ‘Ε-παρχιωτοπούλα Γ., Πατρέυς, Α. Π., ‘Ιδανική ‘Αγγόνη, Φρέσκια Κουκου-ράτσα 13, Ρίτος Θωμά, ‘Αγραμτέλη Λουίζα Α. Π., Κ. Χ. 16, Σ., Λευκή ντε Μοράν Α. Α., Ουμπέρτος 11, ‘Ιουδής, Κρητισπούλα Α., Άύρα, Βεατρίκη, Μαρί Κοντέσσα, ‘Ιρενόλα Θεσσαλονίκη.

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΜΕ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 13)

ποιά είσθε.

—Εγώ είμαι η γυναίκα του κυρίου.

—Γυναίκα του;... ‘Αν την χτυπούσαν την άτυ-χη Μάρθα με μαχαίρι κατάκαρ-δα, δεν θα κλονίζοταν τόσο πολύ και δεν θα ένοιωθε τόσο βαθιά, απότομη οδύνη. Το αί-μα της έπαγώσε, τα μελή της παρέρχων, ήταν έτοιμη να λι-ποθυμήσει. Μά συγκρατήθηκε. Μία ξαφνική απόφασις την έ-νεψύχασε ν' αγωνισθί για την ευτυχία της. Νά παλαύση. να δώλη όλα της τα δυνάτα να έκτοπισή την άλλη γυναίκα. Τί σημασία είχε, αν εκείνη ή-ταν νόμιμη γυναίκα του;

Μά εκείνη τη στιγμή είδε να έρχεται από την άκτι και να τρέχη κοντά στον εργολάβο ένα χαριτωμένο αγοράκι φανά-ζοντας.

—Μπαμπά! μπαμπά!... Τετέλεστο! Κάθε αγόνας ήταν μάταιος. ‘Εκλινε άπελ-τισμένη το κεφάλι στο στήθος ενώ γύρω της το σύμπαν έπι-εφε σε τραγικά έρείπια ετών της...

‘Η συνέχεια υπήρξε μοιραία. Νά ξαναπίσση δουλειά, να ξα-νασυνδεθί τη ζωή της εκεί που την είχε διακόψει ο άτυχος έ-ρωτάς της, δεν ένοιωθε το κου-ράγιο. ‘Αφες τον έαυτό της, σωστό κομμάτι, στα χέρια ενός άλλου άνδρος, που προθυμο-ποιήθηκε να την συντηρή, διότι ήταν νέα κι' άσπία. Κι' έτσι την έδέχθηκε ο δούλος...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΕΥΜΟΡΦΙΑΣ

Νέα ΠΟΥΔΡΑ ΡΥΖΙΟΥ 'ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ.

1 Δέκα άποχρώσεις κολλαντινικά... η τελευταία λέξις της μόδας στο Παρίσι. Μπορείτε να τις εξετάσετε υπό την θυρίδα στον πυθμένα του κυτίου.

2 Είναι περσική φίλη και περσική λαογραφία από ότι μπορού-σάτε να το πιστέψετε πριν κι' αυτό γιατί είναι άσπρη αμένη.

3 Νέο εξαιρετο και λεπτό άσπωμα. Έχει κανείς πηγα-στατικά την έντυποισι πως μοιάζει το μαρμαρένο λου-λούδια της μεσημβρινής Γαλλίας.

4 Κουτιά όλη την ήμε-ρα γιατί είναι ανακα-τεμένη με mousse de creme μεθόδου ταπεινωμένη.

5 'Όρασιό μας που δεν χαλά καθόλου, δεν υπάχει πια εκείνο το γυαλιστερό γρά-μα. 'Ακόμη και με τον ήλιο και με τον άνεμο και με την έριδωσις μένει πάν-τα το ίδιο φρεσκο-ματ χρώμα.

6 Καινούργια έλκυ-στική εμφάνισις -μεγάλο μοντέλο- όσίας που ποτε δεν θα την φθάσι κα-νενα άλλο παρό-μοιο προϊόν.

Μπορείτε ΝΑ ΙΔΗΤΕ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΧΡΩΜΑ πριν την αγοράσете

ΛΥΤΤΑΞΕΤΕ ΤΗΝ ΘΥΡΙΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΥΘΜΕΝΑ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ

ΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ ΑΠΟΚΤΑΤΕ 'Ενα χρώμα οιδώνιας εύμορφιάς

Οἴκουρος